

broj
12

DOK HOLIDAY

★ bio je baklja na
koju su desparda-
dosi naletali kao
leptiri...

PUCNJI U TAKSONU

★ CENA 4 DINARA ★

**Ponudili su mu zvezdu
A on je tražio mir...**

Frenk Larami:

PUCNJI U TAKSONU

Naslov originala:
FRANK LARAMY —
„SCHÜSSE IN TUCSON“

Copyright 1973 by
MARTIN KELTER VERLAG
UNIVERSUM PRESS

SVA PRAVA PRIDRŽANA

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni
urednik: Svetozar TOMIĆ. Izlazi svakog prvog u mesecu. Copyright 1972.
by Martin Kelter Verlag.

Oslobodeno Osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekre-
tarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br. 413-279/73. od
1. januara 1973. godine.
1. maj 1973. godine.

Bio je vreo letnji dan. Sunce je nemilosrdno žarilo osušenu zemlju. Nad gradom je lebdela jara, teška i pritiskujuća kao olovna planina.

Nad gradom? Da, Takson se smatrao gradom. U stvari, bilo je to naselje drvenih kuća, koliba od blata i ruševina nekadašnjeg kamenog zida. Debeli sloj prašine po krivao je izlokane puteve, kojima su tumarali psi lutalice. Prizor su još dopunjavali Indijanci u šarenim odećama, melezi i bezbrojna musava deca. To je bio Takson, jedan od gradova u Arizoni.

Jedan američki putopisac opisivao je u svojoj knjizi nekadašnje prilike u Arizoni na sledeći način:

„Desperadosi, lupeži, banditi, razbojnici najgore vrste i ubice iz Teksasa, Meksika, Kalifornije i drugih država našli su u Arizoni sigurno utočište ispred zakona. Ubice, varalice i lopovi, varalice na kartama i revolveraši, predstavljali su veći deo stanovništva. Ulična prašina bila je natopljena krvlju. Protiv ovog Eldorada be-

zakonja, vlada je bila nemoćna. Samo je u nekoliko gradova hrabrim ljudima uspelo da zvezdi zakona, koju nose na grudima, obezbede poštovanje.”

Tako je bilo i u Taksonu. Šerif Brandli je gvozdenom rukom zaveo red. Bio je to težak, krvavi posao, ali se trud isplatio. Čak je izgledalo da je sav taj posao bio uspešan.

U stvari, u Taksonu su bila dva čoveka koja su određivala dalje tokove života: Kas Kraven i Hal Turner.

Niko nije znao zbog čega su ova dva čoveka zakleti neprijatelji i zbog čega jedan na drugog motre i vrebaju se kao divlje zveri.

No, tako je bilo. Kada bi Kraven osedlao kobilu i napustio grad, bilo je više nego sigurno da će ga Hal Turner slediti na leđima svog riđana.

Kuda su jahali niko nije mogao da zna, bolje rečeno, samo su šarena kobila i riđan, znali put.

Šerif Brandli je jednom odlučio da ih sledi. Bio im je za petama

punih devet milja, a onda su obojica nestala kao da ih je zemlja progutala.

Upravo devet milja južno od Taksona, u dolini reke Santa Kruz, nalazila se stara misija San Ksavier del Bak. Osnovali su je 1668. godine španski zavojevači. Stajala je još uvek tu kao blistavi dokaz ranije civilizacije, sačuvan usred divlje Arizone.

Ova misija bila je delimično okružena selom u kojem su gotovo isključivo živeli Papagos Indijanci. Papagosi su bili miroljubivo pleme, koje je živelo od zemljoradnje i stočarstva.

Međutim, Papagosi su dobro poznavali Čirikahua planine, znali sve staze i bogaze, sve klance u ovim planinama i sve rudnike srebra koji su eksploatisani još u doba španskih porobljivača!

Srebro je bilo — zlato Arizone!

Papagosi su imali poglavicu, imali su ga do pre dve godine. On da su ga neočekivano našli gore u planinama ispred sakrivenog ulaza u rudnik srebra. Bio je mrtav.

Poglavica se zvao Glen Hilton. Bio je belac, poreklom iz Irske, plamenoride kose. Indijanci su ga izabrali za svog poglavicu u vreme kad je u Arizoni vladao pakao.

Sam Glen Hilton izgoreo je u tom paklu. Jedini od belaca znao je gde se nalazi rudnik srebra Papagos Indijanaca i to ga je odvelo u propast.

Poznavanje ove tajne morao je da plati životom...

Dva čoveka su stigla u San Ksa-

vijer del Bak. Izgledali su jedno, iscrpljeno, izgladnelo i zapušteno.

Kas Kraven i Hal Tarner.

Bili su gosti Papagos Indijanaca i belog poglavice. Njihova zahvalnost bilo je ubistvo.

Međutim, taj podmukli zločin nije im doneo ni bogatstvo, ni blagoslov.

Ubice se nisu osmelile da eksploatišu rudnik srebra Papagos Indijanaca, nego su posle zajedničkog nedela postali krvni neprijatelji. Hal Tarner je u Taksonu imao prodavnicu alata. Kuća mu se nalazila na južnom kraju grada.

Kas Kraven je uskoro zatim preuzeo konjušnicu. Otkupio je od starog vlasnika po vrlo povoljnoj ceni. Ova konjušnica nalazila se na severnom izlazu iz Taksona.

Kas Kraven je upravo stajao ispred široke kapije svog dvorišta i žmirkajući gledao prema suncu. Razmišljao je neko vreme, a onda se okrenuo, vičući preko dvorišta:

— Red, izvedi konje iz korala, poštanska kočija treba uskoro da stigne!

Prosedu stariji čovek proturi glavu kroz štalska vrata i uzvрати:

— Da, gazda, odmah ću da izvedem ta četiri konja, ne brinite.

Bio je to Red Hanter, štalski momak kod Kravena. Tu ga je novi vlasnik zatekao. Hanter je bio zaposlen i kod ranijeg vlasnika konjušnice.

Kraven je udubljen u misli prešao dvorište i ušao u svoju kuću.

Kao što je često to činio u poslednje dve godine, i sada je pri-

šao ormaru, izvadio iz njega malu požutelu fotografiju i prišao prozoru da je bolje vidi.

— Možda već oдавно nisi živ — mrmljao je sebi u bradu.

Na fotografiji se videlo lice mlađog čoveka, uzano i lepo oblikovano.

„Mom bratu Glenu“ pisalo je ostrim kosim rukopisom na poleđini fotografije. Ovu fotografiju je Kas Kraven pre dve godine našao u džepu Glene Hiltona riđokosog poglavice Papagos Indijanaca. Od tog doba ovaj požuteli lik sa fotografije proganjao ga je kao utvara.

To mora da je brat ubijenog. Hilton, koji se jednog dana lako može pojaviti u Taksonu!

Zakleti neprijatelj Kasa Kravena i njegov saučesnik u zločinu Hal Turner nije imao pojma o ovoj fotografiji. Vlasnik konjušnice je nije pominjao. Bolje rečeno, nije ništa rekao kada je našao fotografiju, a kasnije za to više nije imao prilike jer dugo već nisu govorili.

Kraven izađe iz kuće i stupi u dvorište. Njegov štalski momak Red Hunter je upravo izveo četiri konja iz korala. Životinje su se rzajući tiskale prema pojilu i gasile žeđ svežom vodom.

U daljini se čulo klopavanje točkova poštanske kočije.

Ovo klopavanje trže Kasa Kravena iz razmišljanja. Izašao je iz dvorišta na glavnu ulicu.

Bio je visok preko metar i osam deset. Nosio je tamno platneno odelo i crni šešir. Lice mu je bilo uzano i tvrdo, a oči neobične svetle plave boje.

Bio je to jedini putnik kojeg je poštanska kočija tog dana dovela u Takson. Sav njegov prtljag sastojao se od jedne crne kožne torbe.

Njegova pojava odudarala je od prašnjave ulice Taksona. To je zaključio i šerif Bradli, koji je upravo stajao na vratima svoje kancelarije.

— Šta li će taj gradski kicoš u ovom našem poganom mestu — promrmljao je sebi u bradu i žmirajući odmeravao stranca. Međutim, nije imao prilike da dublje razmisli o svemu, jer ono što se narednih sekundi dogodilo, oduzelo mu je dah.

Kas Kraven je stajao kod konja. Upravo je nameravao da nešto saopšti vozaču kočije, kad ugleda stranca.

U tom trenutku je zločinac Kas Kraven prvi put u svom životu izgubio nerve. Lice mu je iz sekunde u sekundu postajalo sve bleđe.

Evo ga, stigao je brat Glene Hiltona! dobovalo mu je u ušima.

Čovek, koji je stajao u prašini glavne ulice Taksona, ispred poštanske kočije, nije bio Džoni Hilton. Njegovo ime je bilo Džon Henri Holidej. Od tog svog imena bežao je gotovo hiljadu milja.

Kraven poteže revolver. Učinio je to bez ikakvog razmišljanja.

Lekar iz Džordžije je primetio

taj pokret. Video ga je u poslednjem deliću sekunde. Kao ubačen čarobnom rukom, niklovani revolver mu se našao u desnici.

Međutim, nije pucao.

Prvi metak iz Kravenovog revolvera skide Holideju šešir s glave, a drugi mu otkide rukav.

Tek tada se oglasi treći pucanj i odjeknu glavnom ulicom Taksona. Metak je bio ispaljen iz Holidejevog revolvera.

Kraven podiže ruke u vazduh kao davljenik, kolt mu ispade iz ruke i s treskom pade na drveni pločnik.

Vlasnik konjušnice je još uvek bio na nogama, još uvek se nije srušio. Metak ispaljen iz Džordžijančevog revolvera mu se nalazio duboko u telu.

— Glen Hilton... — promrm-ljao je zločinac jedva razumljivo.

Njegova ruka zatim kliznu kao da nešto traži na levoj strani grudi. Još uvek je zurio u Holideja, ali mu je pogled postajao sve staklastiji i ukočeniji.

— Hilton — prevalio je još jednom preko usana, a onda klonuo u prašinu.

Kas Kraven je bio mrtav.

Život mu se ugasio zbog užasne zablude.

Mesni čuvar zakona, odlučni šerif Bradli, imao je sada muke da se povрати iz ukočenosti. Kao u snu je zakoračio na ulicu i stao ispred Džona Holideja.

— Zašto ste ovog čoveka ustrelili?

Džordžijanac je podigao cev kol-

ta prema usnama i duvao s nje barutni dim.

— Zar je trebalo da dozvolim da on ustrelji mene? — upitao je muklo.

Bradli je sada odmeravao stranca od glave do pete.

— Zovete li se vi Hilton?

— Otkud vam ta pomisao?

— Kraven je izgovorio to ime pre nego što se skljokao.

Džon Holidej pogleda mrtvaca. Ležao je udaljen od njega jedva devet jardi. Oko kockarevih usana usekle su se dve gorke duboke bore.

— Da, rekao je Hilton, Glen Hilton — ponovio je. — To ime nikada do sad nisam čuo.

— Prokletstvo! — ote se šerifu psovka. — Koliko se sećam, po-glavica Papagos Indijanaca se zvao Glen Hilton.

Bradli je i dalje odmeravao stranca. U očima mu se ogledalo podozrenje.

— Kako se vi zovete?

— Holidej — glasio je kratak odgovor.

— Holidej — ponovi šerif zamišljeno. — Čini mi se da sam to ime već čuo. Dolazite li možda sa severa?

Džordžijanac je posmatrao čuvara zakona pun minut čuteći. Mnoge misli rojile su mu se u glavi. Zar ga poznaju i ovde, nekoliko stotina milja daleko od Kolorada i Teksasa? Milje, koje je prevalio da se udalji što više od svoje prošlosti. Bilo mu je neshvatljivo da njegovo ime znaju i ovde, duboko u srcu Arizone.

Bio je u zabludi. I ovde su znali za njega.

U međuvremenu je na glavnu ulicu izašlo nekoliko radoznalaca. Pucnji su se čuli daleko i tako izmamili građane.

Ubijeni čovek u žutom pesku kao da je svima zavezao jezik.

I Hal Tarner je stigao. S nevericom je piljio u telo svog ranijeg saučesnika. Onda je pogledao Holideja. Čuo je i poslednji deo razgovora koji je ovaj vodio sa šerifom.

— Prokletstvo, pa to je Dok Holidej! — uzviknuo je Tarner. — Imao sam prilike da ga vidim u Dalasu!

Džordžijanac se lagano okrete prema vlasniku prodavnice alata. U pogledu mu se čitalo nemo očajanje. Bio je krajnje razočaran što je sada ceo grad znao da je on Dok Holidej. Od svoje se sudbine izgleda ne može pobeći.

— Holidej — razmišljao je šerif još uvek glasno, a onda je odjednom kao da mu je koprena pala s očiju, dodao glasno: — Nebesa, Dok Holidej! — Zbunjeno je piljio u stranca. Lice mu se postepeno menjalo. Mislio je na mir i red u gradu u kojem živi. — Samo ste mi vi još nedostajali! — rekao je žustro.

Dakle ipak, pomislio je kockar, i ovde u sred Arizone me znaju. I to ne samo jedan čovek slučajno jer me je video u Dalasu. I drugi znaju za mene. Uspravio se u svoj svojoj visini, a izraz lica mu postao hladan i odbojan.

— Ja mislim, šerife, da vam

više nisam potreban — rekao je odlučno i hteo da krene.

— Samo trenutak — zadržao ga je šerif. — Konačno, vi ste ustrelili jednog čoveka.

U tom trenutku Hal Tarner počinj najveću grešku u svom životu.

Časak kasnije poželeo je da samom sebi odgrize jezik, no reči su pokuljale nezadrživo kao izvorska voda:

— Hiltonovi su ga poslali!

Šerif se okrete naglo kao oparen.

— Šta ti znaš o Glenu Hiltonu? — pitao je čuvar zakona.

Tarner pocrvene kao vatra, a onda problede. Uvideo je svoju grešku, ali prekasno. Ipak, nije položio oružje. Učimio je bedan i neuverljiv pokušaj da nešto objasni.

— Čuo sam od njega, šerife. To ime mi je onako palo na pamet, jer sam se setio da ga je ranije Kas Kraven često spominjao.

Šerif podiže glavu i isturi je napred kao zver koja je nanjušila plen.

— Zar je Kraven poznavao Glenu Hiltona?

Ovo pitanje zvučalo je pre kao optužba protiv mrtvaca koji je ležao u prašini.

— Ne bih mogao da vam tačno kažem, šerife. Možda sam i u zabludi. Prošlo je od tada mnogo vremena — pokušavao je Tarner da se izvuče. Osetio je odjednom hladan pogled očiju Doka Holideja, oštro upravljen na sebe i istog časa umukao. Neočekivano ga je obuzeo bezgraničan strah. Ovaj

čovjek zna sve, proletelo mu je kroz glavu. Došao je ovamo da se osveti za Hiltonovu smrt.

— Još ćemo o tome razgovarati, Tarner — zaključio Bradli i obratio se Holideju:

— Vi pođite sa mnom u kancelariju.

*
* *

Hal Tarner se vratio u svoju radnju. Klonuo je na tronožac iza tezge kao pretučen.

— Gotovo je, propalo je sve — ponavljao je bezbojnim glasom. — Eto, čekao sam godinama da taj pas otputuje u pakao. Sada je taj trenutak došao, ali ja za to moram da vidim kako da spasem sopstvenu kožu.

Pre nego što su stigli u Arizonu, Tarner je boravio u Novom Meksiku i u predelu izvorišta Rio Pecos vršio razna razbojništva. Tamo na ivici pustinje Ljano Estakado upoznao je razbojnika Kasa Kravena. Od onda su njih dvojica zajednički krstarili pustinjom. Karavani naseljenika i usamljeni putnici bili su im žrtve. No, uskoro je i tu tle počelo da im gori pod nogama. Ljudi od zakona su im već bili za petama pa su pobjegli u Arizonu. Nisu došli sami: razbojništva, ubistva i nezasita pohlepa bili su im i ostali stalni pratioci.

Glen Hilton je zbog toga i morao da umre.

Kas Kraven i Hal Tarner su odjednom postali bogati. Srebro u

Čirikahua planinama pripadalo je njima. Bili su jedini belci koji su znali ulaz u rudnik.

— Moraću da ga likvidiram — pomisli Tarner, a onda se uplaši od sopstvene misli.

Skočio je i navukao drvenu rezu na vrata, govoreći samom sebi:

— Moraću da napustim ovu radnju. Dovoljno dugo sam izigravao poslovnog čoveka i trgovca!

Hal Tarner napusti kuću kroz sporedni izlaz. Riđan mu se nalazio u koralu koji se prostirao daleko, sve do reke Santa Kruz.

Osedlao je konja i izjahao iz grada.

*
* *

— Dakle, baš u Taksonu želite da radite kao zubni lekar? — rekao je šerif i nasmejao se podrugljivo. — Vraški neobičan način na koji ste se kao lekar predstavili ovom gradu.

Ovaj razgovor vodili su u šerifskoj kancelariji.

Holidej je sedeo u pletenoj naslonjači, ispruženih nogu.

— Ko je bio Glen Hilton? — pitao je, ne obazirući se na podrugljivu Brandlijevu primedbu.

Šerif mu je ispričao sve što je znao o neobičnom Ircu, kojeg su Papagos Indijanci izabrali za svog poglavicu.

Odjednom se trgao.

— Zbog čega vam, u stvari, pričam ovu priču? Šta vi imate s tim? Navodno, niste poznavali Glenu Hiltona?

— U redu, nisam ga poznavao. Ali u svakom slučaju malo pre je trebalo da zbog njega umrem. Smatram da nije baš tako nezanimljivo saznati ko je taj zbog kojeg je trebalo izgubiti glavu.

Sedokosi šerif nije izmenio izraz lica. Na njemu se nije moglo videti da li bi baš bio pogodan time da je i Džordžijanac ostao da leži u prašini glavne ulice.

— Prokletstvo, dogodilo se i gotovo. Vi ne snosite nikakvu krivicu. Moram ipak priznati da bi mi bilo daleko draže da u Taksonu nije došlo do puškaranja. Uložio sam dosta truda i vremena da u ovaj prokleti grad donesem mir.

Holidej se tiho nasmeja.

— Krasan mir. Čovek side u Taksonu iz poštanske kočije i dočekaju ga usijanim olovom.

Šerif je postao gnevan. U očima mu se video opasan sjaj.

— Niko vas nije molio da baš u Taksonu sidete.

Džordžijanac je mogao da razume šerifovo neraspoloženje, pa zbog toga nije hteo da zaoštrava situaciju.

— Znam, šerife, no posle ovako srdačnog dočeka osećam dužnost da ostanem još neko vreme.

— Ne mogu vas u tome sprečiti, mister Holidej — preko volje je uzvratilo šerif Brandli.

Džordžijanac ustade iz naslonjače i dodirnu pocepani rukav kaputa.

— Devedeset četiri dolara sam platio ovo odelo.

— Uzmite taj novac od Kasa

Kravena pre nego što ga smeste pod zemlju.

— Nije loša ideja.

Holidej je već bio na vratima, kada šerif doviknu za njim:

— Mislite na to, Dok, da u Taksonu više ne želim pucnjave.

Džordžijanac uzvрати preko ramena:

— Utuviću to u glavu, šerife, bez brige!

Izašao je iz kancelarije. Dole ispod krova nastrešnice čekao ga je jedan stariji čovek: Red Hanter, Kravenov štalski momak.

— Čekao sam na vas, mister — oslovio je Holideja.

— Zbog čega?

— Kas Kraven je bio moj gazda.

— Sami ste takvog izabrali — uzvрати Džordžijanac hladno i htede da pode, ali ga starčev rapavi glas zadržao:

— On je bio lupež, mister.

— Zbog čega mi to govorite?

— Možda je bolje da čovek zna da na onaj svet nije poslao dobrog čoveka.

Džordžijanac je nekoliko trenutaka gledao starog čoveka u oči, a onda mu blago spustio ruku na rame:

— Kraven je samog sebe usmratio, stari prijatelju!

Red Hanter potvrdno klimnu glavom, a onda se maši za džep i izvuče iz njega fotografiju. Pružajući je Holideju, rekao je:

— Možda će vam ova fotografija nešto rasvetliti. Dobro sam motrio na svoga gazdu, svakoga dana je krišom gledao ovu fotografiju.

Slika Džona Hiltona, iako po-
žutela, veoma je iznenadila Holi-
deja. Sličnost između njega i mla-
dog čoveka na fotografiji bila je
iznenađujuća.

— Sada mi je štošta jasno —
rekao je Džordžijanac tiho. — On
me je zamenio s ovim čovekom.

— To sam i ja pomislio. Možda
bi bilo dobro da znate, mister, da
su moj gazda Kas Kraven i Tar-
ner zajedno došli u Takson.

— Ko je Tarner?

— To je onaj čovek koji je re-
kao šerifu da vas je video u Da-
lasu. Tarnerova radnja nalazi se
na kraju glavne ulice. Trguje ala-
tom.

— Da, možda je dobro da to
znam — ponovi Holidej zamišlje-
no. — Mogu li da zadržim foto-
grafiju?

— Zbog toga sam vam je i do-
neo. Ja mislim da nije nikakav
zločin što sam je uzeo iz Krave-
novog ormara. Mom gazdi u sva-
kom slučaju više nije potrebna.

U tom trenutku su videli Tar-
nera kako iz jedne bočne ulice
skreće u glavnu.

— Ovaj put ga Kas Kraven vi-
še ne može slediti — prošaputao je
štalski sluga videvši jahača.

Tarner mračno odmeri Holideja
i starog momka, a onda obode ri-
đana i odjaha u galopu.

— Kuda on to ide? — raspiti-
vao se Holidej.

— U San Ksavijer del Bak. To
je jedna stara misija, devet milja
južno od Taksona.

— Šta će tamo? Da se moli?

Stari sluga se grohotom nasme-
ja.

— Da se moli? Ne, mister, to
Hal Tarner nije naučio. Već dve
godine obojica jašu tamo i sam
davo bi mogao znati šta tamo ima-
ju da traže. Ja sam star čovek,
Dok, i kad padne mrak imam do-
sta vremena da razmišljam. Po-
gledajte samo ovu fotografiju. Ka-
ko je Kraven mogao da dođe do
nje? Jeste li pročitali šta piše na
poledini? „Mom bratu Glenu”.
Čudno zar ne, jer se poglavica
zvao Glen Hilton. Tarner i Kra-
ven su danas izgovorili to ime.
Još nešto! Pre dve godine je Glen
Hilton nađen ubijen, mislim onaj
poglavica. Tačno je dve godine
od kako su Tarner i Kraven stigli
u Takson.

— I, kažete već dve godine obo-
jica jašu redovno u San Ksavijer
del Bak? — zaključio je Holidej
zamišljeno, a onda odmahnuo gla-
vom. — Šta se to mene sve tiče?

— Ja mislim da treba da vas
se tiče, Dok, i to prilično. I sami
ste čuli da Tarner veruje da su
vas Hiltonovi ovamo poslali.

— Saznaće blagovremeno da ja
sa tom stvari nemam ništa.

— Možda će to primetiti pre-
kasno. Mislim, onda kada već bu-
dete imali metak u leđima.

— To su i drugi pokušavali —
objasni Holidej suvo. — Nego, mi-
ster, sve mi se čini da bih mogao
da podnesem jedan brendi? Hoće-
te li da popijete jednu čašicu sa
mnom?

Obojica su zajedno prošla ulicu
i ušla u salun „Kruz”. Bila je to

šank, prljava krčma. Dugački šank ispunjavao je gotovo celu prostoriju. Dnevna svetlost se s mukom probijala kroz mutna okna, tako da je u lokalu vladao polumrak.

Hoze Alvarez, vlasnik krčme, bio je debeli Meksikanac iz Saltilja, podjednako prljav kao i njegov lokal. Pramenovi umašćene tamne kose bili su mu razbarušeni na čelu, a kao ugalj tamne oči jedva su se videle od natečenih kesica.

Kada su dva gosta stupila u salun, Alvarez nije našao za potrebno da ustane sa stolice.

Unjkavim, neprijatnim glasom pozdravio je Reda Hantera.

— Dakle, davno je opet uzeo stvari u svoje ruke. Posmatrao sam kroz prozor. Čist posao. Podseća me na stara vremena, kada se u ovom bednom gradu još nešto dešavalo.

Holidej prekide ovu bujicu reči debelog krčmara.

— Kako stoji stvar s brendijem? — upitao je.

— Dobro mister, odlično — cerio se Alvarez. — Samo to je piće koje ovi jadni psi u gradu ne mogu sebi da priušte.

Mašio se rukama ispod šanka i izvukao prašnjavu flašu.

— To ide na moj račun — rekao je smešeći se. — Toliko mi ova šala vredi, svakako.

— Vi to nazivate šalom? — upita Holidej, vadeći zapašać iz boce.

Alvarez im doturi dve čaše.

— Da, ja to nazivam šalom. U

Taksonu je postalo mirno od kako Brandli sa svojom limenom zvezdom naokolo paradira. Možda će biti drugačije ako vi ostanete u gradu.

Džordžijančevo lice postalo je mračno i odbojno.

— Ja nisam došao u Takson, mister, da bi posao u vašoj krčmi oživljavao.

— Ne smete mu zameriti, niti uzimati ozbiljno — govorio je Hanter, umirujući Doka. — Ponekad previše govori.

— Ti da zavežeš, konjušaru — brecnu se Alvarez, a onda se lukavo osmehnuo i namignuo starom Hanteru. — Osloni se na moje mišljenje, Red, i znaj da ovo nisu poslednji pucnji koji su odjeknuli u Taksonu.

*
* *

Koža mu je bila bronzane boje, a oči sitne i kao ugalj crne, kao i kosa koja mu je padala preko ramena.

Indijanci plemena Papagos nazivali su ga „Leteći oblak”. Bio je to novi poglavica plemena, koje se nastanilo u blizini misije San Ksavijer del Bak. Ovaj Indijanac nije imao više od trideset godina, a ipak su ga njegovi ljudi izabrali za poglavicu.

„Leteći oblak” jahao je belog mustanga, vatrenu životinju crvenih nozdrva dresiranu na indijanski način, dakle bez kožnog sedla.

Bilo je to popodne onog dana

kada su u Taksonu odjeknuli revolverski pucnji.

Poglavica je napustio naselje kraj misije i grabio prema Čirikahua planinama. Išao je u lov. Bio je jedan od malobrojnih ljudi u plemenu koji je imao konja. Pored toga, izuzev nekolicine staraca, bio je i jedini koji je poznavao ulaz u rudnik srebra. To je i njemu donelo nevolje.

•
• •

„Leteći oblak“, nije bio sam u planinama. Hal Tarner, čovek koji je jahao ridana, nalazio se ispred njega u tamnom klanecu, nedaleko od ulaza u rudnik, prikriven iza gustog žbuna tamariske. Sunce je samo nekoliko sati u toku dana i to oko podneva uspelo da se probije do klanca. Ovde je rasla bufalo trava, visoka gotovo celu jardu. Indijanac nije ovamo došao u udoljicu da bi posetio rudnik srebra. Ovde, u ovom senovitom klanecu, do tada gotovo nikad nije uzalud dolazio u lov. Gotovo po pravilu, bar neka divljač bi istrčala pred cev njegove „Kentaki“ puške.

Hal Tarner je čuo topot kopita izlazeći iz rudnika. Konj mu se nalazio dalje gore, tako da Indijanac nije mogao da vidi ni njega ni životinju.

Međutim, „Leteći oblak“ ne bi bio Indijanac, da nije otkrio tragove kopita koji su nepogrešivo vodili u klanac. Međutim, nikada mu ne bi palo na pamet, da ovde

u ovoj usamljenoj udoljici neki neprijatelj vreba na njega.

•
• •

Poglavica je mislio da je neko od pripadnika njegovog plemena slučajno dojahao ovamo dole u udoljicu, možda čak njegov brat kojeg su monasi iz misije prekrstili u Angela.

Tarner je vrebao kao orlušina iza žbuna tamariske. Nije ni za trenutak ispuštao crvenokožca iz vida.

Ne sme me ni po koju cenu ovde videti, proletelo je Tarneru kroz glavu. Ako me bude otkrio, sve je izgubljeno. Papagosi će odmah znati ko je ubio Glena Hiltona i biće im jasno da rudnik srebra nije više isključivo njihova tajna.

„Leteći oblak“ je zaustavio konja ispred žbuna. Odjednom je osetio opasnost koja mu preti. Ustremila se na njega kao divlja zver.

Pre nego što je imao prilike da nešto učini, možda potegne stari revolver zadenut za pojas, belac se stvorio ispred njegovog konja.

Hal Tarner je stajao sa teškim revolverom kalibra „western 44“ u ruci. Cev oružja bila je uperena na Indijančeve grudi.

— Šta ti imaš ovde da tražiš crvenokošče? — promrsio je Tarner.

Indijanac je bio tako iznenađen da u prvom trenutku nije mogao da proslovi ni reč. Gledao je bel-

ca kao da pred sobom ima utvaru.

Papagosi nisu više znali ni za borbu ni za neprijatelje. Prošlo je mnogo godina od kada su posljednji put zakopali ratne sekire. Ratničke boje ležale su osušene na dnu zemljanih krčaga u njihovim kolibama.

„Leteći oblak” posmatrao je belca odozgo s konja. Krv njegovih predaka još uvek mu je tekla u žilama. Mrzeo je bledolike. Znao je da su oni bili ti koji su doneli nesreću crvenom čoveku.

Hal Tarner je podozrivo motrio ukočen izraz Indijančevog lica. Postao je nestrpljiv.

— Otvaraj konačno gubicu, crvenokošče! Nešto sam te pitao?

— Ja te poznajem. Tvoje je ime Hal Tarner. Često navraćaš u San Ksavijer del Bak. Možda bi trebalo da ja tebe pitam šta ovde tražiš — uzvрати Indijanac mirno.

— Ja sam taj koji ovde postavlja pitanja. Ako sađa ne odgovoriš, onda ću te s usijanim olovom skinuti s konja.

Iz Indijančevog glasa nije izbijao strah, nego bezgranično prezrenje.

— Mislím da je postajao samo jedan beli čovek koji je imao srca za Indijance: Glen Hilton. Znam isto tako da ga je jedan od vas belih ubio.

— Da, a vi ste Doka Holideja pozvali u Takson da biste ga osvetili — omaklo se Tarneru.

— U životu nikad nisam čuo ime Holidej. Ne znam uopšte šta od mene hoćeš. Kad izjašim u ovu dolinu, činim to radi lova.

Malo pre sam otkrio tragove jednog konja i...

Hal Tarner premesti kolt iz leve u desnu ruku. Hteo je da izvadi cigaretu iz gornjeg džepa svog kožnog kaputa.

Koliko je ovaj razbojnik bio na ivici provalije, shvatio je tek kada je sve prošlo.

Onako kako puma iznenada sa nekog kamenog ispusta u planinama skače na svoju žrtvu, tako je i Indijanac skočio sa leđa svog mustanga. U skoku je izvukao nož iz pojasa i bacio se kao kamen na belca. Oštro metalno sečivo raspori lice Hala Tarnera. Ugrabio je ipak priliku da povuče obarač. Dve šake ispod levog rebra Papagos Indijanca širila se crvena mrlja. Pri skoku s konja „Leteći oblak” je zajedno sa Tarnerom pao na tle.

Pokušao je da se uspravi. Uspeo je da zauzme klečeći položaj, a onda ga je snaga izdala.

Krvavo, rasečeno lice svog ubice bilo je poslednje što je poglavica Papagosa mogao da vidi. Nije više bio u stanju ni da čuje njegov krik.

Ponosan i hrabar, kao što je i živio, izdahnuo je Indijanac. Bez ječanja, bez glasa, bez jadicovke.

Hal Tarner je otkinuo komad košulje. Tkaninu je pritisnuo na raskrvavljeno lice. Sve vreme je stenjao i ječao. Indijančev nož se duboko zasekao u njegovo lice. rana se protezala od desnog oka preko celog obraza sve do brade.

Bila je to užasna rana, kojom je ubica bio obeležen.

Turner se uspravio, pritiskujući stalno tkaninu na ranu koja je krvarila. Užasan bol razdirao mu je nerve. Teturajući se, prišao je mrtvom Indijancu.

„Moram da ga uklonim“, razmišljao je grozničavo. „Mora da nestane tako da ga nikad više niko ne nade.“

Otkinuo je još jedan komad košulje i previo lice; a onda natovario Indijanca na leđa mustanga i poveo ga do svog riđana.

Napustio je klance Čirikahua planina, vodeći mrtvacu na leđima konja. Na ivici planina, ispod džinovskih kaktusa, zakopao ga je u pesak.

Nikad niko nije saznao gde je „Leteći oblak“ nestao.

Razbojnik je u toku noći odjahao do Tuboka, gradića udaljenog šestnaest milja južnije. Tamo mu je jedan lekar ušio i previo ranu.

*
* *

— Prošlo je dve godine od kako sam prošli put čuo o njemu, prijatelju — reče čovek uzanog, bledeg lica. — Prokletstvo, sada bih konačno hteo da znam šta je s tim ludakom.

Sedeli su na obali reke Kolorado u crnim planinama. Reka je lenjo krivudala između okomitih planinskih obronaka, noseći svoju vodu prema jugu. Iznad šiljatih vrhova sijalo je podnevno sunce.

Čovek bledeg, uzanog lica, koji je upravo govorio, nosio je tamno kožno odelo, a šešir mu je bio izbledelo sive boje.

Bio je to Džoni Hilton.

Njegov sabesednik imao je pljosnato lice kao doga. Da nije bilo dobroćudnih, pitomih očiju, svi bi za njega mislili da je surov.

— Šta sada hoćeš u Taksonu? — ispitivao je gurajući vrhom čizme ugašeno ugljevlje logorske vatre.

— Želim da saznam šta je s njim, Klej — uzvрати Hilton.

— Nikad se nije brinuo o tebi; pričao si mi. Zbog čega se sada ti raspituješ o njemu? Treba da je kod Indijanaca mislim, tako sam bar čuo. Pusti ga da ostane gde je.

Džoni Hilton skide izbledeli šešir s glave i počeo zamišljeno da ga okreće rukama.

— On mi je brat, Klej Bond. Ne znam da li to možeš shvatiti. Naša majka mi je u ono vreme, kada je odlazio, rekla: „Mislim da bi bilo bolje, da i ti kreneš s njim, Džoni. Glen je suviše dobar i popustljiv da bi opstao u ovoj surovoj zemlji“. Onda nam je pisao iz Taksona; smestio se u staru misiju u blizini grada.

Klej Bond se nasmeja.

— Zbog čega onda brineš, momče? Kod kaludera je sigurno dobro rogovan.

Hilton izvadi pribor za pušenje iz kaputa i zavi cigaretu. Kresnuo je palidrvce o don čizme.

— Imam vraški loš predosećaj — rekao je, zagledan u plavičasti

oblak dima, koji je vetar s reke brzo oduvao. — Nešto nije u redu s Glenom. Pre dva meseca sam pisao u Takson da nam je majka umrla.

— Takson je prilično daleko — podsetio ga je Bond.

— Ali dva meseca je ipak dva meseca. Mogao je da nađe pola sata vremena da nešto napiše.

— Moram priznati da si u pravu, Džoni. Koliko te poznajem, ništa te neće sprečiti da sprovedeš svoju zamisao.

— Znači li to da hoćeš sa mnom?

Klej Bond sleže ramenima i ustade.

— A šta mi drugo preostaje, momče? Ja, istina, nisam poznavao svoju majku, ali se smem opkladiti u konja kojeg jašim da bi mi sada, da je živa, kazala: „Sinko nemoj pustiti tvog prijatelja Džona samog u onu prokletu, opasnu Arizonu”.

Lice Džona Hiltona je sijalo od radosti. Ustao je i rekao:

— Ti si fini momak, Klej. Želeo sam da pođeš. Ne znam...

— Sad zaveži, Džoni — prekide ga Bond. — Pred nama je dalek put. Mislim da je najbolje da odmah uzjašemo konje i krenemo.

Jahali su niz reku u pravcu juga.

*
* *

Klej Bond i Džoni Hilton nisu bili jedini koji su jahali u Takson. Ova dvojica bili su bezazleni traperi, koji su se s vremena na

vreme prihvatili kaubojskog posla na nekom ranču.

Međutim, ono što se gore u planinama blizu Taksona događalo bilo je daleko manje bezazleno.

Tamo su se okupila četiri čoveka, visoki, grubi, širokih lica i koltova pričvršćenih nisko na bedrima. Bazdili su na barut, konjski znoj i neštavljenu kožu. Pravi bandidosi, kako su ih na jugu nazivali.

Nik Prad, Virdžin Hovter, Tam Kent i Vitorio Satana.

Satana!

Bila su to poznata imena, poznata čak u Nevadi, Oregonu, Montani i Nebraski. Vitorija Satanu na primer, su čuvari zakona gotovo svih država svuda tražili. Kao zao duh, ovaj opasni čovek jahao je prerijom. Mogao bi se uporediti sa senkom. Na svom belom ždrepcu pojavljivao bi se danas u Feniksu, a već sutradan recimo u starom indijaniskom naselju San Karlos. Tragovi su mu bili natopljeni krvlju.

Kakvo lice ima ovaj razbojnik?!

Desno oko mu je poslednjim metkom izbio jedan Indijanac. Čelo mu je bilo ravno, nisko, tako da je kosa počinjala da mu raste dva prsta iznad obrva. Krajevi njegovih tankih usana bili su povijeni na dole. Neodoljivo je podsećao na zlog, jednookog prerijskog vuka.

Četvorica bandidosa stajala su na jednoj uzvišici. Konji su im bili prikriveni sto jardi iza njih, između kamenih blokova.

Satana je zaklonio šakom jedino oko koje je imao. Posmatrao je jahača koji se približavao iz doline. Konjska kopita nisu dizala oblake prašine. Očigledno se čoveku nije žurilo. Čak se sticao utisak da ovde gore nekog traži. Svaki čas je zaustavljao konja i pogledom ispitivao obronke.

Vitorio Satana se okrete svojim ljudima.

— Ako se ne varam, to je Alan Totkem. Voleo bih da znam šta ovde traži.

— Pretpostavljam nas — odgovori Hovler smešeći se.

— Odakle ti ta pomisao? — raspitivao se Satana, posmatrajući svog pratioca upitno.

— Zbog toga što sam mu rekao da nameravamo do Plavih planina.

— Ubuduće treba manje da pričaš — reče Satana oštro. — U poslednje vreme previše piješ, a čini mi se da ne možeš baš mnogo da podneseš.

Virdžin Hovler gnevno prostreli pogledom svog vođu. Zamalo nije opsovao kroz zube. U poslednjem trenutku se uzdržao.

Jahač o kojem je bila reč već je stigao do podnožja.

Satana stavi kažiprst i prednji prst među usne i snažno zazvižda.

Totkem je odmah zaustavio konja. Dobro je poznavao ovaj zvižduk, jer ga je ranijih godina često slušao.

Na taj način je vođa uvek davao znak za napad. Bilo da se radilo o napadu na banke u gradovima, bilo iza šipražja, kada

je trebalo napasti poštanske kočije, ili kada su bile na redu kase u salunima.

Alan Totkem je bio zadovoljan, obo je konja i poterao uz obronak.

Medutim, doček je bio manje srdačan nego što je pretpostavljao.

— Iz kog razloga se muvaš ovuda po planinama? Mislio sam da su te obesili u Jumi.

— Glupo pitanje. Pa ja sam pre tri dana razgovarao sa Hovlerom. Ne na groblju nego u salunu u Feniksu.

Satana je ostao hladan. Govorio je kao gospodar naredbodavno:

— Tražio si nas, ali šta hoćeš?

— Otkud znaš da sam vas tražio?

— Govori već jednom šta hoćeš od nas.

— Bio sam danas dole u Taksonu — uzvratio je lupež šapatom i posmatrao lica četvorice razbojnika.

— I, šta onda? — pitao je Satana.

— Nešto se izmenilo u našem lepom gradu.

Ova primedba kao da je probudila pažnju jednookog zločinca.

— Šta se to izmenilo?

Alan Totkem nije hitao sa odgovorom, naprotiv, mirno je zavijao cigaretu, pripalio je i povukao sa uživanjem nekoliko dimova.

— U Taksonu je ponovo bilo puškanja.

— Šta to pričaš? — umeša se Tam Kent prvi put u razgovor.

Sedeo je na jednoj steni u senci žbuna. Kent je imao mnogo razloga da ovo pitanje postavi, jer je Takson oduvek za njega bio suviše toplo tle.

Krada konja!

Bilo je to pre godinu dana. Šerif Brandli mu je bio za petama i uporno ga gonio, tako da je lopov u poslednjem trenutku uspeo da umakne.

— Ne govori gluposti. U Taksonu već godinama nije ispaljen nijedan metak.

— Hajde, govori već jednom! — naredi Satana. — Nemam volje da još dugo ovde stojim.

Alan Totkem nije hitao. Rekao je najzad polako i patetično:

— Na glavnoj ulici Taksona juče je ležao mrtav čovek.

— Ko je to bio? — upita Satana radoznalo.

— Kas Kraven. Pogodak u srce!

— Hteo sam da znam ko je pucao?

— Dok Holidej!

Pun minut niko nije izustio ni reč. Džordžijančevo ime imalo je neverovatno dejstvo na svu petoricu. Odjednom kao da su svi zaboravili da imaju veoma jak razlog da se klone tog opasnog grada u Arizoni. Sada su bili obuzeti samo jednom jedinom misli:

Hteli su da vide tog čoveka, nekadašnjeg lekara iz Bostona, o kojem se kraj logorskih vatri i u krčmama pričaju neverovatne priče.

Tam Kent je doveo konje, a da mu to niko nije naredio. Vinuli su

se bez reči u sedla i grabili niz obronak u susret svojoj sudbini.

Da li je to doista bila njihova sudbina?

Nikako. Oni su bili samo sporredne figure, statisti, slučajno zalutali u jednu dramu. Ostali bi svi mali, jedva poznati razbojnici, za koje su se interesovali samo čuvari zakona, da nije bilo tog dana, te uzvišice i Alana Totkema koji im je saopštio novosti iz Taksona.

Upravo tamo su sada jahali. Išli su u grad u kojem je u poslednje dve godine vladao varljiv mir. Prašina i nesnosna žega bili su im pratioci na putu, a u Taksonu ih je očekivao pakao...

Da li su građani slutili da se nad Takson nadvijaju tamni oblaci?

Možda su to naslutili kada je Angelo, brat poglavice Papagos, zaustavio svog umornog konja pred šerifskom kancelarijom i vezao ga za prečku.

Brandli je čuo topot kopita i izašao pred vrata svoje kancelarije.

— Šta se dogodilo? — pitao je Indijanca.

— Moj brat je pre dva dana nestao, šerife — rekao je crvenokožac, ne pokazujući uzbuđenje. — Jeste li ga videli u gradu?

— Pre dva dana? — Zvučalo je kao da šerif sam sebi postavlja ovo pitanje. Pogledao je preko u pravcu saluna „Kruz” pogled mu je lutao po prašnjavoj fasadi sve do prozora sobe koju je Holidej iznajmio. — Ovde je od pre dva

dana — mrmljao je dalje šerif — a pre dva dana je nestao i Hal Turner.

— Da li je ovde bio? Jeste li ga videli? — prekide Indijanac šerifa u razmišljanju.

Angelo je veoma ličio na svog brata, poglavicu. Bio je visok i plećat i imao bronzano lice plemenitih crta.

— Nije bio ovde — uzvрати Brandli rasejano. — Nisam ga video.

— Niste ga videli? — ponovi Indijanac tiho i podiže glavu. Lice mu je bilo ukočeno. — Onda je on mrtav.

— Šta to govoriš? — uzviknu šerif. Oči su mu se pretvorile u dva uzana proreza.

— Mrtav je, rekao sam, šerife. Sada to znam. Uvek kada je odlazio u lov vraćao bi se uveče.

— Hodi unutra — rekao je šerif. — Moram da govorim s tobom.

Angelo je pošao za njim u kancelariju i stao kraj stalka za puške.

— Šta još hoćete? Moram da idem da tražim brata.

Šerif je seo za pisaći sto, skinuo šešir i prstima prošao kroz prosedu kosu.

— Jesi li video Hala Turnera u San Ksavijer del Baku?

— Kakve to veze ima sa mojim bratom?

— To je tako, izvesna sumnja. Odgovori: jesi li ga video?

— Da, prekjuče sam ga video kako jaši pred misije — uzvрати Indijanac.

— Da li je to bilo onoga dana, kada je tvoj brat krenuo u lov?

— Da, baš tog dana.

Šerif klimnu glavom. Mislio je da zna šta se dogodilo. Hal Turner mu se nikada nije dopadao. Još onda, bilo je to pre dve godine, kada je Turner otvorio prodavnicu alata u glavnoj ulici, Brandli je počeo da podozreva.

Već mnoge godine nosio je šerifsku zvezdu na grudima. Za to vreme uspeo je da stekne veliko iskustvo i upozna ljude. Zaključio je da su ta dvojica Kas Kraven i Hal Turner lupeži, ali protiv njih ništa nije mogao da dokáže.

Brandli je tačno znao kojoj vrsti ljudi ova dvojica pripadaju. Miran građanski život, koji su ovde vodili, nije mogao da ga obmane. Ipak, nikad mu nije uspelo da otkrije tajnu zbog čega su ova dvojica bili krvni neprijatelji. Jahao je za njima kada su napuštali grad, ali ih je uvek izgubio negde u naselju, nedaleko od misije San Ksavijer del Bak.

Sada je Kas Kraven bio mrtav, a Hal Turner nestao.

Šerif je osećao da se nad grad nadvila velika opasnost. Činilo mu se da može rukom da je dodirne.

— Jaši nazad, Angelo — rekao je Indijancu, koji je stajao pred njim očekujući. — Kada budem nešto saznao o tvom bratu doći ću u Del Bak.

Crvenokožac nije hteo da ide.

— Ne znam šta bih mogao da kažem ljudima. Boje se i hoće da napuste naselje.

Šerifu je bilo sasvim jasno šta to znači i kakve to posledice može da ima.

Ako Papagosi budu napustili selo, ondâ će se ponovo povući u planine u bespuće i klanice Čirikahua. Opet će biti kao i ranije: napad za napadom, krađe stoke, pljačke i ubistva!

Ne, to se ni u kom slučaju ne sme dogoditi. Papagosi moraju da ostanu u svom selu pored misije. Franciskanci kaluderi, a i Glen Hilton uložili su mnogo truda da ih privole da vole miroljubiv i miran život.

— Reci svojoj braći da treba da čekaju dok ne budemo saznali tačno šta se dogodilo sa „Letećim oblakom”.

— Pokušaću, šerife — uzvрати Angelo i pođe prema svom konju.

*
* *

Bilo je mnogo puteva koji vode u Takson. Svaki od njih bio je prašnjav i svi su vodili kroz pustu, suhu zemlju.

Tim putovima jahali su ljudi prema gradu. Dolazili su iz planina na severu, od doline reke na jugu, preko iz Kalifornije, pa čak i iz dalekog Meksika.

Svi oni su čuli za pucnje u Taksonu. Svaki od njih nosio je ime, ime koje se u mnogim gradovima na zapadu samo šapatom izgovaralo.

Daleko bi nas odvelo kad bismo vas obaveštavali o svakom ponaosob, navodili njihova imena

i opisivali im lica. Svi su, međutim, dolazili samo zbog toga jer su čuli da je u najvećem gradu Arizone opet bilo puškaranja. Čuli su takode za Doka Holideja, slavnog čoveka iz Džordžije. Navodno se pojavio u Taksonu. Već samo njegovo ime bilo je dovoljno da ih namami u Takson.

Prošlo je samo osam dana od kad su odjeknuli pucnji u glavnoj ulici grada. Osam puta po dvadeset četiri časa, a već su prvi ljudi grabili iz pravca severa prema gradu. Bili su to Satana, Prad, Heler, Kent i Alan Totkem.

Jednooko je jahao na čelu. Sedeo je na leđima konja na veoma neobičan način. Duboko nagnut nad sedlom, gotovo je kao Indijanac visio na životinji. Slučajnom prolazniku bi se učinilo da spava. To je bila zabluda, jer Satana kao da nije znao za san. Stalno je bio budan kao prerijski vuk. Jednim okom video je više od ostalih ljudi, koji su imali oba oka u glavi.

— Uvuci glavu u ramena — rekao je oštro Tamu Kentu preko ramena, cereći se zlorado. — Mislim da je Brandli poznao konja kojeg jašiš.

Kent se suvo nasmeja.

— Ukoliko bi me nešto pitao, pripremio sam mu vraški vruć odgovor.

Najednom su opet bili jaki ti razbojnici iz planina! Oslanjali su se na svoje koltove, labavo smeštene u futrole na bedrima.

Šerif Brandli je slutio ko mogu biti ljudi koji su upravo silazili

s konja ispred saluna „Kruz”. Lice mu je bilo mračno. Skinuo je opasač sa kuke kraj vrata i pričvrstio ga, a onda izašao iz kancelarije.

Išao je pravo prema salunu, ne znajući da ga Dok Holidej posmatra sa svog prozora.

Dok Holidej ga je video. Video je takode i razbojнике koji su se sada već sigurno smestili u salunu.

Džordžijanac je te večeri imao na sebi lako, tamnosivo odelo. Odmakao, se od prozora i stao pred ogledalo da veže kravatu boje rubina.

Odjeknuo je pucanj. Čuo se čak ovde u sobi. Bio je to četvrti metak ispaljen u Taksonu od kako je Holidej stigao u grad.

Džordžijanac priskoči vratima otvori, pa potrča duž hodnika do stepenica. S tog mesta mogao je da sagleda ceo salon. Ono što je video instinktivno ga je nateralo da spusti ruku na bedra. Međutim, nije nosio koltove. Još nije pričvrstio svoj opasač.

Dole, blizu krila pomoćnih vrata stajao je šerif Brandli. Šešir mu je ležao iza njega na podu, a tanak mlaz krvi curio niz čelo. Metak Tama Kenta ostavio mu je krvavu prugu na čelu i u kosi.

Brandli obrisa desnom rukom čelo. Video je krv na prstima i osetio kako ga koža na glavi nepodnošljivo peče. Međutim, ostao je miran.

— Skidaj opasač, razbojniče! — rekao je preteći tiho. — Ti si u

Taksonu ukrao konja i ja ću te zbog toga staviti iza brave.

Tam Kent se široko smejao. Pogledao je kratko na kolt u ruci, a onda svog vođu Satanu.

— Šta misliš o ovom momku sa plehanom zvezdom, gazda?

Satana mu je odgovorio osmehom, pokazujući dva reda žutih zuba kao gladni vuk.

— Cenim da te poznaje, Tam.

— Možda — promrsi konjokradica i vešto okrete kolt oko srednjeg prsta. — No, on će me vrlo brzo zaboraviti, ako odmah ne ode odavde.

— Poćićeš sa mnom, Tam Kent — rekao je šerif odlučno.

Satana prsnu u grohotan smeh, tako da se sve orilo. Taj smeh neodoljivo je podsećao na zavijanje vuka u noći punoj mesečine. Odjednom je prestao da se smeje, a lice mu se smračilo.

— Gledaj da odmakneš što dalje, policijsko pseto — vikao je na šerifa. — U Taksonu si odigrao svoje!

U salunu je još bilo nekoliko ljudi, građana Taksona. Nisu pomogli svom šerifu. Kao sitna divljač saterana u klopku, sabili su se oko gornjeg kraja šanka.

Džon Holidej se trčeći vratio u svoju sobu i uzeo koltove. Sada je već držao niklovan revolver spreman u ruci, ali ništa nije preduzimao.

Čekao je.

Još uvek nije imao određenog povoda da priskače šerifu u pomoć. Šta ga se u ostalom sve ovo tiče? Zar nije imao jakih razloga

da se drži po strani i ne meša u čarke i puškaranja.

I razbojnik Vitorijo Satana je izvukao kolt iz opasača. Stajao je na dva koraka ispred šerifa.

— Gubi se! — siktao je kroz zube, uperivši cev na grudi čuvara zakona.

Brandli je bio potpuno svestan opasnosti u kojoj se nalazi. Ovde nipošto nije bila u pitanju prazna pretnja ili blef.

Naprotiv, radilo se o njegovom životu i miru koji je s mukom održavao u Taksonu. Međutim, Brandli nije bio čovek koji tako lako odustaje, niti polaže oružje.

Uostalom, ovo i nije bio prvi kolt uperen na njegove grudi; često se nalazio u takvim situacijama.

— Neću da se gubim odavde — uzvratilo je mirno. — Krenuću tek onda kada Tam Kent bude pošao sa mnom i...

Prvi pucanj zagrmе salunom. Oglasio se Satanin kolt i prekinuo šerifa u pola rečenice. Usijano olovo se zarilo u potpeticu Brandlijeve čizme.

— Nateraj ga da poskakuje, gazda — rekao je Nik Prad i potegao svoj revolver. Svi su počeli da pucaju.

Bila je to žestoka, opasna šala, koju su razbojnici sada činili sa čuvarem zakona. Pucnji su grmeli, praštali, a lokal bio ispunjen oblakom barutnog dima.

Hoze Alvarez se sakrio iza šanka.

Doista su naterali šerifa iz Taksona da igra i poskakuje.

Stari Brandli se povlačio unazad, skačući i pokušavajući da izbegne usijano olovo. Međutim, Satana je bio izuzetno dobar strelac, čak neverovatan. Olovo iz njegovih koltova paralo je Brandlijeve čizme.

Dok Holidej je sve vreme napregnuto posmatrao ovu surovu igru.

Tek kada je metak ispaljen iz revolvera razbojnika Virdžina Hovlera ostavio krvav trag, širok ožiljak na obrazu čuvara zakona, kockarevi revolveri izleteše iz frole.

Oba kolta su istovremeno počela da bljuju vatru.

Vodi razbojnika je izleteo revolver iz ruke. Izbacio ga je Holidejev metak. Odmah zatim su Prad i Hovler kriknuli. I jednom i drugom su zglobovi na desnoj ruci bili krvavi.

Alan Totkem se samo sručio kao lutka od slame, bez reči, bez jauka i uzdaha. Pao je na pod kao kamen koji se sa obronka survao u dolinu.

Posle toga je u salunu „Kruz“ u Taksonu zavládala tišina.

Nju je prekinuo zveket razbijene čaše.

Još niko nije video čoveka koji je stajao gore na vrhu stepenica. Još nisu ni znali odakle su meci došli, meci koji su šerifa spasili iz paklene situacije.

Satana je bio prvi koji je pogledao nagore. Isto tako, prvi je shvatio ko može biti čovek na vrhu stepenica.

— Dok Holidej! — uzviknuo je

gnevno. Lice mu je bilo izobličeno od besa. Pogledao je svoj kolt koji se nalazio dve jarde iza njega na podu.

— Ostavi tu pucaljku gde je, amigo!

Džordžijančev glas odjeknuo je salunom kao zveket stakla koje se razbija u stotine komada, udarivši o kamen.

Sada su svi videli visokog, vitkog čoveka, koji je upravo silazio niz stepenice. Svi su isto tako videli dva niklovana revolvera u njegovim preplanulim rukama. Oružje, koje je držao, kao da je bilo sastavni deo njegovih šaka.

Vitorio Satana lagano podiže glavu. Gledao je Džordžijanca kao što divlja zver gleda žrtvu.

— Imaš Alana Totkema na savesti. Dok Holidej. To ćeš iskijati, obećavam ti...

— Podignite ga i odvedite lekaru — uzvрати Džordžijanac hladno. — On nije mrtav.

U tom trenutku se Alan Totkem sam uspravio. Otresao je glavu kao pseto, koje je upalo u pojilo s vodom. Desnom se rukom masio za okrvavljeno rame. Pogodak ga je bacio na tle i pri padu je potiljkom udario u ivicu šanka obloženu metalom. Tako je izgubio svest.

Samo što je stao na noge, odmah je podigao kolt koji mu se nalazio u ruci. Bez razmišljanja uperio je cev na Džordžijanca.

Dok Holidej je u međuvremenu sišao niz stepenice i stupio u lokal. Revolver iz leve ruke vratio je u futrolu, a drugi zadržao u ruci.

— Bacaj tu pucaljku, burazeru — rekao je suvo i bez straha pošao prema razbojniku.

— Stoj gde si, inače ću te izbaciti iz čizama! — vikao je Totkem.

— Odustaćeš od toga, amigo — zaključio je Holidej i nastavio dalje prema razbojniku. Zaustavio se tek jardu ispred njega.

— Bacaj taj kolt da ga ja ne bih izbacivao iz tvoje ruke.

Ove reči za Totkema su bile isto što i udarac bičem po licu.

— Videćemo šta ćeš uspeti da učiniš — breću se razbojnik držeći još uvek upereno oružje.

U magnovenju, sasvim neočekivano Džordžijanac podiže nogu i pogodi razbojnika u zglob ruke u kojoj je držao kolt. Revolver je izleteo i posle višestrukog salta preko šanka našao se u polici sa čašama. Ogledalo iza šanka se razbilo u paramparče. Posle pucnjave salun je bio ispunjen zveketom razbijenog stakla.

Iza šanka se čuo glas vlasnika lokala Hoze Alvareza:

— Ta šala staje četrdeset dolara.

Tek sada je šerif stupio u akciju. Nije obraćao više pažnju na ranjeni obraz koji je krvario, potegao je kolt iz futrole i skočio iza Satane.

— Reci svojim ljudima da prestanu!

Voda razbojnika nije ispuštao Džordžijanca iz vida. Odgovorio je čuvaru zakona preko ramena:

— Zaveži gubicu, policijsko pseto, da ti je ja ne bih zatvarao. Vitorio Satana je bez kolta još

uvek bolji nego deset tipova kakav si ti. Ova igra više nije tvoja stvar. Gubi se.

Šerifu Brandliju se gotovo digla kosa na glavi kada je čuo kako se razbojnik zove.

Satana!

U fioci pisaćeg stola šerifa iz Taksona ležale su četiri poternice za ovim razbojnikom. Baš je morao da se pojavi u njegovom gradu!

— Ti ovde nemaš šta da naređuješ, razbojniče. Otići ću onda...

Ovaj odgovor čuvar zakona umalo nije platio životom.

Jednooki zločinac se naglo okrete, ne obraćajući pažnju na revolver koji mu je bio preteći upravljen u grudi. Zamahnuo je pesnicom i pogodio šerifa po ustima. Udarac nije bio ništa slabiji od udarca konjskog kopita.

Brandli se zateturio unazad. Pokušao je da se pridrži za šank, ali mu to nije uspelo. Tresnuo je o pod.

Pucao je još u padu. Vođa bande podiže ruke u vazduh kao davljenik, sa usana mu se ote krik koji je ličio na urlik ranjene zveri. Posrćući načinio je poluokret i tupo zurio u Džordžijanca.

— I ovo ide na tvoj račun Holidej! Obračunatemo se krvlju, budi uveren.

Poslednje reči je promrsio gotovo potpuno nerazumljivo, a onda se sručio na zemlju.

Kockar je posmatrao razbojnikovo lice i video kako sa njega nestaje sva boja.

— Nije trebalo da to činite, šerife — rekao je tiho.

— Šta nije trebalo da činim?

Brandlijev glas bio je srdit. Još uvek je sedeo na podu i opipavao rukom rasečenu usnu.

— Trebalo je možda da dozvolim da me ustreli?

— Ne, to nikako — odgovori mu Holidej i kleče kraj ranjenog razbojnika. Otvorio mu je košulju i video ranu odmah ispod ramena.

— Samo nekoliko inča niže i...

— I u Arizoni bi bio jedan razbojnik manje — dopuni šerif Holideja.

Hoze Alvarez promoli oprezno glavu iza šanka. Prvo je odmerio ranjenog razbojnika, a onda ljutito upravio pogled na Džordžijanca.

— Davolska stvar. Očekivao sam da će mi vaša poseta doneti bolje poslove, Dok.

Kockar se suvo nasmeja.

— Ne treba se nikad prerano radovati, krčmaru. Ima mnogo stvari koje izgledaju sasvim drukčije kada se malo bolje osmotre.

Meksikanac nije bio dovoljno bistar da shvati ovu opasku. Natočio je čašu viskija i ispio je na dušak. Sav njegov gnev bio je sada upravljen na čuvara zakona.

— Suviše si star za grad kakav je Takson, Brandli. Pričama nas ne možeš sačuvati od revolversa! Ti to nazivaš mirom? Mirom koji si nam obećao zar ne?

— Da, obećao sam vam to za četrdeset dolara mesečno — odgovorio je šerif gorko.

— Možda bi bilo bolje da odmah

dovedete lekara — primeti Džordžijanac i uputi se pored krčmara prema stepenicama koje su vodile na gornji sprat.

— Donesite mi gore u sobu flašu brendija, krčmaru. Ne prija mi da pijem za vašim šankom.

•
• •

Bio je usamljenik kao prerijski vuk. Zvao se Danki Klejton. Da li mu je to bilo pravo ime ili ne, niko nije znao. U svakom slučaju upravo pod tim imenom, pravim, ili lažnim, bio je poznat i ujedno ozloglašen ništa manje od razbojnika Vitorija Satane.

Došao je s juga, iz Nogalesa, sa granice Meksika.

Danki Klejton nije ništa čuo o puškaranju u Taksonu. Uostalom, kako bi i mogao da čuje, kada je već mesecima bio sakriven u planinama nedaleko od granice? Za petama mu je bio čuvar zakona, šerif iz El Paso del Norte. Tamo je Klejton opljačkao Teksasku banku. Tom prilikom je jedan čovek izgubio život: Ed Fišer, star šezdeset godina. Bio je blagajnik u banci. Razbojnik je uzeo dve hiljade dolara. Tim novcem hteo je Danki Klejton da u Arizoni, i to baš u Taksonu, otvori trgovinu.

Klejton je pripadao onoj vrsti ljudi, kojoj je veoma teško odrediti godine. Bio je visok i mršav, uzanog lica i sitnih, prodornih očiju. Nosio je pohabano kožno odelo, a nad desnim bedrom mu se ljuljao težak vojnički revolver.

Za njega bi se moglo reći da je revolveraš najgore vrste koji se ikada pojavio u južnim državama.

Noć je bila tamna bez mesečine, samo su zvezde bacale svoju mutnu svetlost na glavnu ulicu.

Jahač je umorno visio u sedlu kada je u daljini severno od brežuljaka ugledao svetlosti Taksona. Petrolejke, čija svetlost je prodirala kroz prozore, ličile su mu na žućkastocrvene sitne mrlje.

Nalazio se četiri milje iza San Ksavijer del Bak, kada je ugledao svetlosti u daljini.

Upravo u tom trenutku čuo je iza sebe topot kopita.

**izbor najboljih stripova
ZA DECU I ODRASLE**

**STRIPOTEKA
PANORAMA**

**SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA**

**TALIČNI TOM
UMPAH PAPA
SPIRU**

Hal Tarner je izašao iz lekareve kuće u gradiću Tubak. Lice mu više nije bilo pokriveno zavojem, jer mu je lekar pokrio ranu flasterom.

Tarner je odlučio da se još te noći vrati u Takson. Morao je nazad. Šta li bi u protivnom u njemu mislili u gradu? Već nedelju dana mu je radnja zatvorena i niko nije znao gde se nalazi.

Mrak se spustio na zemlju još pre jednog sata.

Hal Tarner se namerno nije žurio. Nije želeo da bude viđen kada se vrati u grad.

Četiri milje iza San Ksavijer del Baka čuo je ispred sebe topot konjskih kopita. Jahač se nalazio ispred njega na sto jardi. Tarner zaustavi konja. Napregnuto je osluškivao u noć.

I jahač ispred njega mora da je čuo topot kopita. Odjednom je na drumu za Takson sve postalo mirno. I jedan i drugi su napregnuto osluškivali: Hal Tarner i Danki Klejton.

Ova dva razbojnika su se već godinama poznavala.

U početku su bili neprijatelji. Klejton je imao svoju bandu u Apač planinama, odakle je sa ljudima polazio u Ljano Estakado i tamo harao.

Hal Tarner je sebi našao skrovište u brdima Organos, zapadno od pustinje. Ponekad se ipak događalo da se sretnu. Tako su i postali neprijatelji. Otimali su se o

plen kao gladni šakali. Ipak, došao je dan kada su se udružili, postali su partneri. Među njima je bio i Kas Kraven. Zajednički posao obavljali su ne naročito dugo. Kraven i Tarner su se priključili bandi i ostali u njoj dve godine. Onda je došao kobni kišni dan u decembru 1870.

Bilo je to u Fort Devisu.

Teksaški rendžeri su odlučno i neumoljivo razbili bande razbojnika. Samo je nekolicina zločinaca izvukla žive glave iz borbe na Tojah potoku.

Od tog dana se Tarner i Klejton nisu više videli.

Hal Tarner je sjahao s konja, odveo ga iza jednog kaktusa i oprezno motrio na drum.

Danki Klejton je još uvek bio u sedlu, tako da se lakše mogao razaznati, iako je noć bila bez mesečine.

Tek kada je čuo da se neko šunja kroz suhu bufalo travu na ivici drumu, vešto je skočio s konja. Sada mu je telo životinje služilo kao zaklon.

Klejton je bio hladnokrvan čovek, kojem ljudski život ništa nije značio. Pucao je odmah bez oklevanja.

Glasan povik bio je odgovor na pucanj.

— Prokletstvo! Čemu ta budalaština? Nemoj pucati u mrak na mirne ljude. Ti bar znaš da ima metaka koji mogu i da pogode.

Danki Klejton je odmah poznao Tarnerov glas.

— Grom i pakao, ako se ne varam, to si ti Hal?

Tarner je takođe bio iznenađen, jer je poznao glas svog nekadašnjeg partnera.

— Kakav susret posle tolikog vremena, Danki! Budi srećan što mi nisi izbušio rupu na koži.

Klejton se glasno smejao.

— Sve u svemu, Danki, nisi se mnogo izmenio. Nego reci mi šta ovde tražiš?

Klejton je izašao ispred konja i pošao u susret Tarneru ispružene ruke.

— U čast ovog našeg ponovnog susreta večeras ćemo nešto popiti. Verovatno si i ti krenuo u Takson.

Vinuli su se u sedla i krenuli zajedno. Usput je Klejton saznao od svog prijatelja šta se sve u Taksonu u protekloj sedmici dogodilo.

Tarner je u svakom slučaju bio veoma oprezan. Nije sve ispričao. Samo je, u stvari, pomenio Doka Holideja i puškaranje. Naravno, trudio se svim silama da predstavi kockara u najgorem mogućem svetlu.

— Dakle, Kraven je mrtav — zaključio Klejton bez žaljenja u glasu.

— Da, mrtav je, a kao što znaš, imao je vraški brzu desnicu.

— U pravu si — složio se Klejton. — Ja Doka Holideja nisam još nikad video. Znači, ono što se o njemu priča istina je. Napravio je poslednjih godina veliku karijeru, taj vraški momak iz Džordžije.

— Moglo bi se tako reći — prihvati Hal Tarner i nastavi zamišljeno da puši. Užareni vrh cigare-

te bacao je crvenkastu svetlost na njegovo lice.

Danki Klejton nesvesno zaustavi konja.

— Ko je tvoje časno, lepo lice tako udesio?

— Jedan od onih prokletih crvenokožaca.

— I?

— On je sada kod velikog Manitua.

Klejton se nasmeja.

— Tamo je tom prokletom šljamu mesto.

Tarner je odmah zažalio što je svom pratiocu uopšte pominjao Papagos Indijance.

— Ovo što sam ti o Indijancu ispričao Danki, zapamti, nikoga se ne tiče — rekao je Hal, naglašavajući svaku reč i bacajući cigaretu u pesak.

— Kakvim ti to mene smatraš, Hal? — upita Klejton ne naročito uverljivo.

Klejton je odlično poznavao Hala Tarnera i znao da sasvim izvesno njegov nekadašnji partner nije tek tako bez osnova ubio Indijanca. Zbog toga je i želeo da iščeprka šta se iza te stvari krije. Danki Klejton je imao odličan nos da nanjuši nešto što bi čoveku njegovog kova moglo da bude značajno.

U razgovoru su stigli i do prvih kuća u Taksonu.

Bila je ponoć. Kroz prljavu okna saluna „Kruz“ dopirala je žučkasta svetlost do sredine prašnjave glavne ulice.

Vezali su konje za prečku ispred krčme.

Tarner nije imao nameru da još iste večeri ranjava lica ulazi u salun, jer bi neko nešto mogao da ga ispituje. Bilo je nezgodno da ga i vide ovakvog.

*
* *

Poslednja dva čoveka dolazila su sa severa. Džoni Hilton i Klej Bond.

I oni su tog dana jahali bez odmora. Bili su iscrpljeni posle neprekidnog jahanja kroz užarenu suvu stepu.

Hilton i Bond su bili poslednji gosti koji su te večeri ušli u salun „Kruz”. Pokriveni debelim slojem prašine, umorni i žedni, stali su uz dugački šank.

Hoze Alvarez je upravo točio piće Tarneru i Klejtonu.

Na drvenoj površini šanka videle su se tamne mrlje, nemi svedoci borbe koja se vodila pre nekoliko sati u salunu.

— Dobro veče, gospodo! — pozdravi Meksikanac svoja dva nova gosta, ne preterano oduševljeno. U glasu mu se osećala napetost posle nemilih događaja. Osim toga, napetost je još uvek lebdela u vazduhu. Iako je Meksikanac u početku bio oduševljen korenitim promenama u Taksonu i izlaženjem iz učmalosti, večerašnje puškanje je čak i za njegov ukus bilo suviše žestoko.

Uostalom, mnogo štošta se poslednjih dana dogodilo.

Kas Kraven je ležao na mesnom groblju, nedaleko od obale reke. Alan Totkem i Vitorio Satana su

se nalazili u ćelijama šerifske kancelarije ozbiljno ranjeni. Preko, za stolom kraj prozora, sedeli su sumornih lica. Nik Prad i Virdžin Hovler. Obojica su imali zavoje na rukama. Njih šerif Brandli nije uhapsio. Istini za volju, imao je razloga i prava da ih liši slobode. Međutim, imao je samo dve ćelije u svom zatvoru.

U jednoj od ćelija ležala su dva ranjenika, a u drugoj se nalazio Tam Kent konjokradica.

Uprkos tome, Takson se nije mogao požaliti na žabokrečinu i nedostatak razbojnika. Upravo sada u ponoć u salunu „Kruz” stekla su se četiri čoveka. Neuhvatljive niti sudbine dovele su ih u ovaj grad Arizone.

Hal Tarner je zamišljeno vrteo čašu u rukama, zaboravivši da pije. Pogled mu je bio prikovan za lice Džona Hiltona. Činilo mu se da je negde nekada video tog čoveka. Tada mu odjednom prolete kroz glavu da čovek s tim blehim, uzanim licem neverovatno liči na Glenu Hiltona.

Upravo u tom trenutku brat ubijenog upita krčmara, ništa ne sluteći:

— Poznajete li izvesnog Glenu Hiltona, krčmaru? Koliko mi je poznato, živi u misiji nedaleko od grada.

Alvarez se ujede za usnu. Neko vreme je ispitivački posmatrao Hiltona.

— Zbog čega pitate? Jeste li ga poznavali?

— Da, to je moj brat.

Hal Turner preblede i proguta pijuvačku.

Za to vreme je krčmar nervozno dobovao prstima po šanku.

— Tako dakle, on je bio vaš brat? — rekao je ne našavši snage da pogleda Hiltona u oči.

Ne znajući kako da se izvuče iz neugodne situacije, Alvarez se obrati Turneru, jer je bio jedini gost kojeg je poznavao.

— Ti si, naravno, poznavao Glena Hiltona.

Razbojnik nakrenu čašu s viskijem i počeo tobož da kašlje da bi dobio u vremenu.

Proklinjao je trenutak kada se vratio u ovaj grad. Ovo nikako ne može da bude slučajnost: prvo Holidej, a onda Hiltonov brat. Osećao je kako mu se tle izmiče pod nogama.

Džoni Hilton je pun očekivanja posmatrao Turnerovo povređeno lice. Pošto ovaj ništa nije govorio, mladi čovek se opet obrati krčmaru:

— Šta to treba da znači: „Ti si ga poznavao“? Zar Glen više nije ovde.

Klej Bond prijatelj mladog Džona Hiltona odmah je shvatio. Uostalom, odgovor na pitanje pročitao je na krčmarevom licu.

— Govorite već jednom, ljudi — rekao je tiho. — Šta se dogodilo? Prevalili smo nekoliko stotina milja da bi smo videli Glena Hiltona.

*
* *

U tom trenutku Hal Turner bacila dolar na šank i dade Klejtonu znak očima.

— Mislim da si umoran, trebalo bi da krenemo.

Klejton naravno nije imao pojma o čemu se radi, ali je naslutio da nešto nije u redu.

— U redu, hajdemo — rekao je i odvojio se od šanka.

— Samo trenutak, mister! — zadržao ga Klej Bond. — Zeleli bismo da dobijemo odgovor na naše pitanje.

— Tako dakle? Voleli biste da dobijete odgovor? — breću se Klejton. — Koliko da znate, ja nisam biro za obaveštenja.

— On i ne može ništa da zna o toj proklesoj stvari — umešao se Alvarez. — Ovog čoveka nikada još nisam video u gradu. Konačno ima već pune dve godine da je Glen Hilton...

Džoni Hilton je osećao da sada nailazi nešto užasno. Grčevito se obema rukama uhvatio za ivicu šanka.

— Šta se to dogodilo pre dve godine? — procedio je muklo.

Krčmaru je bilo očigledno veoma teško da neposredno odgovori. No, sad više nije mogao da izmiče.

— Arizona je vlaški surova zemlja, mister Hilton.

— To i sami znamo — prekide ga Bond. — Govorite, šta se dogodilo s njegovim bratom?

Hoze Alvarez načini bespomoćan pokret rukom.

— On je mrtav — rekao je šapatom.

— Mrtav? — ponovila su oba prijatelja u glas.

— Da, mrtav — potvrdi Meksikanac gledajući za Tarnerom koji je hitro sa strancem napus. salun.

Džoni Hilton je bio sada još bleđi.

— Dakle, već dve godine mrtav — mrmljao je s nevericom.

— Naša majka je bila u pravu.

Klej Bond spusti ruku na rame svog prijatelja.

— Svi jednom moramo umreti — govorio je da uteši Džonija. — Ako je već dve godine mrtav, ne bismo mu mogli pomoći ni da smo ranije došli u Arizonu.

— Ja ništa ne shvatam — nastavio je Džoni, kao da nije čuo reči svog prijatelja. — Glen nikada nije bio bolestan. Kako je onda moguće da je tako tek iznenada umro?

Podigao je glavu i pogledao krčmara u oči.

— Zna li možda od čega je umro?

Alvarez je trljao kese ispod očiju mrmljajući:

— Prokletstvo, baš je neprijatno pričati takve stvari. No, vi ćete to sigurno saznati ranije ili kasnije. Vaš brat je ubijen.

— Šta to govorite? — jeknu Hilton. — Moj brat Glen ubijen? To je prosto nemoguće. On nikada u životu nije imao neprijatelja. S njim niko jednostavno nije mogao da zapodene kavgu.

Krčmar potvrdi.

— Znam, mister, i ja sam ga

poznavao, iako je samo nekoliko puta navratio kod mene.

— Ko je njegov ubica? — pitao je Klej Bond. — Indijanac?

— Indijanci svakako nisu, oni su ga obožavali. Niko ne zna ko ga je ustrelio. Indijanci su ga jednog jutra našli u planinama sa dva metka u leđima.

Vlasnik saluna Hoze Alvarez odjednom se setio Doka Holideja i pucnja koji su pre osam dana odjeknuli na glavnoj ulici Taksona. Zar Kas Kraven nije pomenio riđokosog Glena Hiltona pre nego što je izdahnuo. I to ne samo Kraven. I Hal Tarner je to ime izgovorio. Šerif Brandli je nekoliko puta govorio o tome.

— Pitajte šerifa — rekao je na kraju krčmar. — Možda vam on može više ispričati. Siguran sam da je Brandli u svojoj kancelariji. Isto tako, uveren sam da je budan, jer je danas kod njega izuzetna gužva.

— To može da pričeka i do sutra — rekao je Klej Bond svom mladom prijatelju.

— Ne, hoću sada odmah sve da saznam! — rekao je Hilton odlučno. — Sačekaj me ovde, Klej, idem da vidim da li je šerif još uvek budan.

•
• •

Klejton i Tarner su stajali iza jednog stuba na deset jardi od ulaza u salun „Kruz”.

— To što smeráš, Hal, čista je

ludost — šaputao je Danki Klejton.

— Nije ludost — uzvratio je Tarner žustro. — On uopšte ne sme da dođe na pomisao da jaši u San Ksavijer del Bak. Ti ne znaš te đavolske crvenokošce. Taj momak je, konačno, Glenov brat.

Pre toga je Tarner svom nekadašnjem partneru ispričao o rudniku srebra. Naravno, dobro se čuvao da ne oda mesto gde se ovaj izvor bogatstva nalazi. Klejton to, uostalom, nikada ne bi trebalo da sazna. Međutim, u ovom trenutku stvari su stajale tako da mu je partner kakav je Danki bio vraški potreban. Kasnije će sva-

kako naći priliku da ga ukloni ako treba. U ovom pogledu Hal Tarner nije baš mnogo patio od griže savesti.

— Ti najbolje znaš šta činiš — zaključio je Klejton, obuzet mislima veoma sličnim Tarnerovim. Rudnik srebra predstavljao je veliko bogatstvo, a on, Danki Klejton, imao je sigurnu ruku i mogao da ukloni svakog ko mu stane na put.

— Ustrelićemo ga kad bude izašao iz saluna — predložio je Tarner.

— Šta će biti ako ne iziđe?

— Izaći će, budi siguran. Hoze Alvarez ima samo jednu sobu, a u njoj sada stanuje Dok Holidej.

— Ko kažeš da stanuje? — upitao je Klejton tako glasno da se zaorilo.

— Ne urlaj tako! — opomenu ga Tarner. — Da, Dok Holidej je u Taksonu.

— Zar je on još uvek u gradu?

Hal Tarner je obavestio svog partnera o svojim pretpostavkama i sumnjama i o tome da su se naknadno pokazale osnovanim.

— Njemu ćemo sve natovariti na vrat. Moja kuća je koso preko puta. Kad budemo likvidirali Hiltona, vratićemo se u salon. Ko može da porekne da su meci ispaljeni sa prozora Holidejeve sobe? Mi smo to jednostavno videli i zaklećemo se da je istina.

Danki Klejton baš nije bio oduševljen ovim poduhvatom.

— Prokletstvo, to je žestoka stvar! Sa Dokom Holidejem se nije šaliti.

— Upravo na način koji ja predlažem rešićemo ga se najlakše i najbrže. Bandli će ga zatvoriti, a onda obesiti. Taj Dok mora da je na neki način umešan u celu stvar, pa mora da nestane. Cenim da je ovo najjevtiniji način.

*
* *

Gore, u jedinoj sobi saluna „Kruz“, iako je ponoć odmakla, gost nije spavao. Prozor na njegovoj sobi bio je širom otvoren.

Dok Holidej je stajao, gledajući preko niskih krovova kuća u pravcu zvezdanog neba na jugu. Čuo je da dvojica ljudi razgovaraju na ulici, ali nije mogao da razume gotovo nijednu reč. Ipak, naslutio je da tu negde dole u mraku vrebala opasnost.

Posle užasnog puškaranja u salunu, čuveni kockar je odlučio da napusti Takson. Ni ovde mu niko nije zahvalio što je mesnom čuvaru zakona spasao život. Ni jednom građaninu to nije više bilo u glavi. Od svega su zapamtili samo jedno — građani i šerif iz Taksona — Dok Holidej ima brzu ruku!

Bojalli su ga se. Svima njima bez razlike bilo bi mnogo draže kada bi napustio grad.

Džon Holidej je upravo pripalio cigaretu, kada je čuo da se vrata na salunu otvaraju.

Džoni Hilton je stajao na pločniku, trudeći se da se malo navikne na mrak koji je vladao napolu.

Džordžijanac se naže preko ivice prozora, ni sam ne znajući zbog čega to čini. Tek instinkt ga nikad nije prevario, pa tako ni ovaj put.

Plavičasto crvena vatra iz oružja za delić sekunde osvetlila je glavnu ulicu Taksona. Meci su zazviždali, a odmah zatim se razlegao krik. Jedan čovek je kriknuo smrtno pogođen.

Posle toga je nekoliko minuta vladala grobna tišina. Građani su se trgli iz sna. Šerif Brandli je sedeo u svojoj kancelariji za pisanim stolom kada su pucnji odjeknuli. Seda glava mu klonu kao da je sam bio pogođen mecima.

U salunu „Kruz“ ljudi su se okamenili od užasa.

Klej Bond je pijlio u krčmara, ništa ne shvatajući. Čaša koju je upravo držao u ruci pala mu je s treskom na šank.

— To nije moguće! — uzviknuo je. — To jednostavno ne može biti istina!

Istrčao je na ulicu.

Čak i razbojnici koji su sedeli za stolom kraj prozora skočiše na noge. Nik Prad je hteo da izađe napolje, ali ga Hovler zadrža.

— Mi ćemo se držati po strani, Nik. To je mnogo bolje.

Prad pogleda na zavoj natopljen krvlju i klimnu glavom.

— Možda si u pravu, Virdžin.

*
* *

Krila na vratima saluna se naglo otvoriše. Klej Bond je nosio na rukama svog prijatelja.

— Dovedite lekara! — doviknuo je prema šanku, a onda spustio Hiltona na jedan od obližnjih stolova.

Krčmar je mlatarao rukama bespomoćno, ne znajući šta da počne. Za trenutak je izgledalo da je izgubio razum.

— Lekara? — rekao je. — Pa mi već pune dve godine ovde u Taksonu nemamo krpča kostiju. Dugo vremena se ovde nije pucalo, pa se posao nije isplatio. Odjednom je prekinuo kao da se nečeg iznenada setio. Samo trenutak, mi imamo lekara — Doka Holideja!

Pogledao je prema stepenicama koje su vodile na sprat i ugledao ga.

Džordžijanac je upravo silazio.

Klej Bond ga je posmatrao. Nije mu, bez obzira na uzbuđenje, promaklo da ovaj stranac neverovatno liči na Džona Hiltona.

Ne rekavši ni reč i ništa ne pitajući, Holidej pride stolu na kojem je ležao teško ranjeni čovek.

Džoni Hilton je bio izgubljen, niko mu više nije mogao pomoći. Dok Holidej je to ustanovio posle jedne sekunde. Smrt je već stavila pečat na njegovo lice.

— To je Džoni Hilton — rekao je Holidej šapatom.

Klej Bond je stajao iza njega.

— Pomozite mu, Dok — rekao je žustro.

— Njemu se više ne može pomoći.

Bond je grčevito stezao ruku svog prijatelja, a na licu mu se

ogledalo očajanje i gnev u isto vreme.

— Neću ovaj prokleti grad napustiti sve dok ne budem našao ubicu.

— Jeste li vi došli ovamo sa Džonom Hiltonom? — upitao je Džordžijanac.

Klej Bond podiže pogled, u kojem se sada ogledalo podozrenje.

— Odakle mu znate ime?

Slavni kockar izvuče iz džepa požutelu fotografiju i pruži je Kleju.

— Evo, odakle znam.

U tom trenutku u salun je ušao šerif. Zastao je na vratima pogleda uperenog u sto na kojem je ležao samrtnik.

— Ko je ovo? — pitao je.

Klej Bond se okrete.

— Divan grad, šerife, vaš Takson — rekao je gorko.

Brandli pride Džordžijancu.

— Jeste li i ovoga ustrelili?

Nije rekao više ništa, onemevši pod ledenim pogledom kockarevih očiju.

Holidej nije odgovorio. Za to ne bi imao ni prilike čak i da je hteo.

Hal Tarner i Daniki Klejton su ušli u lokal.

— Prokletstvo, u ovom gradu čovek više nije siguran za svoj život! — viknuo je Tarner još s praga.

— Šta znači: grad? — dodao je Klejton, duvajući u isti rog. — Ovo meni pre liči na razbojničko gnezdo.

U tom trenutku je Džoni Hil-

ton izdahnuo. Glava mu je klonula u stranu.

— On je mrtav, šerife — rekao je Holidej i prišao šanku.

— Mrtav? — upita krčmar uplašeno. — Zar mu ne možete pomoći?

Slavni kockar se gorko osmehnu.

— Kako mogu da pomognem mrtvacu?

— On ga je i ustrelio — rekao je Tarner. — Nas dvojica smo to videli.

Brandli se okrete.

— Ko kažete da je pucao?

— Dok Holidej — ponovi Tarner.

— Da, onaj čovek koji stoji uz šank — potvrdio je Danki Klejton.

Šerif zabaci palcem šešir na potiljak. Sada mu se video zavoj.

— Odakle poznajete tog čoveka, stranče? Iz šerifovog glasa izbijala je sumnja. — Ako se ne varam, do sada vas još nikad nisam video u gradu.

— Ali ja poznajem Doka Holideja — pokušavao je da uveri pri sutne revolveraš Klejton.

— Odakle? — upitao je kockar i hladno odmerio razbojnika.

— Negde sam ga već video, mister — odgovori Danki Klejton uzdržano.

— Gde to? Hoću da znam!

Dok Holidej je bio dobar poznavalac ljudi. Mogao je da po licu posle jednog minuta otkrije s kojom vrstom ljudi ima posla. Da je ovaj čovek razbojnik, bilo mu je odmah jasno. Osim toga, Džordžijanac je imao izvanredno pam-

ćenje i znao da ovo lice nikada ranije nije video.

Klejton žmirnu. Napregnuto je razmišljao. Šta da odgovori na ovo pitanje? Do sada je često slušao o Doku Holideju, ali se s njim još nikada nije sreo.

U pomoć mu je priskočio Hal Tarner.

— Bilo je to u Dalasu, onda kada je ustrelio Gonzalesa.

— Moguće — prihvati Holidej — međutim, u hotelu „Brand” bilo je svetlo.

— Šta time hoćete da kažete? — pitao je čuvar zakona.

— Hoću da kažem da je sada u glavnoj ulici Taksona mračno kao u rogu.

Prvi koji je shvatio Holidejevu opasku bio je Hoze Alvarez, lukavi krčmar.

— Vi ga uopšte niste mogli prepoznati. On je upravo sišao iz svoje sobe.

Hal Tarner prostreli krčmara pogledom.

— On je pucao sa prozora svoje sobe, a ti imaš samo tu jednu sobu, Hoze. Prozor gleda na glavnu ulicu. Sa tog prozora su meci ispaljeni.

— To ćete morati da ponovite pred sudijom i da se zakunete — saopšti im šerif.

Dva razbojnika se za trenutak pogledaše.

— I hoćemo — promrsi Tarner. — Sada mi je zbilja dosta — rekao je Holidej odsečno.

— I meni takođe — preseče ga šerif i izvuče kolt.

— Svi ćete poći sa mnom. Vi

stranče, vi Hal Tarner, a i vi Dok Holidej. Neka se sutra sudija nosi sa vama.

Danki Klejton preblede. Mislio je na Eda Fišera, starog bankara iz Teksaske banke. Setio se i dolara koje je vešto ušio u postavu svog kožnog kaputa. Prema tome, sve drugo mu je potrebno samo ne sudija.

Kamo sreće da se uopšte nije upustio u tu vrašku stvar! Rudnik srebra u Čirikahua planinama može lako da se pretvori u vešala.

Hala Tarnera su mučile slične misli. Sa ovakvim ishodom nije računao. Nije mogao da zna da ga je šerif Brandli prozreo.

Čuvar zakona je bio gotovo potpuno siguran da Dok Holidej sa ovim ubistvom nema ništa. Međutim, o tome nije mogao da odlučuje, jer je to pravo pripadalo samo sudiji.

Tarner i stranac su optužili Džordžijanca da je ustrelio čoveka. Ako ova dvojica budu podigla ruku na zakletvu, Dok Holidej je izgubljen. Nijedan sudija na zapadu, nijedan šerif ne mogu ništa protiv toga.

Red Hanter, sluga nedavno ubijenog vlasnika konjušnice Kasa Kravena upravo je ušao u salun. Zastao je videći da je šerif upe-
rio kolt u dvojicu ljudi za šankom.

— Krajnje je vreme da ovog lupeža uhapsite, šerife.

Pritom ispruži od rada svoju ogrubelu ruku prema Tarneru.

Za trenutak zavladao je tajac, a onda je štalski sluga nastavio:

— Počinje da biva interesantno.

Hal Tarner je prebledeo, njegovo ranjeno lice dobilo je boju kreča. Svest o neposrednoj opasnosti izbezumila ga je.

— Kako si se usudio da me nazoveš lupežom? — prosikta Tarner gnevno.

— Jer su ova dvojica ustrelila jednog čoveka na ulici.

Šerif Brandli je još uvek držao uperen kolt.

— Kako možete tako nešto tvrditi, Hanter?

— Mogu jer sam video.

— Šta si to video? — umeša se Danki Klejton, spuštajući lagano ruku prema drški kolta.

Samo jedan čovek je primetio ovaj pokret: Dok Holidej. Bio se naslonio leđima na šank i obe ruke stavio u džepove. Oštro je motrio na Klejtona ispod poluspuštenih kapaka.

Red Hanter nije nosio oružje. Nikad u svom životu nije posedovao kolt.

— Stajao sam na manje od pet jardi rastojanja iza vas u mraku dok ste razgovarali.

Za dlaku je štalski sluga ovim rečima sebi izrekao smrtnu presudu.

Hal Tarner i Danki Klejton su potegli istovremeno. Zastali su u pola pokreta, jer ih je glas Doka Holideja iza njihovih leđa prikovao.

— Što tako žurno, gospodo? Pustite ga da ispriča do kraja, pre nego što ga napunite olovom.

Tarner okrete glavu. Preko ramena uspeo je da vidi kako u koc-

karevim rukama svetlucaju kolto-
vi.

— Bacite oružje! — naredi mu
Dok Holidej odlučno.

Klejton se munjevito okrenuo.
Položio je sve na poslednju kar-
tu.

Već mesecima se prikrivao u
planinama, gde je bio gladan i že-
dan, da bi sada mogao na miru
da živi od svog plena.

Prvi metak iz njegovog kolta
pogodio je Reda Hantera u levu
stranu vrata. Drugi metak treba-
lo je da pogodi kockara, među-
tim, Holidej iznenada nije više
stajao za šankom.

Ležao je na podu, a metak se
zaorio u drveni šank.

Sada se sve odigravalo nevero-
vatnom brzinom. Klejton je trčao
prema vratima, a Hal Tarner za
njim.

Džordžijanac nije pucao iako
je mogao obojicu bez po muke da
pogodi. Ovog puta, međutim, nije
hteo da puca. Neka šerif sam va-
di usijano gvožđe iz vatre

Pre nego što je Brandli uspeo
da reaguje, dva razbojnika su već
bila na vratima. Čuvar zakona je
trčao za njima.

Na ulici odjeknuše pucnji, a on-
da se začu topot kopita dva konja.

Ubrzo zatim Brandli se vratio u
salun. Lice mu je bilo sivo, kao
i pramenovi kose koji su mu virili
ispod šešira.

— Ovih smo se oslobodili — re-
kao je Hoze Alvarez i natočio
sebi viski.

Šerif ga gnevno odmeri. Prišao
je šanku i pesnicom udario u drvo.

— Hajde, daj i meni jednu ča-
šu — zatražio je od Alvareza.

Džon Holidej je klekao pored
ranjenog štalskog momka i pogle-
dao mu ranu.

— Još jednom si imao sreće,
stari — zaključio je tiho.

Da, Red Hanter je imao sreće.
Ipak, njegovu ranu je bila prilič-
no teška, tako da dve nedelje nije
mogao da proslavi ni reč.

*
*
*

Svanuo je novi dan. Južno sun-
ce pržilo je zemlju. Jara je leb-
dela nad Taksonom, a i nad San
Ksavijer del Bakom. I goli ob-
ronci planina na istoku bili su oba-
sjani nemilosrdnim suncem.

Dva čoveka u senci kamene gro-
made zaslepljeno su žmirkala: Hal
Tarnier i Danki Klejton.

— Ja ću da uhvatim maglu —
saopštio je Klejton žustro. — Uva-
lio si me u kašu, koju ne mogu
provariti.

Tarnier ćutke pljunu ispred či-
zama u pesak. Lice mu je bilo
crveno od žege.

— Za sve je kriv onaj prokleti.
Holidej. Ja ću, u svakom slučaju,
uhvatiti maglu tek onda kada mu
pošaljem metak među rebra.

Klejton navuče šešir do samih
obrva i nasloni se leđima na ste-
nu.

— Pokušaj bolje s leđa, Hal
— opominjao je partnera. — Taj
momak ima vraški brzu ruku.

— Spređa ili pozadi, tek sre-
diću gal

— Šta ćeš onda činiti Hal? —
pitao je Klejton radoznalo. —
Tvoje srebro će po svemu sudeći
morati drugi da kopaju.

Pošto ga je na to podsetio Klej-
ton, Hal Turner žestoko opsova.
Bio je gnevan.

— Upravo je sve bilo u najbo-
ljem redu, a onda se sve ovo do-
godilo. Ne znam...

Odjednom je prekinuo u pola
rečenice i pljesnuo se šakom po
bedru.

— Nešto mi je palo na pamet,
Danki! Smem se kladiti da ćeš i
ti ostati u Arizoni. Sto mu gro-
mova, kako se toga nisam ranije
setio.

— Ne zateži mi živce, nego go-
vori.

— Potražićemo kupca za rud-
nik.

Danki Klejton se uspravi.

— Na tu sam pomisao i ja mo-
gao doći.

— Da, mogao si, ali nisi — ce-
nio se Turner, trljajući ruke.

— Nemoj se prerano radovati,
amigo! — upozoravao je Klejtona
— Da pridobiješ kupca za svoj rud-
nik, morao bi nazad u Takson.
Cenim da bi to bilo prilično ne-
zdravo za tebe.

— Bilo kako bilo, moraću. Već
dve godine sedim ovde i čekam
taj dan. Zbog toga ne pomišljam
da tek tako odustajem.

Neko vreme su obojica ćutala.
Klejton je zavio cigaretu, stavio
je među usne i jezikom premeštao
s kraja na kraj usta.

— Kome pripada zemlja na

BOOK HOLIDAY

★
DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

SVAKOG
1. U
MESECU

kojoj se nalazi rudnik? — upitao je konačno.

— Da nekom pripada, ne bih ga mogao prodati.

— Znači, to je državna zemlja?

— Moglo bi se tako reći. To je jedan klanac u planinama za koji da nije rudnika niko ne bi dao ni probušeni cent.

— Da li si to područje na kojem se nalazi rudnik uneo u knjige pod svojim imenom? — raspitivao se Klejton.

— Ne, nisam lud. Dogod je Kas Kraven bio živ, nisam mogao.

— A sada ne ide, jer bi te u Taksonu obesili kada bi samo nos promolio.

Hal Tarner potvrdi.

— Moramo u svakom slučaju naći budalu koja ima dosta novaca.

— Ja znam takvog.

Tarner počeo da korača tamo-amo. Razmišljao je o Klejtonovim rečima.

— Ko je taj tip?

Revolveraš se isceri.

— Prvo mi moraš reći koliko će meni pripasti.

Tarner je stajao tako da mu drugi razbojnik nije mogao videti lice. Tako nije ni primetio ciničan osmeh.

— Polovina partneru! — rekao je kratko.

Klejton je za trenutak prikovao pogled za široka Tarnerova leđa.

— Nije loše — zakikotao se. — Polovina je prava reč.

Šta ovom polovinom dobija Klejtonu je bilo potpuno jasno,

to jest šta iza sebe krije obećanje. Nije se još rodio onaj kojem bi neki razbojnik dobrovoljno propustio polovinu plena. Hal Tarner je nameravao da ga uvuče u posao, pridobije za pomoć, a onda, kad posao bude sklopljen, zbrine sa lica zemlje.

Danki Klejton se u sebi smejao. Zanimalo ga je da će svom tobožnjem prijatelju uspeti da pokvari posao.

Sa svoje strane Tarner je žalio što je tako brzo i lako ponudio polovinu novca. Znao je tačno da je time počinio veliku grešku.

— Polovinu ćeš dobiti samo onda ako dovedeš tog čoveka i sklopimo posao — pokušavao je Tarner da se izvuče.

— Pa to je prilično jasno, Hal. Ako ne pribavim mušteriju, ne možeš prodati rudnik.

Tarner se okrenuo prema svom partneru i nestrpljivim pokretom ruke ga prekinuo.

— Pusti da ispričam do kraja, Danki. Postoji još jedan uslov da dobiješ polovinu.

— Kakav uslov?

— Moraš mi pomoći da likvidiram Doka Holideja.

Revolveraš se iznenađeno trže.

— Ne mogu baš sasvim da shvatim zbog čega si do te mere opsednut željom da učutkaš baš Doka Holideja.

— Nisam uopšte opsednut — uzvraća Tarner. — No, on nas neće ostaviti na miru. Budi siguran. Došao je u Takson da osveti Glena Hiltona.

Ova misao se tako duboko uvukla u zločinca da je se više nije mogao osloboditi.

Najzad je Danki Klejton pristao i na ovaj uslov.

— Ol rajt, onda ćemo ga ustreliti, no prvo da svršimo posao.

Tarner je podozrivo posmatrao uzano lice svog novog partnera. Nekako je previše brzo prihvatio uslov. Zbog toga je Tarner počeo da slutiti da Klejton kuje neke mračne planove.

Od tog trenutka dva partnera su počela da vrebaju i motre jedan drugog kao dva gladna pre-rijska vuka.

— Govori, konačno, ko je taj čovek kojem hoćeš da prodaš rudnik?

Danki Klejton je prišao svom konju i pričvrstio sedlo.

— Hajde — rekao je preko ramena. — Treba da jašimo.

— Kuda?

— U Fort Grant.

— Kako se zove taj čovek?

— Dan Barko.

*
* *

Tarner je već stavio nogu u uzengiju. Kada je čuo ime, izvuкао je opet i okrenuo se.

— Ne misliš valjda na Barka koji u Fort Grantu ima banku?

— Baš na njega.

Tarner odmahnu glavom.

— Barko je stari lisac. Odmah će osetiti da se nalazimo u škripcu i dati nam nisku cenu.

— Platiće, jer ću mu pokazati da nismo u škripcu.

— Kako to misliš da izvedeš Danki?

— Sasvim jednostavno: uplatiću nekoliko hiljada dolara u njegovu banku.

Hal Tarner pogleda Dankija, kao da pred sobom ima umobolnika.

— Nekoliko hiljada dolara? — ponovio je otegnuto. — A gde da ih nađemo? Ja u džepu imam ukupno pedeset dolara.

— Pusti da to bude moja briga. Ti me bar poznaješ. Ako kažem da ću u Barkovu banku uplatiti nekoliko hiljada dolara, onda ću to i učiniti.

— Da, poznajem te — potvrdio je Tarner zavidljivo. — Znači, u poslednje vreme si imao dobar ulov.

Klejton se široko osmehnu.

— Kao kauboj svakako nisam zaradio toliki novac.

Tarner nije ništa više kazao, ali ga je zato zavist proždiralala kao kuga. Tek posle nekog vremena, pošto se vinuo u sedlo, izraz lica mu se razvedri. Konačno, ti dolari će se preseliti u njegov džep čim bude likvidirao Klejtona.

Ta promena izraza na Tarnerovom licu nije promakla okorelom revolverašu. Smejao se u sebi, razmišljajući o tome: neće ti uspeti šala, nećeš dobiti ni probušeni cent, glupane. Sve što ćeš dobiti biće samo pola unce olova za svoj rudnik srebra.

Svako zanesen u svoje misli,

jahali su niz kamenite obronke prema dolini reke Rio Džila. Jahali su jedan uz drugog kao prijatelji, a da su sve vreme pritom krojili planove kako da jedan drugog ubiju.

•
• •

Kopita rasnog vranog ždrepcu dobovala su po daskama rampe za utovar. Životinja je razdragano rzala prepoznavši svog gospodara. Gotovo sedam stotina milja je konj proveo u usijanom teretnom vagonu željeznice.

Dok Holidej pomilova vranca po belim toplim nozdrvama.

— Dobro je što si ovde, prijatelju — rekao je tiho plemenitoj životinji i prihvatio je za povodac.

Železničar pohita za njim. Nosio je preko ramena crno kožno sedlo.

— Hej, mister, je li to vaš konj?
— doviknuo je za Džordžijancem.
Kockar se okrete.

— Da, to je moj konj.

Železničar obrisa prašnjavo lice govoreći:

— Prokleta zver, taj indijanski ždrebac — rekao je gledajući rasnog konja gnevno.

Holidej bez reči prihvati sedlo i spusti ga na Migova leđa. Konj je polgravao na prednjim nogama od nestipljenja da potrči posle dugog putovanja. Holidej izvučuče novčanicu iz džepa, zavije kao cigaretu među prstima i pruži ga železničaru.

— Uzmi ovo, amigo, to je za prokletu zver.

Pričvrstio je sedlo i u jednom skoku se vinuo na Migova leđa. Dodirnuo je s dva prsta obod šešira i već hteo da pusti nervoznu životinju da trči.

U to je iza sebe čuo glas:

— Helo, Dok!

Holidej se okrete u sedlu i ugleda Kleja Bonda, prijatelja ubijenog Džona Hiltona.

— Šta se dogodilo? — pitao je kockar.

Traper se obema rukama podboči o vrh sedla. Potrajalo je nekoliko minuta pre nego što je odgovorio na Holidejevo pitanje.

— Nisam znao da imate konja, Dok. — Bondovo lice je bilo bezbojno i sivo. — Ono sinoć bilo je vraški gusto i žestoko — govorio je češući bradu. — Mislím da treba da vam zahvalim!

— Ne znam na čemu.

— Znae, mister Holidej, da vas nije bilo, danas ne bi bio u sedlu.

— Nije baš bilo tako mister...

— Zovem se Klej Bond.

Džordžijanca nisu mogle da zavaraju grube crte lica ovog čoveka. Odmah je zapazio da ima do broćudne, bistre oči.

— Šta ste vas dvojica tražili u Taksonu?

— Džonijevog brata Glena.

— Sad su oba Hiltona mrtva. Šta vi tražite i dalje u gradu?

Klej Bond razvuče usta.

— Vi doista na neobičan način postavljate pitanja, Dok Holidej.

Džordžijanac izvučuče iz džepa cigaretu i bez žurbe kresnu pali-

drvce o ivicu sedla. Držao je nekoliko trenutaka plamen, a onda pripalio cigaretu. Tek pošto je odbio nekoliko dimova, rekao je:

— Možda bi bilo bolje, mister Bond, da se vratite tamo odakle ste došli.

Klej pritera svog konja uz Holidejevog.

— Šta ste i koliko znali o Džonu i Glenu Hiltonu?

Holidej pogleda ovog čoveka, osećajući sažaljenje. Razumeo je šta je ovaj jednostavni traper time hteo da kaže. Koliko često su ga već u životu nabeđivali da je po nečijem nalogu nekog ubio ili su hteli da ga najme da za novac nekog progoni!

— Nikad u svom životu nisam čuo imena braće Hilton sve dok nisam stigao u Takson. Vašeg prijatelja Džonija sam prošle noći prvi put video.

— U gradu se priča drugačije.

— Vi ne bi trebali da verujete u sve te priče.

Holidej je već hteo da potera konja, kada Klej Bond uzviknu:

— Samo trenutak, mister! Ja sam, naime, krenuo u Indijansko selo... spremao se da još nešto doda, ali je malo oklevao. Najzad je prevalio preko usana. — Da li biste i vi možda krenuli sa mnom.

— U San Ksavijer del Bak?

— Da, kod Papagosa.

Džordžijanac žmirkajući pogleda prema suncu, usijanoj vatrenoj lopti visoko u zenitu. Žega je bila gotovo nepodnošljiva.

— Vraški toplo — zaključujući nekadašnji lekar iz Bostona.

Široko lice Kleja Bonda kao da se ozarilo.

— Znači li to da ćete poći sa mnom?

Holidej obode konja i doviknu.

— Hajdemo, Klej!

•
• •

Sedeo je na najgornjoj stepenici u senci visokog zvonika. Lice mu je izgledalo starije od kame na sto godina stare glavne kapele misije u San Ksavijer del Baku.

Indijanac je bio tako star da su njegovo ime gotovo i zaboravili. Možda niko više nije hteo ni da mu kaže kako se zove. Bio je uvijen u pončo ogrtač sa resama, a na glavi je imao okrugli meksikanski šešir.

Ugledavši dvojicu jahača na osunčanom trgu pred misijom, podigao je glavu, a odmah zatim je ustao. Pre nego što je sišao niz stepenice, Holidej skoči kraj nje ga pravo iz sedla.

— Helo, veliki poglavico — rekao je starom. — Rado bismo nešto saznali od vas.

Indijanac sumnjičavo odmeri dvojicu stranaca. Oči su mu bile crne kao ugljevlje.

— Šta hoćeš da saznaš?

Govorio je grlenim glasom, onako kako Indijanci govore engleski.

— Ko je vaš vođa? — raspitivao se Holidej.

Izborano lice starog Indijanca se smračilo.

— Nemamo više vođe.

U tom trenutku jedan mlađi Indijanac izađe iz jedne od pomoćnih zgrada misije.

Bio je to Angelo, brat ubijenog poglavice. Lagano je išao preko trga, ostavljajući za sobom jedva primetne tragove širokih mokasina. Zastao je pred Holidejem.

— Vi sigurno hoćete u misiju? Ulaz je s druge strane.

Klej Bond je takođe sjahao. Stajao je kraj kockara. Nije video mladog Indijanca. Tek kada je Angelo progovorio, okrenuo se.

— Nismo došli zbog molitve, prijatelju — rekao je suvo. — Hoćemo da govorimo s vašim vođom.

— Našim vođom? — ponovi Indijanac tiho, a oči mu potamneše. — Papagosi nemaju više vođu, mrtav je.

— To znamo, no od tada ima već dve godine.

Mlađi Papagos zabaci glavu. Podozrivo je odmerio stranca.

— Odakle vi to znate?

Klej Bond mu sve ispriča. Obavestio ga je osim toga šta se prethodne noći dogodilo u Taksonu i ko je ustreljen.

U to se u razgovor umešao Holidej:

— Gde ste našli Glena Hiltona? Je li to bilo ovde u naselju?

Angelo je već hteo da odgovori, ali ga je stari Indijanac sprečio.

— Čuti!

Indijanac iznenađeno pogleda starca.

— Šta to treba da znači? Končno, ovaj čovek mu je bio prijatelj i prevalio je stotine milja

sa Džonijem Hiltonom da bi prošli Glena.

Starac odmahnu rukom, tamnom kao zemlja, mršavom i zgrčenih prstiju.

— Niko neće saznati gde smo ga našli. Ostavite nas na miru. Svega nam je dosta.

Dao je Angelu znak, mlađić je poslušao i pošao za starim Indijancem.

Kao dve zaboravljene utvare iz davno prohujalih vremena išli su jedan uz drugog preko prostranog trga. Starac je išao oborenih ramena, umoran kao stari kondor iz visokih planina, a za njim Angelo brat poslednjeg poglavice. On se još jednom okrenuo pre nego što je ušao u kolibu.

— Prokletstvo! — opsova Klej Bond. — Iz ove braće ništa nećemo izvući.

Holidej je stajao pored svog konja i preko prostranog trga posmatrao vrata iza kojih su nestala dva Indijanca.

— Šta vi, u stvari, hoćete — pitao je, ne gledajući Bonda. — Šta vas se uopšte ta stvar tiče?

— Bili smo prijatelji.

— Da svakako, bili ste, no verujete li da će vaša ispitivanja moći da ožive Džona Hiltona?

— Svakako ne, ali ja imam nešto protiv ljudi koji drugima pucaju u leđa.

Džordžijanac se vinuo u sedlo.

— Možda bi bilo bolje da prihvatite jedan dobar savet, Bond.

— Kakav savet?

— Držite se po strani i ne mešajte u celu tu gužvu.

Klej Bond povede svog konja za Holidejem. Odmerio je Džordžijanca od glave do pete.

— Jeste li poznavali Hiltonove?

— Nešto slično ste me već pitali. No shvatite kako hoćete, konačno, imao sam nameru da vam dam dobar savet.

Ne rekavši više ni reč poterao je konja.

— Hej, Dok! — vikao je Bond za njim.

Džordžijanac se nije nijednom okrenuo. Sunce mu je žarilo leđa dok je grabio drumom. Kada je stigao do poslednjih koliba naselja, čuo je poziv sa ivice puta.

Bio je to Angelo.

Stajao je, držeći konja za uzde u senci jedne šupe i dao znak Džordžijancu da mu priđe. Holidej potera konja do njega.

— Moram da govorim s vama, mister — rekao je Indijanac.

— O čemu to?

— Ne ovde — uzvratil Indijanac brzo. — Stari to ne treba da znaju. Možemo li se sresti nekbliko milja ispred grada?

Džordžijanac je pristao.

— Ol rajt — rekao je kratko i nastavio put.

Samo što je izašao iz naselja, čuo je topot kopita iza sebe. Klej Bond ga je sledio. Kad je stigao Holideja, zauzdao je životinju držeći korak sa Džordžijancem. Bond nije izustio ni reč. Namrgođena lica visio je u sedlu, pogleda prikovanog za grivu svog konja.

Jahali su tako nekoliko milja, jedan uz drugog, a onda ugledali

Indijanca. Čekao ih je kraj isušenog korita jednog potoka.

— Šta li ovaj hoće? — prekide Bond ćutanje.

— Hoće da govori s nama — uzvratil Holidej i potera konja prema Angelu.

Crvenokožac je sačekao da Holidej sjaši.

— Moja braća bi me zbog ovoga prognala iz sela — počeo je gotovo šapatom. — Bez obzira na to, želim da vam pokažem mesto na kojem smo pre dve godine našli ustréljenog Glena Hiltona.

— Zbog čega to želiš da učiniš? — pitao je kockar.

Indijanac skloni sa čela pramen kao ugalj crne kose. Žmirajući, gledao je preko isušene stepe u pravcu golih planinskih obronaka.

— Moj brat, naš poslednji poglavica, nestao je pre više dana. Znam da je mrtav. Znam takođe da je i njegova smrt u tesnoj vezi sa svim što se poslednjih dana u Taksonu dogodilo.

Onda je Papagos polako ispričao svoju priču. Govorio je o poglavici „Leteći oblak” i sve što zna o Glenu Hiltonu.

Kockar ga nije prekidao. Klej Bond je sve slušao namrštena lica. Utuvio je sebi u glavu da po svaku cenu nađe ubicu svog prijatelja.

Posle ovog razgovora sva trojica su zajedno nastavila put u planine.

Mladi Indijanac je znao za klanac, ali nije imao pojma o rudniku srebra. Ulaz u jamu bio je

poznat samo nekolicini starih Indijanaca. Kada su stigli u senovitu dolinu, Angelo zaustavi konja i pokaza na žbunje tamariske.

— To je, navodno, bilo ovde. Ja, istina, nisam bio prisutan kada su ga našli. No jednom, kada sam pošao sa svojim bratom poglavicom u lov, pokazao mi je ovo mesto.

Džordžijanac kliznu iz sedla i vide nešto što je promaklo i ostrum Indijančevom oku: nož!

Ležao je u travi. Iz busena je virio samo oštar vrh sečiva. Holidej međutim, o ovom otkriću ništa nije rekao, čutao je i ostavio da nož leži gde je i bio.

Bio je to nož ubijenog Papagosa, isti onaj kojim je Indijanac unakazio Tarnerovo lice.

Dok ponovo uzjaha konja i postavio se tako da dvojica njegovih saputnika ne mogu da vide nož.

— Zahvaljujemo ti — rekao je mladom Indijancu. — Mislim da ovde više ništa ne možemo naći. Vreme je za ove dve godine uništilo svaki trag.

Poterao je konja prema ulazu u klanac.

Klej Bond i crvenokožac su ga sledili. Džordžijanac je namerno napustio dolinu, iako je slutio da ona krije neku tajnu. Tajnu Glena Hiltona, objašnjenje za zagonetne pucnje, povod Kasu Kravenu da na njega puca čim je kročio na glavnu ulicu Taksona. Imao je utisak da se u glavnom gradu Arizone poslednjih dana ubija i puca samo zbog tajne ovog klanca.

Kako je kockar Džon Holidej mogao sve to da zna?

„Znati” je možda loš izraz. Imao je mnogo oštrij razum od mnogih ljudi. Znao je da kombinuje, imao veoma razvijen instinkt da otkrije ono bitno. Kad su ponovo stigli u ravnicu, dvojica belaca se odvojiše od Angela. Papagos se vratio u naselje San Ksavijer del Bak.

Džordžijanac i Bond su sačekali dok Indijanac nije zamakao na vidiku.

— Sve ovo je proketo zamašeno — mrmljao je Klej Bond. — Mislim da ste u pravu. Vratili se na sever, jer braću Hilton više ne mogu da oživim.

— Prvo ćemo se vratiti u klanac — reče Holidej i okrete konja.

Klej Bond je bio krajnje iznenađen.

— Čoveče, odande smo se upravo vratili! Šta ćemo tamo?

— Videćete. Pođite sa mnom. Jahali su nazad.

*
* *

Džordžijanac podiže nož i odmeri ga na ruci.

— Odličan čelik — rekao je zamišljeno i prešao palcem preko oštrog sečiva.

Klej Bond je stajao kraj njega, pripalio je cigaretu.

— Krv na sečivu niste primećili?

— Jesam, video sam — uzvratil Holidej, ne dižući pogled s noža. — Tragovi krvi su stari oko nede-

lju dana. Ni nož nije duže ovde.

— Možda ga je neki Indijanac izgubio loveći ovuda.

— Moguće — uzvрати kockar — ali je doista čudno da ga je izgubio baš na ovom mestu, na kojem je brat vašeg prijatelja pre dve godine ubijen.

— Ali, Dok, i sami ste kazali da nož ne leži više od nedelju dana.

Džordžijanac potvrdno klimnu glavom.

— Tako je. No, ima tačno osam dana kako je Angelov brat nestao.

Klej Bond skide šešir i obrisao znoj sa čela.

— To je za mene nedokučivo, Dok. Kakve veze ima nož sa Indijancem i Indijanac sa Glen Hiltonom?

Kockar se nasmeja.

— To bih i ja voleo da znam — rekao je kratko i stavio nož u pojas.

— To hladno oružje, na žalost, ne može da govori — zaključio Klej Bond i pođe prema konjima koji su stajali nekoliko jardi dalje. — Hajdemo Dok, šta ćemo više ovde? Osim toga, vraćam sam žedan.

— I ja sam. U mojim bisagama se nalazi flaša brendija. Donesite je.

Bond se zadovoljno osmehnu. Otkopčao je kaiš i izvadio flašu iz bisaga. Pošto je otpio gutljaj, okrenuo se, ali Džordžijanca više nije mogao da vidi.

— Hej, Dok, gde ste?

Čuo se prigušen odgovor, kao da dolazi iz utrobe zemlje.

— Hodite ovamo kroz žbunje. Ponesite flašu!

Klej Bond se provlačio kroz bodljikavo rastinje i zastao iznenađen. Pred njim su se nalazila teška vrata od drvenih balvana. Bila su otvorena. Iza vrata zjapila je tamna, gotovo dve jarde visoka rupa u kamenom zidu.

— Nebesa! Šta je sad ovo? — oteo mu se uzvik.

Ušao je u mračan hodnik, pitajući:

— Jeste li u rupi Dok?

— Da, hodite.

Traper zapahnu vlaga i miris memle. Odronjeni kamen ležao je na tlu, tako da je s mukom išao napred.

— Do đavola, ovde je mračno kao u paklu!

— U paklu, navodno, uopšte nije mračno — objasni mu Džordžijanac. — Ne brinite ništa, odmah ćemo dobiti svetlost. Našao sam jednu baklju u udubljenju stene.

Kresnuo je palidrvce, a zatim upalio baklju. Crvenkasta svetlost poigravala je po kamenim zidovima špilje, dajući joj avetinjski izgled.

Dok Holidej je držao prašinu u rukama, opipavajući je. Bond mu je prišao.

— Otkud ova baklja ovde?

— Cenim da nije odavno — objasni Džordžijanac. — Sudeći po svemu, gorela je pre nekoliko dana.

Tako je doista i bilo.

Hal Turner je palio baklju tačno pre osam dana, onda kada je ubio Papagosa.

Holidej je osvetljivao tle i zidove pećine. Svetlost se odbijala o nešto metalno na steni. Bio je to čudan odblesak, kakav kamen ne može da da.

Klej Bond se nije odvajao od Džordžijanca.

— Pa to je metal! — uzviknuo je i počeo da opipava kameni zid.

— To je srebro.

Rekavši to, kockar je kleknuo na tle i oborio baklju na dole. Na vlažnom lepljivom tlu jasno su se videli otisci čizama.

— To nije bio Indijanac — rekao je Holidej kao da govori sa samim sobom, ili glasno razmišlja.

— A ko je mogao da bude? — raspitivao se Bond.

Holidej se lagano uspravi, držao je upaljenu baklju dalje od svog lica i rekao zamišljeno.

— Slušajte me, Bond! Vi tražite ubicu svog prijatelja. Znate li možda gde ga možete naći?

— Svakako ne ovde, u ovoj vlažnoj jami — uzvрати Traper.

— Upravo ovde ćete ga naći.

— A ja sam opet ispunjen uverenjem da smo nas dvojica ovde vraški sami.

— Da, trenutno jesmo, slažem se, ali će ubrzo doći dan kada više ovde nećemo biti sami.

Traper je podigao sa tla veći kamen i primeo ga svetlosti baklje. Svetlucao je kao dragulj.

— Šta mislite pod tim, Holidej? — pitao je, ne skidajući pogled s kamena. — Ja lično nemam nameru da ostanem u ovoj đavoljoj rupi.

Džordžijanac pođe prema ulazu u pećinu.

— Hajdemo. U redu, vratimo se u Takson.

Bond je išao za Holidejem, spotičući se o kamenje.

Kada su ponovo bili na leđima konja, traper upita:

— Kako mislite da dalje treba tragati?

— Na to ću vam odgovoriti kada stignemo u Takson — uzvratio je Džordžijanac.

OD 7. JUNA CRTANI ROMANI SVAKE SREDE

Drugi put tog dana napustili su klanac.

Kada su stigli u ravnicu, sunce je već završavalo svoju putanju gubeći se prema zapadnom horizontu. Jara nije popuštala.

•
•
•

Kada je sunce zašlo, dva čoveka su stigla do prvih kuća u Taksonu.

Šerif Brandli ih je video kako promiču ispred njegove kancelarije. Stajao je na vratima i povukao se, videći ih da prolaze.

— Prokletstvo, kad bih se samo mogao da oslobodim ovog vraškog kockara! — mrmljao je sebi u bradu.

Klej Bond je video čuvara zakona i priterao konja uz Holidejevog.

— Zar nećete da mu pokažete nož?

Džordžijanac je jahao dalje, ne odgovorivši.

— Hej, Dok, možda je važnol

Kockar nije zastao sve do saluna. Tek tu je vezao svog konja za prečku, a onda odgovorio Kleju:

— Mislim da je bolje da za sada nikome ništa ne govorimo.

Traper je vezao uzde svog konja i odmahnuo glavom.

— U redu, vi najbolje znate. Nego, pomenuli ste mi da ćete mi ispričati kako da uhvatim ubicu Džonija Hiltona.

Slavni kockar je već zakoračio na trem.

— Samo redom. Prvo ćemo nešto pojesti.

Hoze Alvarez, krčmar, mrzovoljno odmeri dvojicu pridošlica. Bilo bi mu draže da ih više nikad nije video, naročito Doka Holideja. U podne su se kod njega u lokalu bili okupili članovi gradskog saveta Taksona. Mnogo su pričali, pili i svađali se. Složni su bili samo u jednom: Dok Holidej treba da napusti grad. Za ovaj zahtev niko od članova saveta nije mogao da navede neki ozbiljan i osnovan razlog. Šerif Brandli im je objasnio da on nema mogućnosti i povoda da ovog čoveka otera iz grada. Onda su naredili krčmaru Alvarezu da u ime gradskog saveta Taksona prenese Holideju odluku i želju svih građana da napusti Takson.

Meksikanac je odložio prenošenje ove poruke sve do sledećeg jutra. Holidej je naime, već platio sobu za nekoliko dana unapred, a krčmar nije želeo da se odrekne zarade. Mrzovoljno im je natočio sada po čašu brendija, govoreći:

— Vašu sobu sam od sutra iznajmio drugome, Dok.

Holidej lagano ispi brendi, a onda upita:

— Zbog čega?

— Mislio sam da ćete sutra napustiti grad.

Džordžijanac se grohotom na-

smeja. Gledao je debelog krčmara pravo u oči.

— Ne bi trebalo toliko da mislite. Može vam naškoditi.

Meksikanac u prvom trenutku nije znao šta da odgovori, progutao je pljuvačku i prošao debelim prstima kroz kosu.

— Kako to mislite, Dok? — upitao je konačno.

— Ja sutra neću da otputujem — glasilo je kratko objašnjenje.

Našavši se na muci, Alvarez natoči sebi čašu viskija. Već dugo nije pio toliko koliko ovih poslednjih dana. Tek pošto je oprao čašu, okrenuo se prema gostima, podbočio se laktovima na šank i nagnuo glavu.

— Vi ćete otputovati, Dok Holidej — rekao je odlučno.

Bio je gnevan, ne toliko na kockara, jer mu taj čovek u suštini ništa nije učinio. Naprotiv, uspeo je da se u Taksonu obračuna sa najgorim lupežima. Ne, bio je gnevan što su baš njega izabrali da to saopšti Holideju.

— Jeste li vi šerif u Taksonu? — pitao je Džordžijanac, ne menjajući izraz lica.

— Kakva je sad to ludorija? — umešao se Klej Bond u razgovor. — U ovom bednom gradu možemo ostati onoliko koliko nam je volja.

— Zablude, amigo — uzvрати mu krčmar. — Osim toga, ko o vama uopšte govori? No, možda bi bilo bolje da i vi odmah uzjašite svog konja.

Traper je već ispružio ruku da uhvati preko šanka krčmara za vrat, ali ga Džordžijanac zadržao.

— Pustite ga, Bond. Odjahaćemo sutra. Promenio sam mišljenje.

Onda se obratio krčmaru:

— Ali mi ćemo se vratiti, mister.

— Možete činiti što vam je volja. Meni je potpuno svejedno.

— Prokleta bure rakije! — prosikta Bond i htede ponovo da zamahne preko šanka.

Meksikanac na to nije obraćao pažnju, možda čak i namerno. Imao je oči samo za Doka Holideja. Izvukao je fioku kase i spustio novčanicu na sto.

— Evo vašeg novca, Dok Holidej. Možda je bolje da sa ovim... pa da kažemo vrlim misterom, napustite moj salun.

Ovog puta Klej Bond nije uspeo da se saviada. Njegova snažna traperska pesnica polete preko šanka i kao čekić pogodi debelog Meksikanca po sred lica.

Hoze Alvarez nestade iza šanka kao da se utopio. Nije se čulo ništa, ni krik, ni poziv u pomoć, ni ječanje.

Tamo gde snažna pesnica Kleja Bonda pogodi, trava ne raste.

— Pretpostavljam da je bolje da doista krenemo — upozori Holidej. — Mogu da zamislim kakva će gužva nastati kada se ovaj osvesti.

Bond je trljao pesnicu o kožni

prsluk i zagledao se u svoje zdepaste prste.

— Imamo još dosta vremena, Dok — rekao je kratko.

Džordžijanac se nasmeja.

— Vi izgleda imate iskustva. Bond se ispruži preko šanka; dokopa punu flašu, govoreći:

— Ovo će nam sigurno još biti potrebno.

— Ali je bolje ipak da platimo. Pritom je uzeo novčanicu koja je još uvek ležala na šanku i nemarno je bacio iza.

Zelena dolarska novčanica treperila je na licu onesvešćenog krčmara.

— Napolje oдавде — rekao je Bondu i uputio se prema vratima, gde se umalo nije sudario sa šerifom.

Brandli zastade. Bacio je kratak pogled po praznom salunu, pitajući:

— Gde je Alvarez?

Džordžijanac sleže ramenima.

— Hoćete da napustite grad?

— pitao je čuvar zakona, ne gledajući Holideja.

— Baš to, mister — uzvрати mu Džordžijanac, smešeći se, pa promače pored šerifa kroz vrata, a odmah za njim i Klej Bond. Traper je prolazivši pored šerifa doviknuo:

— Do viđenja, čuvaru zakona!

Brandli je pošao za njima i ostao da stoji na tremu. Video je da su se Holidej i Bond vinuli u sedla i krenuli niz ulicu. Tek tada se vratio nazad u salun.

Čim je otkrio onesvešćenog Meksikanca iz šanka, potrčao je napolje. No prekasno! Jedino što je mogao da učini, bilo je to da osluškuje odjek kopita iz daljine. Mogao je isto tako da vidi male oblake prašine koja se polako slegla.

•
•

Iz doba Indijanaca preostala je još samo visoka drvena oграда i iza nje naselje.

Fort Grant.

Ranije, nekada, ova prostrana zemlja, a i cela dolina na kojoj je sada bio izgrađen grad drvenih kuća, pripadao je najvećem plemenu Apača.

Nije više bilo krda bivola, ni neobuzdanih mustanga koji su pasli na obroncima.

Crveni čovek je napustio ovaj kraj, pa su tako i palisade ograde od drvenih oblica izgubili svaki smisao. Plavokaputaši u utvrđenju vodili su miran život, jer su ratni pokliči Indijanaca umukli pre mnogo godina. U ovaj kraj došli su naseljenici i rančeri. Za njima, sledeći im trag, jahali su razbojnici, desperadosi, kockari i revolveraši.

Dva čoveka ovog soja upravo su jahali u sumrak širokom ulicom, koja je Fort Grant delila na dve polovine: Danki Klejton i ubica Hal Tarner.

— U ovom prokletom gnezdu neću da otvaram banku — rekao

je Hal Tarner otresajući prašinu sa kožnog prsluka.

— Dan Barko sigurno ima jakе razloge zbog kojih se ovde nastanio — primeti Klejton. — Naseljenicima je potreban novac, a Barko im pozajmljuje uz visoku kamatu.

Hal Tarner zaustavi konja pred jedinim salunom u gradu, naherenom drvenom sandučarom.

— Hoćemo li ovde da sjašimo? — upitao je.

— To može da pričeka. Prvo ćemo da obavimo naše poslove. Smatram da Barko namerava da nas ponudi jednim viskijem.

Barkova banka je bila jedina kamena zgrada u Fort Grantu. Bila je istina prizemna, ali zidana od velikih kamenih blokova. U zidove su bile ugrađene velike metalne karike, na koje su dva prijatelja vezala konje.

Dan Barko je video jahače kroz prozor svoje kancelarije.

Bankar je već bio star čovek, sede, gotovo bele kose. Lice mu je bilo uvelo, boje pergamenta i gotovo da nije imao zuba. Drhtavim rukama ispisivao je nešto na papiru, ne obraćajući pažnju na mrlje od mastila.

Klejton i Tarner su prišli šalteru.

Činovnik, takođe stariji čovek, podozrivo pogleda dvojicu stranaca pokrivenih debelim slojem prašine.

Klejton priđe šalteru zaštićenom rešetkama.

— Gde je Barko? — upitao je.

Činovnik nije odmah odgovorio. Čutao je neko vreme, slućeći opasnost. Možda je osećao da se pred njim nalaze razbojnici.

— Hteli ste valjda da kažete mister Barko — konačno je procedio. — Ne može ga svako oslovljavati po...

Klejton ga nestrpljivo prekide i reče mu zapovednički:

— Ne pričaj mnogo, stari! Dovedi ga!

U to su se otvorila vrata kancelarije. Bankar baci kratak pogled na blagajnika, pa priđe šalteru.

— Vi želite, mister?

— Hteo bih da uplatim nešto dolara — uzvрати Klejton.

— Koliko?

Bankar je izrekao pitanje potpuno nezainteresovano. Koliko, uostalom, može jedan prašnjavi jahač da ima novaca u džepovima.

Dan Barko je imao razloga da se čudi. Revolveraš je izvukao paket iz džepa i položio ga na šalter. Prethodne noći je izvadio novac, koji mu je bio ušiven u postavu.

Barko se maši za svežanj, otvori ga i zazvižda.

— Prokletstvo, zamašna suma, mister! — rekao je i značajno pogledao Dankija Klejtona.

Razbojnik se smešio. Tog trenutka verovatno nije mislio na starog blagajnika iz Teksaske banke, sedokosog čoveka, koji je

već nekoliko meseci ležao pod zemljom, ili je možda čak mislio na njega, naravno, bez griže savesti, iako je nesrećni starac pao pogođen njegovim metkom. Smešio se podrugljivo i opasno.

— Taj novac nisam našao, Dan Barko.

Bankar začuđeno pogleda.

— Vi mi znate ime?

— Tabla na vratima je dovoljno velika.

Stari bankar se čak nije ni trudio da prikrije podozrenje u glasu.

— Zašto ste novac baš meni doneli?

Danki Klejton ispruži ruku.

— Vratite mi ga, ako nećete.

Stari bankar spusti posednički ruku na svežanj novčanica.

— Ko o tome govori? — rekao je spremno a onda naredio blagajniku: — Uredi sve ovo, pa mi donesi čekovnu knjižicu u kancelariju.

Hal Tarner se za sve vreme nije mešao u razgovor. Sada je došapnuo svom partneru:

— Sad možemo da idemo, Danki. Odavno već umirem od žedi.

Bankar podiže ruke.

— Ali, gospodo, valjda ćete sa mnom popiti jedan viski i učiniti mi čast?

Danki Klejton značajno namignu Tarneru.

— Moramo konačno sačekati čekove.

Dva lupeža su pošla za bankarom u njegovu kancelariju.

Udobno su se smestili u Barkove naslonjače i ispijali viski, pravi škotski viski koji se nalazio u trbušastoj boci na stolu.

Sedeli su gotovo deset minuta i razgovarali sa starim bankarom o beznačajnim stvarima. Tek posle toga je Klejton pokušao da starom bankaru provuče „srebrnu nit” kroz razgovor.

Dan Barko je po prirodi bio podozriv. Međutim, imao je veliku strast: dolare! Mnogo dolara zarađenih bez muke.

Vodnjikave, sive oči starog Barka zasjale su od pohlepe. Nervozno je vrteo težak zlatni lanac na prsluku.

— Srebro, rekoste? — upitao je.

— Da, srebro. No, mi imamo druge poslove na severu.

Danki Klejton je govorio kao čovek koji raspolaže ne sa nekoliko hiljada, nego sa bar pola miliona dolara.

— Znači li to da hoćete da prodate rudnik?

Postavljajući ovo pitanje, stari bankar je izgledao kao izgladnela orlušina.

Razbojnik načini pokret rukom, koji je trebalo da znači odbijanje.

— Da prodamo? — ponovio je otegnuto. — Zašto bismo to činili?

Rekavši to, upitno je pogledao Hala Tarnera.

Ubica se uključio u igru i to vešto.

— Nisam hteo da te prekidam,

DOK HOLIDEJ

★
DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

SVAKOG
1. U
MESECU

Danki, ali koliko se sećam, o prodaji nije bilo govora.

Dan Barko je poznavao ovu igru. Ostario je u ovom poslu, pa mu nije bilo teško da prozre dvojicu razbojnika. Hteli su da prodaju rudnik, to je bankaru bilo jasno. Radilo se samo o ceni, a tu cenu treba on da odredi.

Srebrni rudnik, to bi mogao da bude najveći poslovni zahvat života.

Dan Barko je zaboravio na svoje godine, zaboravio bogatstvo koje već poseduje, činjenicu da mu uopšte nije potrebno upuštati se u ovakve mutne poslove. Pred očima je imao samo zaradu i upustio se u pregovore sa razbojnicima.

Sledećeg jutra su napustili grad: Dan Barko, Hal Turner i Danki Klejton. Vozili su se kolima, jer starac više nije mogao da se održi u sedlu. Krenuli su iz Fort Granta u praskozorje. Konji dvojice lupeža bili su vezani pozadi za kola. Put ih je vodio u Čirokahua planine.

Da pucnji u Taksonu nisu nedavno odjeknuli, nikada se ova tri čoveka ne bi našla zajedno. Ovako, uključili su se među kockare, ljude željne rizika, one koji su u Arizoni, na jugu Sjedinjenih Država igrali u visoke uloge.

Ovog puta ulog je bio srebrna žila u planinama.

A dobitak?

To još niko nije znao.

• • •

Nad planinskim lancima, ispresecanim bezbrojnim klancima, sijao je bleđi mesec. Njegova prigušena svetlost s mukom se probijala među stijene i kroz žbunje i šiprag.

Svuda je bilo tiho. Ni ptičjeg cvrkuta, ni topota kopita, ni urlika zveri. Odronjeno kamenje i gromade u pustim udoljicama pri mesečevoj svetlosti delovalo je kao niz nadgrobni spomenika, postavljenih na grobove pećinskih ljudi. No, ma kako izgledalo tiho, u ovoj pustinji i usamljenosti bilo je života.

Dva čoveka pritajila su se iza džinovske kamene gromade, koja se sunovratila verovatno pre nekoliko hiljada godina, otkaćena sa svog mesta užasnom olujom. Nisu palili logorsku vatru. Samo im je bleđi mesec osvetljivao lica.

Dok Holidej i Klej Bond su se dobro sakrili. Već puna dva dana i dve noći prikrivali su se ovde u podnožju Čirikahua planina.

— Postaje sve više dosadno — primeti Bond.

— Situacija će se izmeniti — uzvraća mu kockar, ležeći na pokrivaču i pušeći.

— Šta ako se pojave kroz četiri nedelje ili nekoliko meseci? Ne možemo valjda večito ovde čučati i čekati.

— Doći će ranije — rekao je Holidej sigurnim glasom.

— Odakle to tako pouzdano znate, Dok?

Džordžijanac odbaci opušak cigarete. Užareni deo načinio je luk kao majušna kometa, remativši na trenutak neprozirni veo noći.

— Obojica moraju da hvataju maglu iz ovog kraja. Jednog čoveka su ustrelili i napali šerifa iz Taksona. Što se tiče rudnika srebra, do kojeg im je sigurno veoma stalo, njega, znači, mogu jedino da prodaju.

— Šta ako ti poi preduzmu nešto tek iduće godine?

Dok Holidej se nasmeja.

— Kad činite pretpostavke o bilo čemu, Bond, trebalo bi da uvek polazite od onoga što biste sami učinili. Zar ne nalazite da je moguće da već sutra, kroz jedan sat čak, neki stranac, zalutali putnik, slučajno otkrije rudnik? Dovoljno je da taj srećnik upiše rudnik u knjige u Taksonu i on će odmah njemu i pripasti. Prema tome, budite sigurni da se lupežima veoma žuri da što pre ovamo domame kupca.

Holidej se najednom uspravi.

Klej Bond je još nešto hteo da kaže, ali ga Džordžijanac učutka.

— Tišina, nešto sam čuo.

Ma koliko se traper naprezao, nije mogao da otkrije nikakav šum.

— Ništa nisam čuo — rekao je šapatom.

Oštrom uhu velikog kockara nije promaklo kotrljanje i truncanje u daljini.

— Neka kola se nalaze u blizini — objašnjavao je svom pratiocu.

— Kola? Ko bi sad u sred noći došao na pomisao da se ovuda, po ovom kamenjaru, vozika kolima.

— Možda naši prijatelji, koje očekujemo.

— Oni imaju konje, a ne kola — objasni Bond.

Onda je i sam čuo kotrljanje točkova.

— Prokletstvo, sada i ja čujem!

Džordžijanac se uspravio. Izašao je iza kamene gromade gde se sve vreme nalazio prikriven. Bond je krenuo za njim.

Kloparanje točkova sada se jasno čulo. Kočija se očigledno približavala mestu na kojem su se Holidej i Bond nalazili.

— Hoćete li da se opkladimo da ćemo uskoro ugledati Tarnera i onog drugog lupeža? — upita Holidej.

— Radije se ne bih kladio. Međutim, veoma mi je zagonetno zašto dolaze u sred noći.

— Nije ni malo zagonetno, prijatelju. Čak je potpuno jasno da po danu ne bi došli. Ovde se ni po koju cenu ne smeju pokazati.

Klej Bond klimnu glavom.

— U pravu ste, Dok. Kada

bih se još jednom rodio, svakako bih studirao kao i vi.

Džordžijanac se naglo okrete.

— Odakle znate da sam ja studirao? — upitao je suvo.

— Ko to ne zna, Dok? O vama se mnogo priča.

Džordžijanac namesti opasač i olabavi revolvere u futrolama.

— Na posao, Bond, vreme je — rekao je kratko i ponovo se povukao iza kamene gromade.

Kola su se u međuvremenu približila, tako da su mogli da čuju glas Hala Tarnera.

*
* *

— Ja sam star čovek i potreban mi je odmor — gundao je Dan Barko ljutito. — Ne razumem zbog čega moramo u sred noći putovati.

— Koliko puta sam vam već objasnio — uzvрати mu Hal Tarner nestrpljivo — da nisam lud u sred dana dolazim ovamo. Nije nam potrebno da nas neko sledi.

— Pa šta? — nastavljao je bankar tvrdoglavo. — Konačno, mi nismo razbojnici.

Dankl Klejton se nasmeja.

— Vi verovatno znate da vodite knjige, mister Barko, u to ne sumnjam. Ali, budite sigurni, da se uopšte ne razumete u ovakvu vrstu poslova. Ako bi nas sada neko pratio, ko nije potpuno prazne glave, ustrelio bi nas kao zečeve.

— I šta bi imao od toga?

— Grom i pakao, ala ovaj stari teško shvata! — uzviknu lupež nestrpljivo. — Eto, objasniću vam sasvim jasno čemu bi mu koristilo: Taj momak bi nas što brže može strpao u zemlju, a onda rudnik na svoje ime uneo u knjige. Zna da bi time postao vlasnik.

— A tako — promrsi bankar, osećajući podsvesno da ovde nisu čista posla. Tarner je u tom trenutku zaustavio kočiju ispred pećine.

— Stigli smo — rekao je silazeći s kola, pomogao je bankaru da i on siđe, a onda ispregao konje.

— Šta, u ovoj mračnoj rupi rudnik srebra? — upitao je Barko sa strahom.

— Kada bi srebro ležalo na ulicama Taksona, onda ga ne bismo mogli više vama prodavati, niti biste ga vi mogli kupiti.

Dan Barko odjednom oseti da u ovoj stvari nešto doista nije u redu. Obuzeo ga je gotovo paničan strah. Krišom je opipavao deringer, koji mu je bio pričvršćen ispod pazuha.

Šta bi u ovom poslu moglo da bude opasno i loše, pitao je samog sebe. Nije poneo gotov novac, izuzev naloga koji je glasio na banku u Fort Grantu. Taj nalog nije čak ni potpisao.

Strah je ipak bio tu; ostao je.

Da li mu je taj strah možda ulio ovaj pusti kraj obasjan mesečinom, goli kameniti planinski

obronci? Možda je uzrok strahu bila tamna pećina, koja je kao džinovski procep delila stenu na dva dela.

Ne, taj strah nije bio izazvan ničim spolja. Dolazio je iz njega samog. Instinktivno je naslutio nevolju koja se približava. Podišla ga je hladna jeza.

Uprkos tome sledio je dvojicu bandita, dok su mu kolena klecala.

Prišli su sasvim blizu kame-
noj gromadi, ne primetivši dva čoveka koja su zadržala dah i pritajila se.

Hal Tarner je išao napred. Držao je baklju u rukama.

— Upali to konačno — rekao mu je Klejton gnevno, pošto se sapleo o kamen i umalo pao.

— Još je prerano. Svetlost može da se vidi spolja — upozori Tarner i nastavi.

Tek pošto su ušli u pećinu pedeset jardi duboko, upalio je baklju.

Crvena svetlost stvorila je još stravičniji prizor od potpunog mraka koji je do malo pre vladao.

Jedan prerijski zec, uznemiren u svom skrovištu u žbunu, uplašeno je pretrčao preko nogu Dana Barka.

Bankar kriknu i uhvati se za usta. Sigurno bi tresnuo o kameni tle, da ga Klejton nije privatio.

Vlasnik banke iz Fort Granta visio je na rukama razbojnika, dišući isprekidano.

Danki Klejton ga je tresao.

— Hej, Barko, što je to s vama?

Hal Tarner je zastao.

— Šta se dogodilo?

— Neka životinja mu je pretrčala ispred nogu — objašnjavao je Klejton, smejući se. — Prokletstvo, mislim da je bez svesti.

— Samo nam je to nedostajalo — promrsi Tarner ljutito i osvetli Barkovo lice bakljom.

Starčeve oči su bile sklopljene, a lice blede. Staračko izbornano čelo bilo mu je orošeno graškama znoja.

— Nebesa, on je zaista bez svesti — negodovao je Tarner — Šta da radimo ako sada odapne? Sve je dobro išlo. Za deset minuta bi posao bio sklopljen da nije ovoga.

Danki Klejton položi pažljivo starca na tle.

— Ne crtaj đavola na zidu — rekao je svom partneru i zavio cigaretu. — Osvetiće se taj.

Kada je najzad starac otvorio oči, nije znao gde se nalazi. Video je samo neravne kamene zidove i svetlost baklje koja je obasjavala lica razbojnika nagnutih nad njim.

Tek ga je Klejtonov glas vratio u stvarnost.

— Dakle, Barko, jel' opet sve u redu?

Stari je pokušao da ustane, Klejton mu je pomogao. Stojeći nesigurno na nogama upitao je uplašeno:

— Šta se zapravo dogodilo?

Hal Tarner se smejaao.

— Puma se bacila na vas.

Dan Barko je trljao oči, pokušavajući da se seti.

— Nešto mi se živo muvalo oko nogu — rekao je najzad.

— Svakako, mister, svakako. Prerijski zec — objasnio je Klejton podrugljivo.

— Odmah ćemo stići — objašnjavao je Tarner. — Hajdemo dalje!

Dan Barko je stajao. Bio je neodlučan. Kao da ga je neka nevidljiva ruka zadržavala da ne ide dalje. Rekao je oklevajući:

— Pa mislim da je bolje da se vratimo. Meni je tako zlo. I sutra je takođe dan.

Tarner i Klejton se značajno pogledaše.

Tačno su znali šta hoće. Za njih povratka nije bilo, čak i po cenu da nose bankara na leđima. Posao je iste ove noći morao da bude sklopljen!

— Ako nećete da idete, možemo da se vratimo. Ima dosta drugih ljudi koji su spremni da sklope dobar posao — promrsi Hal Tarner ravnodušno.

U starom bankaru sukobljavali su se strah i pohlepa. Pohlepa je pohlepa. Dan Barko je dobro znao šta se iz rudnika srebra može izvući. Mogao je da stekne čitavo bogatstvo, ako bude imao sreće.

— U redu, idemo dalje — rekao je, otresajući prašinu s odele. — I ja sam za to da što pre

obavimo posao. Potrebni su mi postelja i dupli viski.

Samo što je to izustio, kada se iza njih začu šum kojeg je čak i stari bankar čuo.

Zvučalo je kao lomljenje grane.

Hal Tarner i Danki Klejton potegoše revolvere iz opasača. Pucnji odjeknuše kroz mirnu noć. U pećini je prasak bio izuzetno snažan, zaglušujući.

Nije se dogodilo ništa, baš ništa. Razbojnici su se zbunjeno pogledali i krenuli oprezno prema žbunu iz kojeg je došao šum.

Ni tamo nisu ništa otkrili.

— Mora biti da je to jedan

od onih prokletih zečeva — pro mrsi Tarner ne baš uverljivo.

— Možda — uzvрати Klejton, tražeći dalje. Tek kada je izašao van domašaja svetlosti baklje vratio se nazad.

— Zec ne može da slomije suvu granu — govorio je uznemiren i piljio u mrak.

Stari bankar je bio do te mere uplašen da je počeo da jadicuje.

— Hoću napolje odavde! Vraški je neprijatno u ovoj proketoj špilji.

— Zaveži stari! — brcnu se Hal Tarner. — Za deset minuta ćemo izaći odavde, a onda ćeš biti bogat čovek.

Dan Barko je zastao kao ukopan. Nije hteo ni koraka dalje.

— Za vas sam još uvek mister Barko. Nemojte to molim vas zaboraviti.

Bankar naravno nije video da je Klejton svog partnera krišom munuo laktom u rebra.

— Nemojte se uzrujavati, gospodine Barko — rekao je Klejton otegnuto. — Tarner ponekad gubi nerve.

Ubica je hteo da negoduje, čuvši ove reči, ali ga Klejton prostreli pogledom.

— Oi rajt, ja sam nervosan, mister Barko, izvinite.

Nije zvučalo naročito uverljivo, ali se bankar za trenutak umirio.

Ih su dalje prema ulazu u pećinop.

Nisu čuli korake dvojice ljudi koji su ih sledili.

izbor najboljih stripova ZA DECU I ODRASLE

STRIPOTERA PANORAMA

SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA

TALIČNI TON
UMPAH PAK
SPIRU

Hal Tarner otvori vrata, Zardale šarke škripnuše. U ovoj usamljenoj špilji to je zazvučalo jezivo.

Baklja je osvetljavala potkop, a srebrne žile crvenkasto svetlucale na kamenu.

Dan Barčko zastade i razrogači oči.

— Dakle ipak — procedio je uzbuđeno.

U poslednjih deset minuta počeo je da veruje da je upao u ruke varalicama.

— Srebro, čisto, pravo srebro. Staračkim koštaticim prstima milovao je neravne zidove.

Hal Tarner se zadovoljno smejao.

— To vredi nekoliko dolara, mister — rekao je, prinoseći baklju kamenim zidovima.

— Da, vredi nešto dolara — uzvрати bankar u kojem se opet probudio dobar trgovac. — Mesto je prilično udaljeno i zabito, nema željeznice ni dobrog, pa ako hoćete ni lošeg puta. Trebalo bi uložiti veliki novac da se odavde nešto izvuče.

Danki Klejton je stajao iza bankara i napravio kiselo lice, čuvši starčevu primedbu.

— Znamo mi tu pesmu, Barčko, njome se obara cena!

Bankar nije imao prilike da odgovori, ni Hal Tarner da sklopi posao svog života. Isto tako

Danki Klejton nije imao mogućnosti da izbori visoku cenu.

Glas, koji je odjeknuo sa ulaza prokopa, hladan i oštar, raspršio je snove razbojnika i nade pohlepnog bankara.

— Podignite ruke i ne mrdajte momcil Sada mi određujemo cenu!

Danki Klejton se okrenuo. Ukočio se ugledavši hladno lice Džordžijanca.

Hal Tarner se takođe okrenuo.

— Dok Holidejl — oteo mu se uzvik.

Nekadašnji lekar iz Bostona se nasmeja.

— Baš lepo što smo se ovde slučajno sreli, gospodo.

Iz Tarnerovih očiju sevala je mržnja.

— „Slučajno“ rekao si, prokleti kockaru! To slučajnost ne može biti. Već danima si mi za petama. Sada ćemo se obračunati.

Džordžijanac za delić sekunde pogleda koltove koje je već držao na gotovs.

— Kako hoćete da se obračunamo, Hal Tarner?

— Onako kako sam se obračunao sa svima koji su mi se našli na putu.

Kockarove oči su bile ledene.

— Da, kao na primer sa Glenom Hiltonom, poglavicom Papagosa, Džonom Hiltonom i Redom Hanterom. Tako je bilo, zar ne?

Tarner je ječao od nemoćnog gneva, videći cevi koltova koje

su bile preteći uperene u njega i Klejtona.

— Zar ti nisam kazao da taj pas sve zna, Danki? — rekao je partneru preko ramena.

Klejton je bio čvršći čovek od Tarnera. Nije rekao ni reč. Dejstvovao je.

Ubica je stajao iza starog barkara. Munjevito je dokopao Barka za jaku i stavio ga sebi ispred grudi kao štit.

Dan Bark oseti cev kolta pritisnutu na leđa.

— Sada ćemo promešati karte, mister Holidej — rekao je Klejton Džordžijancu. — Bacaj pučaljke, inače će ovaj starac imati komad olova među rebrima.

Klej Bond, koji se nalazio iza Džordžijanca i takođe držao kolt opsova žestoko. Rekao je lekaru iz Bostona šapatom:

— Ovu rundu smo izgubili, Dok.

Holidej klimnu glavom ne okrećući se.

— I ja cenim, Bond, no uvek se nađe prilika za novi meč.

— Prilika više nećete imati — zapreti Klejton. — Bacite oružje.

— Ne pada mi na pamet — rekao je Džordžijanac. — Situacija je jedan jedan.

Istog trenutka pucanj zagrme potkopom.

Baklja je pala na zemlju i ugasila se. Bilo je mračno kao u grobu.

Holidej je pucao direktno sa

bedra. Kasnije se o tome često i mnogo govorilo. Bio je to trenutak nezaboravnog streljačkog nadahnuća, kako su hroničari kasnije zabeležili. Pisali su isto tako da se u razdoblju od 1871. pa do 1877. u Sjedinjenim Državama nije mogao naći čovek koji bi nadmašio Holideja u streljaštvu. Nije mu bilo takmaca. Deceniju i po bio je dakle najbolji strelac Amerike, pa i pogodak u baklju nije mogao biti slučajnost.

Hal Tarner kriknu. Osećao je prodoran bol u zglobu ruke u kojoj je samo trenutak ranije držao baklju.

— Ustrelj starca! — uzviknuo je gnevno.

— I hoću — uzvрати Klejton. Dana Barka samo što nije pogodila kap.

— Učinite ono što vam ova dvojica nalažu, mister — govorio je drhtavim glasom, osećajući kako mu se cev revolvera zariva među rebra.

— Bilo bi bolje da poslušate starog, Dok! — upozoravao je Klejton. — Sklanjajte nam se s puta!

— Nećemo ih pustiti da prođu — šapnu Bond Džordžijancu na uho.

Ovaj odgovori glasno:

— Nema nikakvog smisla, Bond. Ovaj starac s celom stvari nema ništa. Ne možemo njegov život stavljati na kocku.

— Jedan od vas dvojice je bar

razuman — primeti Klejton s porugom u glasu. — Krećemo sada, Holidej. Vas dvojica ćete za nama. Pokazaćete nam gde su vam konji. Ako neko od vas dođe na pomisao da nešto preduzme, starcu je odzvonilo!

Hal Tarner je podigao baklju i zapalio je. Lice mu je bilo izobličeno od gneva.

— Nas dvojica ćemo još razgovarati, Dok Holidej — rekao je sikćući.

— Zaveži lupežu — uzvрати mu kockar hladno i uperi cevi revolvera u Tarnerovu glavu.

— Prestanite, za ime neba! — preklinjao je bankar Holideja. — Ne znam šta se ovde odigrava, ali mi je jedna stvar sasvim jasna: da mi život visi o koncu.

— Vi ste pali ubicama u ruke, mister — ubaci Klej Bond. Traper je sve vreme motrio na Danku Klejtona, čekajući da poćini neku grešku. Međutim, pljačkaš banaka nije poćinio grešku. Bilo mu je jasno, da se sada više ne radi o srebru, koje je tako primamljivo svetlucalo na kamenju. Dolari, rudnik, snovi, sve je bilo izgubljeno, u pitanju je bio samo goli život, njegov život!

Video je niklovane revolvare, cevi preteće uperenel

Šta ako svoju pretnju sprovede u delo i ustreliti starog bankara? Šta bi to pomoglo, šta bi dobio?

Mnogo je slušao o Doku Holideju. Jednom je video svojim

očima kako taj opasni čovek iz Džordžije poteže oružje. Prema tome, dok je stari bankar još živ, dok stoji pred njegovim kol-tom, postoji mala, majušna nada da može umaći. I još nešto: u pitanju su bili dolari uloženi u banku u Fort Grantu. Ako bi Dan Barko bio mrtav, taj novac nikad više ne bi mogao da po-digne.

Hal Tarner je drugaćije gledao na stvari. Izgubio je sve: rudnik, prodavnicu alata u Taksonu, sve. I u njegovom slučaju radilo se samo o golom životu. U glavnom gradu Arizone čekala su ga vešala.

Bez volje, oklevajući, sledio je Danku Klejtona, koji se već približavao izlazu iz potkopa.

Iza njih je išao Dok Holidej, a uz kockara traper.

— Najradije bih ovu dvojicu ustrelio — cedio je Klej Bond kroz zube.

— To nećeš moći, momće — upozori ga Tarner, okrećući se.

Klejton je bukvalno gurao revolverom bankara ispred sebe.

— Ja se neću okretati, Dok Holidej, čak i da mi pucate u leđa. Još uvek ću imati vreme na da povučem obarač i likvidiram starca.

— Neću pucati, razbojniče — uzvрати Holidej, gledajući u Barkova povijena leđa. Bilo mu je sasvim jasno da razbojnikova pretnja nije prazna.

Starčev život nalazio se u Holidejevim rukama. Ipak, bilo je veliko pitanje da li će bankar još jednom videti svoj grad i svoju kuću.

Stigli su do izlaza iz potkopa. Danki Klejton je gurao čizmom starca prema vratima.

— Izlazi, stari — naredio je Barku, koji je s mukom hodao.

— Kako sreće da se nikad nisam upustio u ovu đavolju trgovinu! — jadikovao je stari.

— O tome je vakjalo ranije misliti, mister. Kako ste se samo mogli upustiti sa ovim šljapom?

Danki Klejton zastade. I Hal Turner se okrenuo.

— Nemojte me izazivati — vikao je Klejton gnevno. — Ko načno, ni vi ne spadate među časne osobe.

Džordžijanac je stegao zube, tako da se čulo škrgutanje. Da nije ovog čoveka, tog pohlepnog starca iz Fort Granta, Danki Klejton nikada ne bi napustio pećinu.

To je nastalom znao i razbojnik, jer se inače ne bi drznuo da na taj način razgovara sa Džordžijancem.

Holidej nije rekao ni reč. Išao je butke za trojicom, sve dok nisu stigli do izlaza iz pećine.

Čim su se našli na terenu osvetljenom mesečinom, Turner ugasi baklju.

— Gde su vaši konji? — pitao je Danki Klejton.

— Pokažite im gde su! — doviknuo je Džordžijanac Bondu. — Ja ostajem ovde.

Stajali su ispred kola.

Bankar nije smeo ni da makne. Imao je još jednu jedinu nadu: Ne smeju da ga ubiju, jer se njihovi dolari nalaze u mojoj banci, a ne žele da izgube svoj novac. Starac se setio deringera ispod pazuha, ali se naravno nije usudio da ga dotakne. Sasvim bi izvesno samom sebi izrekao smrtnu presudu, kada bi samo pokušao da se maši malog kolta.

Danki Klejton je bio razboj-

STRIPOTEKA PANORAMA

SVAKE
SUBOTE
IZBOR
IZABRANIH
STRPOVA

nik posebnog formata. Ono što je u životu preturio preko glave bilo je sasvim dovoljno da pet puta bude obešen.

Tu gde su sada stajali mogao je sve vreme da motri na Holideja i Bonda. Istovremeno je pritiskivao bankara revolverom u leđa.

— Dovedi konje i veži ih pozadi za kola, Hall! — naredio je svom partneru.

•
• •

Deset minuta kasnije su se odvezli. Kloparanje točkova i topot kopita gubio se postepeno u daljini. Ispred pećine su ostali Dok Holidej i Klej Bond.

Naslonili su se na kamenu gromadu, u čijoj senci su se dva dana i dve noći prikrivali čekajući razbojnike.

Bledi mesec je okončao svoju noćnu putanju, uronio je za horizont na jugu, tamo gde se nalazio Santa Kruz.

Mrak je opet osvojio pusti kameniti predeo Arizone.

Klej Bond kliznu leđima niz stenu i pruži se. Zagledan u vrhove svojih čizama mirno je pušio cigaretu. Neko je vreme razmišljao a onda rekao oteg-nuto:

— Dok, ako se ne varam, ovu igru smo izgubili.

— Možda — uzvрати Džordžijanac kratko i pripali cigaretu.

džon i pruži kočkaru vatru.

— Šta to znači: „možda“?

Traper kresnu palidrvce o

Holidej odbi nekoliko dimova, pre nego što je odgovorio:

— Hoću opet da imam svog ždrepcu. — Zvučalo je kao da govori sam sa sobom. — Novikao sam na tu životinju i želim je.

— Gde mislite da ga nađete?

— Naći ću ga — tvrdio je Džordžijanac, a onda bacio poplopušenu cigaretu na kamenito tle i zgazio žar čizmom.

Dok Holidej je počeo da kašlje. Pokušao je da se umiri, ali mu nije uspelo. Bio je to žestok, nezadrživi kašalj.

Klej Bond ustade.

— Šta vam je? — upitao je zabrinuto. — Jeste li bolesni, Dok?

S mukom hvatajući vazduh, Holidej uzvрати:

— To nije ništa, samo cigarete. Previše pušim.

Nisu, međutim, bile cigarete, nego bolest koja je rovarila u njegovim grudima. Bolest sa kojom se borila njegova snažna priroda i još snažnija volja.

Upravo ta bolest ga je oterala iz velike kuće u Bostonu. Ona ga je učinila takvim kakav je bio sada, čovekom koji prezire smrt i izaziva sudbinu.

Samo je jedan čovek znao za Holidejevu bolest. Stari lekar u Bostonu, doktor Felridž. Godinama je bio jedini koji je to

znao. Tek 6. maja 1876. saznao je to i drugi čovek: Bilo je to u Dodž Sitiju. Taj čovek se zvao Vajat Erp. Veliki maršal je postao i ostao jedini prijatelj odbaćenog lekara iz Bostona. Međutim, do tog dana je još mnogo vode proteklo Koloradom.

Klej Bond baci opušak.

— Šta ćemo sad?

— Ići ćemo — saopšti mu Holidej i odvoji se od stene na koju je bio naslonjen.

— Da, na tu divnu ideju sam i ja mogao doći. Kad nemamo konja, ne možemo valjda jahati.

— Baš tako — složi se Džordžijanac. — Ako požurimo, možemo stići kod Alvareza na ručak.

•
• •

Do Taksona je trebalo prevati deset milja. Lep komad puta za ljude navikle da budu u sedlu.

Krčmar Alvarez u Taksonu bio je sigurno poslednji koji je očekivao ovu dvojicu.

Kada su ugledali prve kuće na horizontu, sunce je već bilo visoko na nebu.

Žeđ koja sažiže i muči učinila je da zaborave šta ih sve može očekivati u gradu.

Tek na pola milje ispred Taksona Klej Bond odjednom zastade.

— Šta je sa šerifom? Šta sa

krčmarom? — pitao je, jer se toga tek sada setio. Setio se, naime, da su namagarčili šerifa i da je on Bond, onesvestio krčmara.

— Nekako ćemo isplivati — uzvрати mu Džordžijanac. — Ko načno, moramo u Takson, potrebni su nam konji, a samo ih u gradu možemo dobiti.

Bond se počeo iza uha.

— U tom slučaju ću ja dalje pešice. Dok.

— Zbog čega?

Traper se gorko nasmeja.

— Viski ću još moći da platim, ali za konja izvesno nemam dovoljno para.

Holidej obuče kaput, koji je do tada nosio preko ruke.

— Ako nekih drugih briga nemate, izuzev te, Bond, onda da nastavimo.

Rekavši to, pošao je dalje.

— Zar vi imate još dolara?

— Ne, amigo, ono što sam još imao ostalo mi je u bisagama. — Zavukao je ruku u džep i izvukao nekoliko novčića. — Ovo je sve — pohvalio se svom pratiocu, stavljajući mu dlan pod nos.

— Onda, laku noć! — zaključio Klej Bond razočarano.

— Samo mirno, amigo! Još pre nego što se veče spusti, imaćemo novac za konje.

Bond je s nevericom odmahivao glavom.

— Šalite se? Nemamo dovoljno ni za poker, a Alvarez nam neće dati.

LJUBAVNI VIKEND ROMAN

●

●
UTORKOM
I PETKOM

Džordžijanac se nasmejavao, ali je to zvučalo više kao grebanje, jer mu je grlo bilo osušeno i bolno.

— Idemo sada da prijavimo rudnik, upišemo ga na naše ime, a onda prodamo.

Klej Bond zviznu kroz zube.

— Prokletstvo, na tu ideju uopšte nisam došao. Ipak ima nečeg u onome što sam rekao o studijama.

Krenuli su dalje, obasjani nemilosrdnim suncem Arizone. Pred njima je ležao grad, čiji su građani bili prema njima neprijateljski raspoloženi.

•
••

Pet milja istočno od Taksona u jednoj udolici stajalo je nekoliko konja vezanih za kola. Na tim kolima ležao je stari čovek, izložen zracima nemilosrdnog sunca. Bio je vezan.

Taj čovek bio je stari bankar Dan Barko iz Fort Granta.

Gore, na ivici udoljice, u oskudnoj senci drveta sedela su dva razbojnika, namrštenih lica.

— Prokletstvo, stari je žilav — psovao je Klejton. — No, pokušaćemo još jednom, možda će ipak potpisati nalog.

— Više ne bismo mogli čekati — uzvratila je Tarner. — Čak i da se ona dva psa pešice vraćaju u grad, do podne će stići, a onda ne brini, natovariće nam na vrat štošta.

Ustali su i prišli kolima.

Dan Barko je ležao zatvorenih očiju na tvrdoj površini kočije. Usta su mu bila poluotvorena. Teško je disao. Stari čovek je s mukom podnosio žegu na koju nije navikao. Tek kada je Klejton udario Barka u rebra pesnicom, otvorio je oči.

Kakav pogled! Iz njega je izbijao smrtni strah.

— Vode! — ječao je. — Ne budite tako svirepi, dajte mi nekoliko kapi vode.

Dva razbojnika se pogledaše značajno.

Hal Tarner prvi progovori:

— Mi ćemo ti obezbediti puno bure vode, Barko, ali ti treba da potpišeš nalog svojoj banci.

Stari je ječao.

— Ostavite me stim na miru. Neću valjda sam sebi potpisati smrtnu presudu?

Tarner se trudio da mu glas deluje ubedljivo.

— Izbite tu ludost sebi iz glave. Kada budemo imali nalog, odvezaćemo vas i nestati.

— Đavola ćete to učiniti — tvrdio je uporni starac. — Vi ste nemilosrdni razbojnici, vezujete starog čoveka i puštate ga da umire od žeđi. Ustrelićete me čim budem potpisao nalog.

Danki Klejton poteže kolt iz futrole i otkoči ga bučno.

— Sada sam sit svega, Barko. Ustreliću te na licu mesta ako ne potpišeš. U svakom slučaju, u tvojoj banci imam nekoliko hiljada dolara, s tim se nešto može otpočeti.

Stari je pokušao da se uspravi, ali mu nije uspelo. Seda glava mu je klonula unazad, tako da je morao sa strane da gleda surova razbojnička lica.

— To sa ubijanjem ćete preskočiti. Ako budem mrtav, iz moje banke nećete dobiti ni cent.

— Šta to treba da znači? — pitao je Klejton, brzo spuštajući oružje.

— To treba da znači, da baš nisam tako glup kao što izgledam. Dao sam nalog svom blagajniku da vam novac isplaćuje tek pošto se ja vratim.

— Prokletstvo, taj stari đavol — psovao je Hal Tarner. — Trebalo bi mu sve kosti polomiti.

— Ja mu ne verujem ni jednu jedinu reč — siktao je Klejton

prilazeći bliže kolima. Munuo je bankara još jednom u rebra.

Starac jeknu.

— I vrištaćeš, stari! — pretio je razbojnik.

— To je moguće, ali potpisati neću ništa.

Ponovo je sklopio oči i okrenuo glavu na drugu stranu.

Danki Klejton je hteo već da zamahne i udari ga, ali ga Hal Tarner zadržao.

— Ostavi ga sada, omekšaće on. Dođi, moram s tobom da govorim.

Vratili su se nazad gore na ivicu udoljice, odakle je teren bio pregledniji.

— Vraška stvar — rekao je Tarner kada su se ponovo našli u senci drveta. — Nisam mislio da će biti tako žilav.

— Ni ja. Šta ćemo sad?

— Ne ostaje nam ništa drugo nego da nastavimo put.

Klejton je ljutito odmahivao glavom.

— Od vožnje nema ni govora. Kočija ostavlja suviše vidljive tragove.

— Da nećeš možda starog da posadiš na konja?

— Ko govori o tome da ga posadim? Vezaću ga za konja, to je sve, a kočiju ostaviti.

Tarner obrisa nadlanicom znoj sa čela. Još neisceljena rana ga je vraški pekla. Ljutito je opsovao.

— Ako do sada nismo uspjeli da omekšamo ovog starog đavola, neće nam ni kasnije uspeti. Samo nas zadržava, a sam zna da imamo hiljadu razloga da što pre hvatamo maglu.

Mršavo Klejtonovo lice se izduži.

— Sada me dobro slušaj, Hal Tarner! Nisam ja prokleta budala. Zar veruješ da ću baciti svoje dolare u vetar? Suviše skupo sam ih platio.

Tarner sleže ramenima. Popustio je, govoreći umorno:

— Dobro, slažem se, iako verujem da time činimo veliku grešku.

I jeste bila greška, najveća koju su počinili. Da su sada odustali od svega, možda bi im bilo uspelo da umaknu sudbini koju su višestruko zasluživali.

Imali su dovoljno konja, pa su mogli da ih menjaju. Nikome ne bi uspelo da tako brzo stigne razbojнике. Međutim, pohlepa za novcem učinila ih je slepim za opasnost u koju su srljali.

Samo četvrt sata kasnije bili su u sedlima. Sva trojica.

Starcu su vezali noge za užen-gije, a ruke međusobno. Kako je taj starac uopšte mogao da im pobegne? Čovek koji se s mukom držao u sedlu.

Razbojници Tarnerovog i Klejtonovog kova međutim nisu znali za milost.

Dan Barko je istina negodovao, ali dva zločinca su, na to bila gluva.

Kada su napustili udoljicu, sunce je bilo u zenitu.

*
*
*

Bili su umorni, iscrpljeni i polumrtvi od žeđi. Iako neverovatno, ovaj naporni hod mnogo više je iscrpeo snažnog traperu, nego vitkog Džordžijanca.

— Ja sam na kraju snaga, Dok — ječao je Bond, trljajući rukama oči.

— Tek smo na početku — uzvрати mu Holidej i pokaza na šerifsku kancelariju.

Tamo je bio šerif Brandli. Se-deo je u stolici za ljuljanje u senci nastrešnice na tremu.

— Prokletstvo, izgleda da ste u pravu — procedi Bond. — Od-bor za doček je izgleda spreman.

Kada je Brandli čuo korake na ulici, otvorio je oči. Bio je

zadremao. Odmah je prepoznao obojicu.

— To mi dolazi sam đavol — vikao je gnevno preko glavne ulice.

— Da smo bar imali đavola da ga jašimo — mrmljao je Klej Bond jedva razumljivo.

Brandli je ustao. Sišao je niz stepenice trema i uputio se prema sredini ulice. Stao je raskoračen.

— Helo šerife! — pozdravi ga Džordžijanac, osmehujući se, kada je ugledao čuvara zakona pred sobom.

— Proći će vas volja za smeškanjem, Dok — zareža Brandli kao razgnevljen pas.

— Ne znam zbog čega?

— Zbog toga što ću vas obojicu strpati iza katanaca.

Klej Bond se nije smešio. Zaboravio je na žed.

— To sam i slutio — rekao je kratko.

— Onda je trebalo da ostanete tamo odakle ste došli, čoveče! — bregnu se šerif na traperu.

Dok Holidej je ostao miran. Upitao je nemarno:

— Da li bi ste nam bar mogli reći zbog čega hoćete da nas uhapsite?

Brandli je formalno kipteo od gneva. Sva krv jurnula mu je u lice.

— Zbog toga što je onesvestio krčmara. Alvarez je podneo prijavu.

— Tako dakle? — zaključiti Holidej još uvek mirno. — Taj ne zna za šalu.

— To vi nazivate šalom? Vraški neslane šale su zbijane u gradu od kako ste vi došli, Holidej. Groblje je puno svežih humki.

Sada je lice slavnog kockara postalo ledeno.

— Je li moja krivica što vi ovde niste u stanju da obezbedite red i mir?

Lice čuvara zakona bilo je još crvenije, a na slepoočnicama su mu iskočile prst debele žile. Šaka mu padne na dršku kolta.

Holidej razdvoji peševe na kaputu.

— Pustite tu pucaljku na miru, Brandli, ja sam brži.

— Vi se nećete drznuti da napadnete šerifa.

— Ne, šerifa neću napasti, ali hoću izvesnog mister Brandlija, koji je dovoljno nerazuman da bezazlenim ljudima preti.

Čuvar zakona se gotovo zagremljuje od uzbuđenja.

— Verovatno nisam prečuo?
Jeste li doista rekli bezazlenih?
To valjda niste mislili ozbiljno,
Dok Holidej?

— Shvatite to kako god vam
je volja — reče Dok i odmahnu
rukom.

Šerif je hteo još nešto da ka-
že, ali ga je Holidej sprečio.

— Imamo mi pametnijih stva-
ri, koje treba učiniti, nego da
ovde govorimo na suncu.

— A to je, na primer? — upi-
tao je šerif cedeći reči kroz zube.

— Mi smo za petama dvojici
ubica i konjokradica.

Brandli prezrivo odmeri slav-
nog kockara prezrivo i podrug-
ljivo. Međutim, Holidej mu nije
ostao dužan.

— Niste mi dozvolili da za-
vršim rečenicu, šerife. Mi smo
za petama dvojici konjokradica
i ubica koje ste vi pustili da
umaknu.

Šerif je gutao pljuvačku.

— Vi sebi previše dozvoljava-
te, Holidej.

— Mislite? Ja ne nalazim. Je-
dan od te dvojice ubica je dve
godine živio ovde u gradu i vo-
dio poslove. Taj čovek je ubio
Glena Hiltona. Najverovatnije da
taj momak nosi na savesti i Gle-
novog brata.

Šerif je postao manje oštar.
I to primetno.

— Vi ciljate na Hala Tarnera.

— Na njega lično.

— Znači, Tarner i onaj drugi
su vam ukrali konje.

Džordžijanac potvrdi glavom.

— To još nije sve. Vuku so-
bom jednog starca, kojeg hoće
da prevare. Možda će ga i ubiti.
Najverovatnije je već sada mr-
tav.

Brandlijevo lice se izdužilo.

— Govorite konačno, Dok, šta
se dogodilo?

— Ako imate viski u svojoj
kancelariji, ispričaću vam i osta-
lo.

— Nemam viski u kancelariji.
Hajdemo u salun.

Odjednom više nije bilo reči
o stavljanju iza brave. Šerif je
naslutio da se crni oblaci, koji
su ugrožavali Takson, nisu još
povukli.

— Nikada tom psu nisam ve-
rovao — mrmljao je čuvar za-
kona sebi u bradu, dok su išli
prema salunu „Kruz”. — Ni Tar-
neru, a Kas Kravenu još manje.

— On nosi Indijanca na sa-
vesti, onog koji je pre nekoliko
dana nestao — pričao je Holidej,
izvlačeći nož iz pojasa. Pružio
ga je šerifu.

— Odakle vam to? — iznenadio se čuvar zakona.

— Nalazio se tačno na mestu na kojem je Glen Hilton ubijen.

Šerif je nekoliko trenutaka posmatrao oštro sečivo.

— Pa to su mrlje od krvi.

— Da, mrlje krvi, a Hal Tarnier ima već nekoliko dana rasporeno lice.

— Ja ništa od svega toga ne shvatam. U celoj priči nedostaje smisao.

— Sve ćete shvatiti kada budete čuli priču do kraja.

U međuvremenu su stigli u salun. Lokal je bio pust. Samo je Meksikanac sedeo iza šanka na svojoj stolici. Ugledavši ovu trojicu skočio je na noge.

— Jeste li već uhvatili te mangupe, Brandli? Doista brzo obavljen posao.

— Zaveži gubicu i daj nam da pijemo — bregnu se šerif i pođe sa Holidejem i Bondom prema šanku.

Vlasnik saluna razrogači oči.

— Šta je sad to? Konačno, ja sam podneo prijavu.

— Čuti, krčmaru — umeša se sada Holidej. — Za tebe ni u kom slučaju nismo mangupi.

Alvarez prostreli gnevnim po-

gledom Kleja Bonda, naslonjenog nemarno na šank.

— To neću dozvoliti — siktao je ljuti Meksikanac. — Od mene nećete dobiti ni kap.

Sada je Brandliju prekipelo. Udario je pesnicom o šank tako da su čaše poskakivale.

— Daj ovamo flašu, inače ću ti zatvoriti lokal.

Meksikanac uvuče svoju debelu glavu u ramena. Znao je tačno da sa Brandlijem u ovakvoj situaciji šale nema.

Jednom, pre nekoliko godina, šerif mu je već zatvorio lokal. Tada je Alvarez točio viski kaubojima čija su se krda nalazila ispred grada. Ti ljudi su prethodne večeri izazvali u gradu pucnjavu.

Preko volje dodao im je flašu i tri čaše.

— Sestćerno za jedan od stolova — predložio je Džordžijanac. — Alvarez u svakom slučaju ne mora baš da čuje ovu priču.

Krčmar razvuče lice, ali ništa ne reče.

Seli su za sto kraj prozora. Pošto su ugasili prvu žed, Holidej ispriča šta se dogodilo.

— Prokletstvo! — uzviknu šerif, kada je Holidej okončao. —

Sada mi je odjednom štošta jasno. Vi sigurno hoćete da upišete rudnik na svoje ime.

Holidej odmahnu glavom.

— Ne na svoje ime.

Šerif, a i Klej Bond su ga gledali iznenađeno.

— Ali morate upisati rudnik.

— I biće upisan, ali na Bondovo ime.

Traper se naže preko stola. Nije mogao da se snađe.

— Zbog čega na moje ime? Pa vi ste našli rudnik.

— Da, našao ga jesam, ali Glen Hilton i njegov brat su za to prokletu srebro izgubili živote. Vi ste bili Džonov prijatelj i s njim išli u vatru i vodu. Izložili ste život opasnosti da osvetite njegovu smrt, sami ste mi pričali da braća Hilton više nemaju živih rođaka. Prema tome, smatram da rudnik vama pripada.

Jednostavni Klej Bond nije znao šta da kaže. Nije se snalazio u ovoj situaciji.

Brandli je sedeo za stolom otvorenih usta i piljio u Džordžijanca kao da pred sobom ima ludaka.

— Vi ste upravo poklonili og-

romno bogatstvo — rekao je čuvar zakona muklo.

Džordžijanac se tiho nasmeja.

— Ja nikada bogatstvo nisam ni posedovao, pa tako ga ne mogu ni poklanjati.

Onda se obratio Bondu:

— Imam samo jednu molbu, Bond. Možda biste mogli onim nesrećnim Indijancima tim srebrom pomoći. I jedan od njihovih ljudi, najsposobniji, je ubijen zbog toga. U neku ruku, to srebro njima i pripada.

Bond klimnu glavom, a onda dokopa čašu i ispije na dušak.

— Ja ne znam, Dok, šta na to da kažem, sve je došlo tako iznenada. No, znajte jedno, učiniću kao što ste kazali.

*
*
*

Napustili su grad još istog dana, ne videvši da ih dva čoveka slede. Tam Kent i Hovler.

Nisu pratili šerifa, a ni traperu Kleja Bonda, nego čoveka koji im je mecima izbio koltove iz ruku: Džordžijanca Džona Holideja.

Da im ostali članovi razbojničke bande sede iza rešetaka, već su gotovo potpuno zabora-

vili. Živeli su surovim životom. Vetar ih je naneo i spojio, okuja rasturila. Bio je to život u senci vešala, razbojničko bitisanje!

Sada su dva lupeža tražila priliku da Holideja ustrele s leđa iz zasede.

Da poslednji dani u Taksonu nisu bili tako burni i da je mesni šerif imao više od dve ćelije i njih bi svakako stavio iza rešetaka. Ovako, Brandli ih je samo proterao iz grada, zabranivši da se vraćaju.

Hovler je sedeo na leđima konja, namrštenog lica, stežući usnama ugašeni opušak.

— Sačekaćemo dok padne mrak — rekao je, gledajući prema suncu koje se već bližilo zapadnom horizontu.

— Da taj pas bar sam jaši — primeti Kent takođe loše volje. — Sa šerifom nisam računao.

Hovler otpljunu daleko od sebe ugašeni opušak.

— Likvidiraćemo i njega.

— Šta, i šerifa?

— Svakako i šerifa.

Kent zaustavi konja.

— Trenutak, Virdžin, tebi izgleda nije baš sasvim jasno to što si upravo kazao.

Sada i Hovler zaustavi konja i okrete se u sedlu.

— Kako to misliš?

Kent se lukavo osmehnu.

— Nikada nisi baš bio naročito lukav, jer bi u protivnom sam morao doći na tu misao.

— Pa ni ti nisi kusao pamet velikom kašikom — prekide ga Hovler grubo. — Govori već jednom: šta imaš protiv?

— To ti mogu odmah reći. Ako likvidiramo Holideja, niko živi nas neće pratiti i proganjati. Međutim, ako ućutkamo šerifa, navući ćemo na vrat celu četu prokletih policajaca.

*
* *

Tako je doista bilo na Zapadu. Ubica šerifa je nemilosrdno ganjan. Kako bi se inače u ovoj divljoj zemlji ljudima sa zvezdom obezbedio respekt i poštovanje?

— Ljudi, kakav je Vajat Erp, prikacili bi se na tragove ubica i često ih sledili po nekoliko stotina milja. Nisu znali za milost, ali zato ni sebe nisu štedeli. Tragajući za ubicama, peli su se do samih vrhova planina ili krstarili pustinjama kao što je Ljano Estakado. Ponekad bi takva potera trajala i mesecima.

Tamu Kentu to nije bilo nepoznato.

— Za Holidejem, ako se nađe pod zemljom, ni petao neće zakukurikati. Naprotiv, policijski psi bi nam bili zahvalni što su ga se oslobodili.

Hovler kao da je ovo uvideo, ali se ipak kolebao:

— Možeš li mi objasniti kako ti to sve zamišljaš? Hoćeš li prići onoj trojici i reći: „Izvinite na smetnji gospodo, ali mi bismo veoma rado ustrelili mister Holideja s leđa. Možda biste bili tako ljubazni i nastavili malo dalje, dok tu malenkost sredimo”.

Tam Kent se cerio.

— Baš si budala! Naravno da moramo sačekati priliku gde ga možemo naći samog.

— Kada bismo bar znali kome je za petama!

— Već ćemo to iščepkati — rekao je Kent.

Nastavili su put. Tragovi tri konja jasno su se ocrtavali u pesku.

Hovler odjednom zaustavi konja i pokaza na tle.

— Prokletstvo, šta li je sad ovo?

U žutom pesku jasno su se ocrtavali tragovi kočije, sa kojom su

razbojnici pobešli vodeći svog zarobljenika bankara.

— Sreli su se ovde s nekim, a onda krenuli za kočijom — zaključio je Kent posle kratkog razmišljanja, zagledan u čudne tragove.

— Sam đavo zna šta smeraju?!

Dva lupeža nisu baš bila vična čitanju tragova. No, i boljem poznavacu bilo bi teško da odgoneta da su tragovi kočije nekoliciko sati stariji.

— Samo nam je ovo nedostajalo. Imaćemo posla sa više od tri čoveka. Vrag bi ih znao koliko su sada jaki — cedio je Kent ljutito kroz zube.

Posle dužeg ćutanja Hovlers je izgovorio glasno ono što su obojica mislili:

— Možda je ipak bolje da se okanimog tog posla.

Kent se počeo iza uha. Navukao je šešir na čelo, do samih obrva.

— Možda si u pravu — odgovorio je. — No isto tako možda će nam se ukazati neka zgodna prilika. Nemoj zaboraviti da smo švorc, a Holidej izgleda kao neko ko ima pune džepove para.

— I ovog puta si u pravu — priznade Hovler.

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

— Kaži mi samo šta ćemo ako nas primete — nastavio je Kent.
— Uostalom, imamo pravo da jašimo po ovom kraju gde nam je volja. Ono policijsko psoto nam je zabranilo da boravimo u gradu i to bi bilo sve.

Hovler obode konja.

— U redu, jašimo dalje.

Tek kada je sunce zašlo za zapadni horizont, zastali su da predahnu.

— Ako tragovi vode dalje prema istoku, verovatno hoće u brda — zaključio Kent.

Virdžin Hovler je upravo držao tiganj sa slaninom nad plamenom male logorske vatre.

— To je čak povoljno za nas, Tam. U brdima im se možemo gotovo sasvim približiti, a da nas ne vide.

— Ne znam šta bih dao da iščepkam šta smeraju — rekao je Kent zamišljeno.

•
•

Nešto slično rekao je šerif Brandli Holideju kada su našli kola.

— Prokletstvo, šta li sad ovo znači?

Bilo je to baš u vreme kada je sunce zašlo na zapadu. Već pola

sata ranije tražili su mesto gde će se smestiti i prenoćiti.

Džordžijanac je kliznuo iz sedla i razgledao kola.

— Čini mi se da znam šta ovo znači — rekao je tiho. — Pretpostavljaju da ih neko sledi, a sa konjima mogu brže da odmaknu.

Klej Bond je sišao s konja. Prišao je Holideju.

— Ne mogu da verujem, Dok, da će onaj starac dugo izdržati u sedlu.

— Neće ga baš pitati kako se oseća. Sami ste videli kako razbojnici s njim postupaju.

Bond potvrdi.

— Da, bila je to velika svinjarija.

Holidej je pažljivo pregledao kola. Tako je otkrio malu mesinganu pločicu, pričvršćenu blizu kočijaškog sedišta. Pošto se mrak već spustio, krenuo je šibicu i osvetlio ploču.

„Dan Barko, bankar Fort Grant“, — čitao je glasno. Da se zove Barko čuli smo još u pećini, da je bogat, to smo mogli da naslutimo, sada znamo odakle je.

Serif se ledima naslonio na kola.

— Fort Grant se nalazi sto

dvadeset milja prema istoku. Poznajem šerifa, Prilično je mlad. Zove se Rider.

Holidej je seo na kočiju i pripalio cigaretu.

Klej Bond je rasedlao konje, a onda sakupio suve grane i pripalio malu vatru. Čim su obedovali zatrpali su vatru peskom.

Nebo se u međuvremenu već osulo zvezdama.

•
• •

Ležali su svaki utonuo u svoje misli. Niko nije spavao.

Serif, koji je još u podne nameravao da ovu dvojicu zatvori, razmišljao je o Halu Turneru i svom do pre desetak dana tako mirnom gradu. Morao je samom sebi da prizna da do pucnjave ne bi došlo da se Holidej nije pojavio. Međutim, šta je mogao da prebaci ovom neobičnom čoveku?

Ništa!

Džordžijanac je samo branio svoj život. Sada je taj odbačeni čovek jahao uz njega sledeći tragove ubice. Ipak, Brandli nije mogao daleko s ovom dvojicom, jer se područje za koje je odgovarao završavalo od Čirikabua planina.

Džordžijanac kao da mu je či-

tao misli. Okrenuo se prema šerifu i rekao tiho:

— Ako su pobegli u brda, nećete moći dalje s nama.

— U pravu ste, Dok.

— Ne brinite, šerife, dovešću ga nazad u Takson — uveravao je kockar.

Ponovo je zavladao čutanje, a onda Brandli upita:

— Zbog čega to zapravo činite, Dok?

— Kako to mislite?

— Pa, mislim, zbog čega sledite Tarnera?

Džordžijanac se nasmeja resko na njemu svojstven način. To kao da i nije bio smeh.

— Ako ja ne jašim za njim, onda će on mene slediti.

— Zbog čega bi vas sledio?

— Vrlo jednostavno. Zbog toga što je uobrazio da su me Hiltonovi ili čak crvenokošci natovarili njemu na vrat. Osim toga, on je ubica, a mene hoće da pošalje na vešala.

Šerif ništa nije uzvratilo. Ove reči sa usana kockara i strelca, slavnog u Sjedinjenim Državama zvučale su neobično. Dok Holidej je nastavio:

— Postoji još jedan razlog zbog kojeg sledim razbojnika.

Neko mora da se pobrine o bespomoćnom starcu i pomogne mu ukoliko za to već nije prekasno.

— Ali vi ne poznajete Barka — primeti Brandli. — Mislim, ne poznajete ga od ranije.

— Zar je potrebno poznavati nekoga da bi ste mu pritekli u pomoć, ako mu je ona nužna?

Ni na ovo šerif nije umeo ništa da kaže. Samo je pomislio da pred sobom ima doista neobičnog čoveka.

Kada je posle mnogo godina, Brandli čuo za čuveni obračun u O. K. koralu i saznao da se dr Džon Holidej borio na strani Vajata Erpa, protiv ozloglašene bande setio se ove noći.

— Šta mislite, Dok, hoće li ona dva lupeža odvući Barka nazad u Fort Grant?

— Moguće je — uzvratilo Holidej — ali ne i sigurno. Mogu da pretpostavim šta ona dva lupeža smeraju. Barko sigurno ima kod sebe čekove. Uostalom, hteo je da kupi rudnik. Prinudiće ga, ne birajući sredstva, da potpiše ček.

— Prokletstvo, stari bankar neće dobro proći!

— Koliko poznajem te momke, ostaviće starca u planinama i grabiti bezglavo prema Grantu da naplate novac.

— Stići će prekasno, mislim.

— Ako mi ne budemo imali sreće, možda će i uspeti. Imaju veliku prednost. Mi ne možemo da jašimo noću, jer ćemo onda izgubiti njihove tragove.

— Kada bi bar šerif Rider u Fort Grantu bio upućen u ovo.

— To bi mnogo vredelo — zaključiti Holidej.

Razgovor je umukao i svako je ponovo utonuo u svoje misli.

Brandli je uskoro zaspao.

Naviknut na bdenja, za kockarskim stolovima, Džordžijanac je uglavnom malo spavao. Otvo-
renih očiju, ispružen na zemlji, posmatrao je mesec nad golim brdima. Razmišljao je o nastupajućem danu, o nedeljama, pa možda i godinama koje mu predstoje.

•
••

Topot kopita odjekivao je po kamenom tlu. Remenje je škripalo, a konji nervozno rzali.

Desno od stazice teren je bio tako strm da je obrazovao provaliju. Da nije bilo mesečine tri čoveka ne bi mogla da nastave put.

Hal Turner je jahao prvi, jer je poznavao put kroz planine.

Često je ovuda ranije putovao idući u Novi Meksiko.

Za njim je jahao Dan Barko. Starac je sedeo opušten u sedlu i pri svakom pokretu se lelujavao tamo-amno.

Već nekoliko sati više nije mogao svoje mučitelje da predahnu.

Stari čovek verovatno neće još dugo moći da izdrži. No, razbojnici su mu već objasnili da ako ne bude sedeo, vezaće ga za leđa konja.

Do sada je Barko nekako izdržao. Nije potpisao ček, bez obzira koliko su mu pretili i mučili ga.

Sada su došli na novu pomicaj. Hteli su da u toku noći sa Barkom odjašu u Fort Grant. Oduzeli su mu ključ od sefa, koji mu se nalazio u džepu.

Pošto su se toga setili, raspoloženje im se naglo poboljšalo. Nisu više pomišljali da ga primude da potpiše ček. Prosto su nameravali da mu uzmu sve što ima.

Kada je Barko čuo šta razbojnici smeraju, ništa nije kazao. Uostalom, šta bi i mogao da čini, izuzev da se nada?

Ali čemu?

Da zove u pomoć kad stigne u grad? Ni govora. Zločinci će već

naći način da ga spreče. Ako im bude uspelo da uđu u bankarevu kuću, sve je izgubljeno.

Banka je bila masivna kamena zgrada sa jakim prozorima zaštićenim rešetkama. Barko je sagradio tako da ni jedan provalnik u nju ne može prodreti ako je zaključana. U toj kući noću boravio je uvek samo sa starom domaćicom. Istina, preko dana su tu bili službenici, ali čim bi se veče spustilo zaključavao je sva vrata.

Ključeve od vrata držao je sada Hal Tarner u džepu.

Kada je pomislio na sumu koja se nalazila u sefu, starcu je gotovo pozlilo.

To nije bio samo njegov novac, tamo je ležao i novac koji su mu rančeri i trgovci poverili. Nije trebalo zaboraviti ni skromne uštedevine kauboja. Šta da učini ako sav taj novac dođe u ruke razbojnika?

Šta da čini? Svaki korak dalje prema Fort Grantu gasio je nadu. Ako se sledećeg dana ne dogodi čudo, sve je izgubljeno.

•
• •

U toku ove noći nisu mogli više da stignu u grad. Znači, treba-

lo je da čekaju ceo dan sve dok se mrak ponovo ne spusti.

Dan Barko je mislio na onu dvojicu koju je sreo u pećini. Oslovili su ga Dok Holidej. No, teško je verovati da će mu taj čovek moći da pritekne u pomoć, ni on, ni njegov prijatelj. Ovi lupеži su im odveli konje. Uprkos tome, starac je gajio neku, istina, majušnu nadu, da će mu pomoć upravo s te strane doći.

Jahali su do zore, a onda je Hal Tarner predložio:

— Ovde ćemo se negde smestiti i sakriti.

Uspeli su u toku noći da pređu planinski masiv. S ove strane padine nisu bile tako gole, bilo je žbunja bufalo-trave, pa čak i po koje drvo.

Hal Tarner je tražio najpovoljnije mesto da se ulogore. Poveo je konja prema grupi drveća, okruženoj gustim žbunjem.

— Tako stari, ovde možeš malo da pajkiš — rekao je, podmuklo se smešeći nesrećnom Barku, koji je potpuno iscrpljen visio u sedlu.

Samo što je stao na noge, nesrećni bankar se skljkao i odmah utonuo u san od iscrpljenosti.

Konji su bili sakriveni iza žbu-

nja. Tu se nalazio Bondov konj, a i Holidejev ždrebac. Kockarev konj je oborio uši, pateći za svojim gospodarom. Klejton ga je sve vreme mamuzao, na što vranac nije navikao.

Tarner i Klejton su ležali oporuženi iza žbunja, bili su umorni kao psi.

— Smenjivaćemo se na straži — predloži Klejton.

— Misliš li doista da moramo stražariti? — upita Tarner.

— Već sam čuo đavola kako kašlje, Hal — uzvraća Klejton. — Ne verujem da su nam već za petama, možda nas niko i ne goni.

— Otkud ti odjednom takva misao? Još koliko juče drugačije si govorio. Nije trebalo da se toliko iscrpljuješ, ako misliš da nam nisu za petama.

— Sigurno je sigurno. Celu noć sam o svemu razmišljao. Ti tvrdiš da je Holidej došao zbog tebe, da je tebi za petama, a ja sam, vidiš, došao do sasvim drugačijeg zaključka.

Iako mrtav umoran, Tarner podiže glavu.

— A to je?

— Šta kažeš na to da kockar, nekta ga đavo nosi, ne goni tebe, nego srebro?

Sada se Hal Tarner uspravio kao pogoden gromom.

— Prokletstvo, kako si došao na to? On nikako nije mogao da zna za rudnik!

Klejton se nasmeja.

— A odakle je onda znao gde treba da nas sačeka i napadne, šta misliš?

— Grom i pakao, u pravu si! — ote se Tarneru.

Klejton nastavi:

— Sam si mi pričao o Indijancu koji te je ovako lepo udesio. Zar nije moguće da je taj isti crveni divljak pozvao i Džona Hiltona i Holideja ovamo u Takson. Možda je obojici poverio tajnu rudnika srebra.

— Nebesa, to se odlično poklapa! Samo jedno još ne mogu da rasvetlim. Zbog čega misliš da nas Holidej ne sledi?

— Zbog toga što se njemu zviđa za ubijenu braću Hilton i za mrtvog Indijanca. Jedino što hoće to je srebro. Sada je sigurno srećan što smo uhvatili maglu.

Haku Tarneru kao da je pao kamen sa srca.

— Iskreno rečeno, voleo bih, Danki, da si u pravu.

— I ja takođe. Ne volim da mi taj pas bude za petama.

Tarner huknu.

ognjem i mačem

**PROVERITE DA LI IMATE SVE BROJEVE EDICIJE
„OGNJEM I MAČEM”!**

Aleksandar DIMA:

- broj 1. DVOBOJ U AVINJONU
- broj 2. FANTOMI SEJONSKE SUME
- broj 3. BAL ZRTAVA
- broj 4. LAVU U CELJUSTI
- broj 5. HERO. SA MARENGA

Valter SKOT:

- broj 6. ZATOCENICI SLOBODE
- broj 7. ORAO SLOMLJENIH KEILA

Zorž SAND:

- broj 8. INDIJANA
- broj 9. "JUBAV KREOLKE

Aleksandar DIMA:

- broj 10. ROBIN HUD PROTIV BARONA IZ NOTINGEMA
- broj 11. ROBIN HUD — JUNACI SERVUDSKE SUME

Slavomir NASTASIJEVIC:

- broj 12. ALEKSANDAR MAKEDONSKI
- broj 13. ALEKSANDAR MAKEDONSKI — SUDAR DIVOVA

Slavomir NASTASIJEVIC:

- broj 14. HANIBAL ANTE PORTAS
- broj 15. BITKA ZA KARTAGINU

— Ipak je, kad pomislim, vraški neprijatno što nam je pokvario posao sa srebrom.

— Ovaj posao koji smo naučili da obavimo brže će nam doneti novac.

— Ako sve bude išlo glatko.

Klejton ispljunu grančicu koju je do tada žvakao.

— A šta bi to moglo da ne ide glatko?

— Šta ako onaj stari digne galamu dok budemo jahali kroz grad?

Klejton se isceri.

— Neće imati prilike za to. Da li si ikad čuo u životu čoveka da viče sa krpom među zubima.

Ubicu Tarnera ni ovo nije umirilo. Nije ni čudo, poslednjih dana mu ništa nije polazilo za rukom.

— Ne znam zbog čega si protiv toga da starog likvidiramo i ovde zakopamo?

Danki Klejton odmahnu energično glavom.

— Ti me bar poznaješ, Hal. Ja nisam čovek koji bi mogao da žali starca. Ja bih ga sigurno likvidirao, kada bi znao da nas on može odati.

Turner je posmatrao svog partnera iznenađeno.

— Ti ko da imaš sunčanicu?

Stari nije tako izlapeo da ne zna dan kasnije ko ga je prethodnog dana opljačkao.

Klejton se gotovo sažaljivo nasmejavao.

— To i sam znam, Hal. No, ako ga budemo ucmekali, neće im biti teško da zaključe da smo i banku opljačkali. Prvo i prvo, blagajnik nas poznaje, a drugo Dok Holidej i onaj drugi momak su nas videli sa starcem.

— Kakve to veze ima sa Barkom?

— Baš nikakve, ali sa nama zato ima. Zašto po svaku cenu želiš da mi natovariš na vrat još jedno ubistvo. Do sada nam niko nije mogao dokazati da smo počinili zločin. Ne mogu da dokažu ni da smo ubili onog tipa u glavnoj ulici Taksona. Isto tako, nema dokaza da si ti ubio Glena Hiltona i onog crvenokošca. Ono što bi mogli da dokažu to je pljačka banke koju upravo smramo da izvršimo i otpor koji smo dali šerifu. A za to niko ne biva obešen.

Turner kiselo razvuče usta.

— Ako računaš s tim da će nas uhvatiti, bolje da već sada obustanemo.

— Sa tim se uvek mora računati.

Tarner je klimnuo potvrdno glavom, shvatajući.

— Kuda ćemo nestati ako sve bude išlo glatko?

Klejton je neko vreme razmišljao.

Sva je sreća što Tarner nije mogao da čita misli svog partnera. Da je nekim čudom to mogao, sigurno bi mu pozlilo.

Danki Klejton nije ni pomišljao da plen deli sa Tarnerom. Uostalom, ni ranije nije mislio da sa partnerom deli rudnik srebra.

— U svakom slučaju, Hal, nećemo zajedno bežati.

— Zbog čega?

— Zbog toga što će goniti dvojicu pljačkaša banke, a ne jednog. Odvojićemo se već iduće noći. Ti ćeš uhvatiti maglu prema Meksiku, a ja ću jahati na sever. Napraviću širok luk, a onda ćemo se kasnije sresti u Paso del Norte na granici.

— A šta će biti s dolarima?

— Svako će uzeti svoj deo. Naravno, novac koji sam ja uplatio starom, pripada samo meni.

Tarner žmirnu. Ni on nije imao nameru da deli novac sa Klejtonom bar ne ranije. No sada, kada su imali u izgledu veliki plen, nije mislio da bi njegov

partner došao na pomisao da ga se oslobodi.

— Šta ćemo onda započeti? — pitao je Tarner brzopleta.

Klejton je već izgleda skovao plan. Plan kojim će zavarati Tarnera.

— Možemo se nastaniti u Meksiku i kupiti dva saluna.

— Da, o tome sam uvek sanjao. Čak da sam prodao rudnik srebra, kupio bih sebi lokal.

*
* *

Stene su bile usijane, tako da su i one zračile toplotu na dvojicu jahača. Konji su im se kupali u znoju.

Rastali su se sa šerifom Brandlijem u podnožju planina.

Dok Holidej i Klej Bond nisu štedeli svoje konje. Tek kad su izbili na jednu zaravan zastali su da se malo odmore.

— Vraški toplo — psovao je Bond, brišući znoj i prašinu s lica.

— U pravu ste — uzvratil Holidej.

— Odabrali su za odmor mesto gde su i oni i konji mogli da predahnu u senoi. Seli su čut-

ke jedan kraj drugoga i nakrenuli čuture.

Džordžijanac se leđima naslonio na stenu. S ovog mesta mogao je da vidi zavoje planinske staze. Nije s nekom određenom namerom baš tu seo. A i što bi. Ko je mogao da ih sledi?

Odjednom je skočio na noge.

Klej Bond je već bio zadremao. Trgao se i upitao Holideja dremljivo:

— Šta se dogodilo?

Džordžijanac zakloni oči šakom.

— Ako se ne varam, tamo daleko dole su dva jahača.

Traper je napregnuto gledao u pokazanom pravcu.

— Ne mogu ništa da primećim.

— Zamakli su na onoj krivini iza stene — objašnjavao je kockar.

— Ko bi to mogao da bude — pitao se Bond, trljajući oči.

— I ja bih to voleo da znam. Dva jahača? Hm, nisu to valjda ona dva lupeža.

— Zaboga, Dok, ne mislite valjda da su već ubili starca?

— Dovo bi ih znao. U svakom slučaju, moramo odavde. Potražićemo mesto sa kojeg možemo da ih motrimo.

Bond je negodovao glasno:

— Prokletstvo, samo što sam se spustio, a već počinje gužva.

— Tu se ništa ne da izmeniti, prijatelju — uzvрати Holidej i vinu se u sedlo.

Traper je jahao za njim.

— Hej, Dok! — doviknuo je. — Mi smo još pre nekoliko sati videli tragove kopita.

— Tačno je — odgovorio je Holidej preko ramena. — No to je bilo dole dalje.

Putanja, kojom su sada jahali, bila je gola, bez rastinja. Indijanci su je prosekli u golom kamenu. Pošto su prevalili jednu milju, putanja se počela naglo da širi. Ubrzo su stigli do mesta gde se odvajao krak puta prema jednom klanacu. Holidej potera konja bez razmišljanja.

— Prokleta mišolovka — promrsi Bond.

— Liči na mišolovku, slažem se.

Sklonili su konje i vratili se u klanac.

Mesto je bilo dobro izabrano. Sa njega su imali pregled na veliki deo putanje.

Nisu morali dugo da čekaju. Dva jahača su se brzo pojavila, ali ih još nisu mogli prepoznati.

— Pustićemo ih da prođu, a

onda ih zaustaviti — predloži Holidej.

— Šta, ako su to stranci, koje uopšte ne poznajemo?

— Onda ćemo ih pustiti da odjašu — objasni kockar.

— Oj rajt — složi se Bond, izvuče kolt iz futrole i proveri magacin. — Što se mene tiče, predstava može da počne, Dok! — rekao je smešeći se.

Sve što su se jahači više približavali, Holidej je sve više sumnjao da to nisu dvojica za kojima tragaju. Pa ipak, šesto čulo mu je govorilo da hude oprezan.

To čulo ga ni ovog puta nije prevarilo. Kada je najzad prepoznao jahače, izvnuo je kroz zube.

— Prokletstvo, ti momci nisu ovamo slučajno stigli!

— Zar ih poznajete? — upita Bond.

— Da, to su razbojnici. Pre nekoliko dana sam im u Taksonu mecima izbio oružje iz ruku.

— Time je sve objašnjeno, Dok — zaključio traper.

— Pazite dobro, Bond, ti momci su opasni. Idemo nekoliko jardi natrag, a kada se budu pojavili na ulazu klanca, ja ću iskočiti. Vi treba da ih razoružate.

— Šta ćemo s njima?

— Vezaćemo ih i ostaviti ovde.

— Zbog čega? — čudio se Bond. — Možemo prosto da ih razoružamo i oteramo.

Holidej se nasmeja.

— Pa da im omogućimo da nam sa sledeće stene sruče nekoliko kamenih gromada na glavu? Osim toga, mogli bi nam pokvariti posao, upozorivši Tarnera. Nije isključeno da daju čak u isti rog. Ti lupeži nam nisu potrebni ni iza leđa, ni ispred nosa.

STRIPOTEKA PANORAMA

SVAKE
SUBOTE
IZBOR
IZABRANIH
STRIPOVA

Povukli su se u nazad, jer su već jasno razabrali topot kopita.

Međutim, dva razbojnika nisu jahala nasumce u opasnost, kao što je Holidej pretpostavljao.

Holideja i Bonda su već uspeli da vide. Prišli bi im čak i bliže da se nisu krili od šerifa.

Holidej je mogao da im razazna glasove.

Hovler se obratio svom prijatelju:

— Prokletstvo, gde li su ta dvojica iznenada nestala? Odavde imam odličan pregled sve do doline, a ne vidim ih.

Džordžijanac se ujede za usnu. Uvideo je grešku, mada prekasno. Ova staza vodila je od klanca nekoliko milja u pravoj liniji do doline. Prema tome, bila je vrlo pregledna još iz daleka. Trebalo je da to ima u vidu, no sada je prekasno.

Razbojnici su zaustavili konje ispred samog klanca.

— Nešto nije u redu — zaključio Kent. — Nije ih mogla zemlja progutati.

— Da, u pravu si — složio se Hovler. Da bar nismo morali tako dugo da se sakrivamo od šerifa. — No, da nas je primetio, krenuo bi da ~~ovu~~ dvojicu upozori.

Holidej i Bond se značajno pogledaše. Sada im je sve bilo jasno.

Razbojnici su bili za petama Doku Holideju, kako bi mu se osvetili za poraz i poniženje u Taksonu.

•
••

Razbojnici su i dalje razgovarali.

— Šta ćemo sad? — promrsi Hovler.

— Jahaćemo dalje. Ako doista vrebaju iza nekog kamena, jer su čuli topot kopita, neće nas tek tako ustreliti. Najzad, mi putujemo kao svako drugi. Otkud mogu znati da smo kockaru za petama?

— Dok Holidej je lukavi lisac. Nanjušiće divljač.

— Može da njuši šta mu je volja — uveravao je Kent. — Ništa dokazati ne može.

— Vraški neugodno osećanje — mrmljao je Hovler trljajući bradu. — Šta ako nas jednostavno ustreli?

Kent odmahnu glavom.

— Da je to hteo, mogao je da nas likvidira još u Taksonu.

— Možda je sada drugačije.

Uostalom, u Taksonu je šerif bio prisutan.

— Mnogo sam slušao o tom čoveku — objašnjavao je Kent.

— Pričaju se razne priče. Međutim, nikad još nisam čuo da je nekog čoveka ustrelio bez ikakvog razloga. Navodno je fer borac.

— Nemam ništa protiv, Tam — složio se Hovler.

— Samo trenutak — zadrži ga prijatelj, pošto je video da Hovler namerava da krene. — Ako nas doista vrebaju negde iza kamena, ima da podigneš te tvoje šape u vazduh, jesi li čuo? Nemoj da te pamet prevari da se mašiš za kolt.

— Shvati, burazeru, da si mi to jednom već rekao, ja tvoja upozorenja ne zaboravljam.

Odjednom su čuli Holidejev glas iza leđa.

— Nemoj ni ovog puta zaboraviti, momče, bolje za tebe!

Razbojnici se nisu okrenuli, nego su odmah spremno podigli ruke u vis iznad glave.

— Dole s konja! — naredi Holidej.

Obojica su spremno poslušala.

— Uzmite im pucaljke, Bond!

— doviknu Holidej svom pratiocu.

Nikad u životu Hovler i Kent nisu bili tako brzo razoružani.

— Kuda sa ovim? — pitao je traper.

— Bacite tu gvožduriju u provaliju.

Traper je odmah poslušao. Holidej se povuče nekoliko koraka.

— Tako, a sada se okrenite, ptičice. Dakle, Dok Holidej nikada ne puca iz zasede i ne ubija bez razloga. No, vi ste hteli da nekoga ustrelite iz zasede.

— To je bilo rečeno u šali — mucao je Kent, zaboravivši u uzbuđenju da uopšte nije pominjao koga to nameravaju da ustrelje iz zasede, da kockara nije imenovao kao moguću žrtvu.

Za Džordžijanca bi se moglo reći da ga sve ovo pre zabavlja nego ljuti. Bila su mu smešna ova dva razbojnika, ali to ničim nije pokazao. Lice mu je bilo hladno i ozbiljno. Takve lupeže treba da stigne zaslužena kazna.

— Hoćemo li ih obesiti, ili ostaviti ovde da crknu od žeđi — pitao je Kleja Bonda.

Traper se s mukom uzdržavao da ne prsne u smeh.

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

**AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA**

— Ja sam za vešanje, Dok!

Kockar je lutao pogledom, tobož tražeći odgovarajuće drvo. Međutim, ovde nije bilo ni trave.

— Čujte, Bond, čemu toliki trud? — rekao je nemarno. — Osim toga, meni je žao da se zbog ovih lupeža odričem svog lasa.

Oba razbojnika bila su smrtnički bleđa.

— Vi nas ne možete tek tako jednostavno obesiti — procedio je Hovler smrtno uplašen.

— Što da ne? — uzvрати Džordžijanac hladno. — Pa vi ste nas hteli tako jednostavno da ustrelite.

— Da, ali mi to nismo učinili, Dok.

I iz glasa drugog razbojnika izbijao je smrtni strah.

— U redu, onda vas ne možemo tek tako jednostavno obesiti, slažem se. Prema tome, budite mirni, obešeni nećete biti, rekao sam vam već.

Lupeži odahnuše s olakšanjem.

— Zar ti nisam odmah rekao? — došapnu Tam Kent svom prijatelju. — On nam ništa neće učiniti.

— Polako, polako, momci, ne

radujte se unapred — prekide ih Džordžijanac. — U svakom slučaju, daćemo vam još jednu šansu.

— Kakvu šansu? — upita Hovler uzbuđeno.

— Vezaćemo vas i smestiti u ovaj klanac — pritom pokaza palcem preko ramena.

Razbojnici baš nisu bili očajani.

— U čemu se naša šansa sastoji?

— Ovde ima puma, pričali su mi Indijanci — objašnjavao je Džordžijanac sasvim ozbiljno, možda će neka zalutati slučajno ovde u klanac i pregristi vam veze.

— Ono što si mi pričao o Holideju, Tam, najobičnija je besmislica — procedi Hovler.

•
•

Kent baš nije bio tako strašno obeshrabren. Ležati vezan u jednom klanacu i biti živ, bolje je nego visiti martav na goloj grani. Još kad čovek nije sam, uvek postoje mogućnosti osloboditi se veza. Na primer, jedan drugome mogu zubima da pregrizu veze ne čekajući tu prokletu Holide-

jevu pumu. Isto tako, veze su se mogle prestrugati i oštrim kamenom stene.

Holidej im je, međutim, odmah raspršio svaku nadu.

— Iza klanca se nalaze dva velika žbuna — saopštio je Holidej traperu. — Prilično su daleko jedan od drugoga. Vezaćemo svakog od njih za koren jednog žbuna, kako gospoda ne bi došla na pomisao da se međusobno oslobode veza.

— Satano. — procedi Kent gnevno. — Vi ne mislite, valjda to ozbiljno, Dok?

— S takvim stvarima se nikad ne šalim.

— Onda je bolje da nas odmah ustrelite.

— Žao mi je da trošim metke na vas.

Razbojnikove oči su gnevno sevale.

— I vas će jednoga dana izbaciti metkom iz čizama, Dok Holidej, budite sigurni! Svakog od nas negde čeka jedan metak — nije potrošen. Ovog puta ste vi taj koji je imao sreću, inače bi bilo obrnuto. No, taj dan će ipak doći, a tada ćete se setiti nas.

Holidej se osmehnu.

— Neću zaboraviti, momcil

Klej Bond se odmah dao na posao. Sa sedla jednog od razbojnikovih konja skinuo je laso i isekao ga nožem u manje komade. Vezao je dvojicu lupeža i to tako temeljno, da ih je i poslednja nada napustila.

Pre nego što im je vezao noge, poveo je razbojnike prema žbunju o kojem je Holidej govorio.

Tam Kent je učinio poslednji,

besmislen pokušaj da se oslobodi.

Hovler je već ležao vezan za koren žbuna, kada je Bond prišao drugom razbojniku. Kent iznenada skoči i svom žestinom udari glavom traperu u grudi. Napad je bio tako neočekivan da Bond posrnu i pade na tle.

Kent se odmah bacio na njega. Budući da rukama nije mogao da se služi, žestoko je udario Bonda nogom.

Međutim, natrčao je na pogrešnu osobu. Ma kako ovaj čovek delovao krupno, teško i nepokretno, kada je trebalo, bio je neobično spretni i brz. Razbojnik zamahnuo nogom, a Bond se okrenuo na zemlji i izbegao udarac. Za uzvrat, uhvatio je razbojniku nogu i naglo ga povukao.

Tam Kent kriknu od bola. Trematak kasnije traper je već bio na nogama.

— Bilo bi ti bolje, amigo, da si ovu šalu preskočio.

Bond je vukao razbojnika prema drugom žbunu kao paket.

Sad su obojica ležala vezana, prepustena sudbini. Krenuli su da se svete čoveku koji im ništa nije učinio.

Verovali su ozbiljno da ih čeka užasna smrt. Strah ih je davio.

Samo što su kockar i traper napustili klanac, počeli su da zovu u pomoć.

Bond se smeškao.

— Ovu šalu dvojica lupeža neće nikada u životu zaboraviti.

— Jedva čekam da im vidim lica. Mislim, da će njihovo iznenađenje biti ogromno kada budemo došli nazad po njih.

— A šta ćete onda s njima, Dok?

— Pustiću ih. Šta bih mogao? Traper se zamislio.

— Nisam siguran da neće opet krenuti za vama da vam se svete.

Holidej je već bio kod konja.

— Neka kasnije čine šta im je volja.

Traper je ponovo morao da se čudi i ujedno divi Holidejevoj hladnokrvnosti.

— A šta ćemo s njihovim konjima, Dok?

— Moramo ih povesti, jer je ipak moguće da neko ovuda naiđe i oslobodi ih. Ako im odvedemo konje, ne mogu nas tako brzo slediti.

Bez daljeg odmaranja nastavili su put i jahali sve do sunčevog smiraja.

*
* *

Hal Turner probudi Klejtona. Imao je muke da rasani svog partnera. Danki je sanjivo trljao oči.

— Prokletstvo, da li je već vreme?

— Jeste, vreme je.

Dremaljivi razbojnik se uspravi i proteže.

— Šta je s našim starcem?

— Spava još uvek.

— Da li se još nešto dogodilo u međuvremenu?

— Ništa, šta bi moglo da se dogodi? Ovaj indijanski prolaz nije mnogo korišćen.

— U redu je, Hal. Ispavaj se.

Turner se pruži na zemlju. Posle nekoliko minuta je već glasno hrkao.

Klejton je obišao drveće, a zatim se uputio prema konjima. Stajali su nevezani kraj žbuna i bratili lišće. Čim se približio Holmdejevom ždrepcu, ovaj obori uši.

— Tebe ću ja već naučiti pамети — promrši Klejton i udari

životinju pesnicom u nozdrve. Bio je gnevan na ovog rasnog konja, jer je tokom primetio da ga vrani ždrebac nevoljko nosi.

Danki Klejton se vratio nazad i seo ispod žbuna, tako da je mogao da motri na put i na dolinu. Otvorenih očiju sanjao je lepi san o bogatstvu i raskoši.

Imao je nameru da igra ulogu otmenog, bogatog čoveka. Što se tiče saluna, nameravao je da stoji ispred, a nikako iza šanka. Biće okružen lepim ženama, a francuski šampanjac će se penješati u čašama.

Posle izvesnog vremena je sklopio oči, kako bi sve to mogao slikovitije da zamisli. Maštajući tako čuo je Turnerovo hrcanje i zburado se smeškao misleći na trenutak kada će svom partneru zariti komad usijanog olova među rebra.

Uskoro je zaspao. Brada mu je klonula na grudi, počeo je da hrče.

*
* *

Džordžijanac nikad ne bi primetio zaspalog čoveka pod žurnjem da mu slučaj nije pomogao. Taj slučaj je bio njegov vra-

nac. Rasna i dobro dresirana životinja osetila je približavanje konja, proturila je glavu kroz žbunje i posmatrala zaravan. Tako je i nanjušila svog gospodara.

Velika je sreća bila što je ovaj lepi konj dresiran kod Indijanaca. Da je neko sada mogao da posmatra Miga, bio bi krajnje iznenađen.

Sasvim lagano, kao slučajno, vranac je izašao iz žbuna. Sagnuo je glavu do tla i bukvalno se pretvarao da je otkrio nekoliko travki na golom tlu. Tako je napredovao korak po korak. Tak kad je odmakao pedeset jardi od razbojnika, počeo je da trči.

Pošto je Holidej ugledao konja kako nailazi, podigao je ruku i dao Bondu znak.

Dva jahača odmah zaustaviše životinje i iskočiše iz sedla. Indijanski konj je radosno pozdravio svog gospodara, ali nije zarzao.

Džordžijanac je bio upozoren.

— Oni su u blizini — došapnuo je traperu. — Mora biti da su se ulogorili negde ispod žbunja.

Holidej nije bio u zabludi. Pokazao je rukom prema uzvišici i grupi drveća, gde su razboj-

SVAKE SUBOTE VAJAT ERP

★
AVANTURE
LEGENDARNOG
ŠERIFA
VAJAT ERPA
★

nici spavali sa svojim zarobljenikom.

— Izabrali su vraški dobro mesto — zaključio Bond. — Ako hoćemo tamo, moramo preko brisanog prostora, pa nas mogu ustreliti kao prerijske zečeve.

Džordžijanac potvrdi.

— Ipak moramo tamo. Zapravo, vi ostanite ovde i štiti me vatrom.

— Ali, Dok, pa to je samoubistvo.

— Samoubistvo je, Klej Bond, ako ja pucam na samog sebe. Budite mirni, takvu nameru nemam.

• •

Krenuo je preko brisanog prostora gipkim korakom divlje mačke i nečujno prešao taj kritični deo do grupe drveća.

Kleju Bondu se prevrtala utroba. Iznenada mu sinu čudna misao: On sigurno traži smrt, izaziva je! Tako hladnokrvan normalan čovek ne može biti.

Dok Holidej nije držao košt u ruci. Hodao je nemarno, kao da se nalazi u Bostonu u popodnevnoj šetnji Linkoln bulevarom. Tek pošto je prevalio pola puta, otkrio je prvog spavača.

Nastavio je dalje i zastao tek tri koraka ispred Danki Klejtona.

— Gde li je drugi lupež? — razmišljao je. Odgovor je došao iz žbuna, Tarner je gromoglasno hrkao.

Holidej oprezno priđe razbojniku i izvuče mu revolver iz futrole.

Klejton ništa nije primetio, a Holidej ga je pustio da i dalje spava.

Našao je Hala Tarnera kako leži na leđima otvorenih usta.

Onda se dogodilo.

Dan Barko se probudio. Kriknuo je od iznenađenja.

Drška teškog kolta nekadašnjeg zubnog lekara pogodi Tarnera u slepoočnicu tako da je istog trenutka izgubio svest. Nije uspeo da pusti glas od sebe.

Danka Klejtona je starčev krik probudio. Razmakao je granje i našao se pred uperenom cevju kolta.

Hteo je da se maši za oružje, ali Holidej odmahnu glavom.

— Pucaljku sam ti pokupio u prolazu, momče.

Klejton je pobeleo kao sveže okrečeni zid. Nije bio u stanja da proslavi ni jednu reč.

SVAKOG 1. U MESECU CRTANI ROMANI

BESTSELER

U tom trenutku dotičao je Klej Bond. Odmah je krenuo čim je video da Danki Klejton skače na noge. Čuo je i starčev krik. Sada je stajao i u čudu gledao čas onesvešćenog razbojnika na zemlji, čas Klejtona koji je stajao pred Holidejem podignutih ruku.

— Šta, već sve obavljeno, Dok?

— Da, amigo, naš put je završen — glasio je odgovor.

Ne čekajući da mu kockar bilo šta kaže, Bond izvadi remenje

iz džepa i veza Klejtona. To isto učinio je i sa onesvešćenim Harlom Tarnerom. Onda je prišao starcu i njega — oslobodio veza.

Dan Barko s mukom stade na noge.

— Došli ste u posljednjem minutu. — Starčeve oči bile su pune suza. — Hvala vam, nisam više mislio na spasenje.

Dvojicu zločinaca su vezali za drveće, a onda odveli bankara u Fort Grant.

**ZA VAŠ LJEPŠI IZGLED
NAŠI PREPARATI**

achos

**SAPUN
LOSION
KREMA**

**Kozmetički preparati za mlade
Protiv BUBULJICA, MITESERA i suviše
MASNOĆE**

astro

SARAJEVO

Dva dana kasnije glavnom ulicom Taksona jahala je neobična grupa. Svi stanovnici su izašli na ulicu i s čuđenjem posmatrali ovo neobično društvo. Četiri čoveka su sedela vezana za konje.

Jahači su se zaustavili pred šerifskom kancelarijom.

Brandli je čuo topot kopita i istrčao na trem.

Starom čuvaru zakona samo što oči nisu ispale iz glave kada je prepoznao vezane ljude.

— Pa to nije moguće?! — uz-

viknuo je. — Kako vam je uspe-
lo, Dok?

— Nije bilo strašno, šerife —
uzvрати Holidej. — Prihvatite
ove momke, molim vas, jer smo
nas dvojica užasno žedni.

Slavni kockar je okrenuo ko-
nja i praćen Bondom krenuo niz
ulicu.

Sledećeg dana Dok Holidej je
napustio Takson, daleki grad za
koji je verovao da do njega još
nije doprlo njegovo ime.

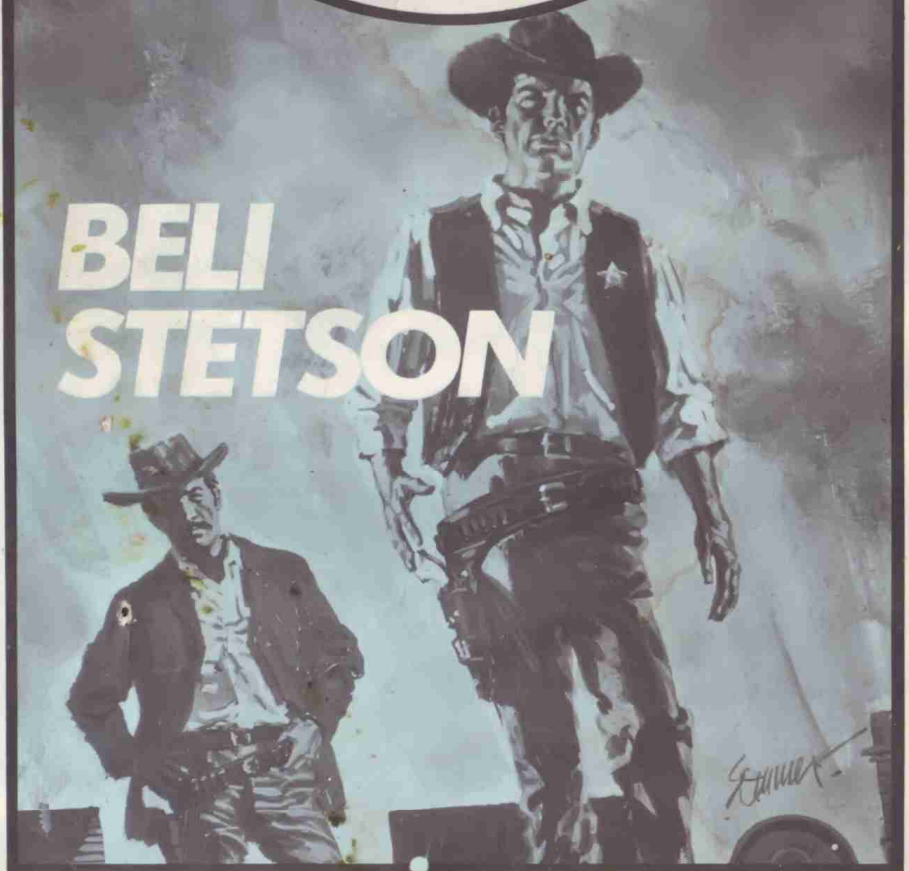
Ponovo je jahao sam.

DOK HOLIDEJ

broj
13

**BELI
STETSON**

SVAKOG 1. U MESECU

1. maj 1973.